

BERG JUDIT

Rummini®

BERG JUDIT

Rumini®

Nagy Zoltán rajzaival

ISBN 978-963-410-242-7

© Pozsonyi Pagony Kft., 2017

www.pagony.hu

Szöveg © Berg Judit

Grafika © Rumini Licencing Licencértékesítő Kft. – Nagy Zoltán

Felelős kiadó: Banyó Péter

Szerkesztette: Kovács Eszter

Műszaki vezető: Pais Andrea

Lilunak

A Hétágú Szigony

Rizsát és bandáját ismeri egész Egérváros. Útjukat betört ablakok, feldöntött kukák, összefirkált falak jelzik. Ha felbukkannak a piacon, az árusok rémülten takarják le a portékájukat, de még a kikötői sirályok is vijjogva menekülnek, ha meglátják a mindenre elszánt egércsapatot. A városi pandúrok régóta próbálják nyakon csípni őket, de Rizsáéknak eddig még mindig sikerült eliszkolniuk. Ismerik a város összes rejtkehelyét.

Most is éppen portyára készülődnek. Rizsa, a mindenre elszánt, izmos bandavezér új ötlettel állt elő.

– Ma a kikötőbe megyünk.

– Levegőzünk egy kicsit? – röhögött Bumbu, az alvezér.

– Sétálgatunk, nézelődünk – bólogatott Rizsa vigyorogva. Aztán elkomolyodott. – Elnézünk a Hétágú Szigonyhoz.

– Miért, mi van ott? – érdeklődött Bumbu.

– Volt a múltkor egy kis összetűzésem a kocsmárossal, és rám uszította a pandúrokat. Hát most majd elhozunk tőle valamit, amit nagy becsben tart.

– Nagy balhét tervezel? – vakarta meg a füle tövét Bumbu.

– Ígérem, nem fogtok unatkozni – mondta titokzatosan Rizsa.

A banda tagjai lelkesen füttyögtek, kurjongattak. Rizsa mindig izgalmas gaztetteket eszelt ki. Most is becsúsztatott valamit a bőrsákjába, de hogy mit, azt nem árulta el senkinek. Hosszú, mozgékony farkával intett Bumbunak, hogy indulhatnak. Az egérbanda talpra szökkent, és elszántan megindultak a kikötő felé.

Egy kőhalom mögül szakadt nadrágos, csíkos pulóveres kiséger leselkedett. Izgatottan hallgatta Rizsa szavait, és amikor a banda befordult a következő sarkon, utánuk eredt. Útközben beletúrta a nadrágjába, hátha talál benne valami rágcsálnivalót, de csalódottan vette tudomásul, hogy szokás szerint üres a zsebe.

– Ha Rizsa bevenne a bandába, biztos mindig lenne mit ennem – gondolta ábrándosan, aztán összeszorította a fogait. – A végén úgyis bevesznek majd. Megmutatom nekik, mit tudok! És mire nagy leszek, bandavezér lesz belőlem.

Elszántan lépdelt a banda után. Napok óta árnyékként követte őket mindenhová.

A banda bekanyarodott a kikötői bazársorra. A sor elején a kosár- és gyékényfonók bódéi álltak. Rizsa barátságosan integetett a megrettent árusoknak, Bumbu, az alvezér eközben felkapott egy nádlevelekből font kosarat, és a következő árushoz érve néhány marok datolyát dobott bele. Zikó, a barátja két mandarint csent el a túloldalon. A legvékonyabb, sárga fogú egér hatalmasat rúgott az útszélen álló kukába.

– Fékezd magad, Nudli, ide ne csődítsd a pandúrokat idő előtt! – szólt hátra Rizsa, de miközben beszélt, farka kinyúlt a soron következő csemegéspult felé, és észrevétlenül elemelt egy zacskó sós pisztáciát. A következő pillanatban már fogával bontogatta a finomságot.

A kiséger szorosan a banda nyomában haladt. Egy pillanatra sem tévesztette volna szem elől Rizsát. Elismerően csettintett Rizsa pisztáciaszerző mutatóujjára láttán, és már kunkorította is a farkincáját, hogy ő is kipróbálja a trükköt. A banda közben az öreg kuruzsló sátra elé kanyarodott. A vén egér az öklét rázta feléjük.

– Takarodjatok, amíg szépen mondom! Tudom, hogy múltkor ti loptátok el azt a zsák durranóport meg a kenőcsömet!

Rizsa felröhögött, és intett a többieknek, hogy haladjanak tovább. Az öreg csúnya szitkokat küldött utánuk. Annyira belemerült a kiabálásba, hogy észre sem vette a banda mögött baktató kölyköt. A kiséger az öreg mellett elhaladva kinyújtotta farkát, és ahogy Rizsától látta, egy gyors mozdulattal rácsavarintotta az első üvegcsére, amely a sátor előtt leterített gyékényen állt. Egy rántás, és a kis üveg már nadrágja zsebében lapult. Az öreg még mindig az öklét rázta, a kiséger pedig huncut vigyorral követte Rizsáékát.

– Na, ezt is megtanultam. Hasznára leszek majd Rizsának, ha bevesz!

A banda közben befordult a mólóhoz vezető keskeny utcácskába. Itt állt ugyanis a Hétágú Szigony nevezetű kocsmá, Rizsáék mai úticélja. A vastag tölgyfaajtó fölött vörösre festett, hétágú szigony lógott rozsdás vasláncra erősítve. Rizsa intett, hogy álljanak meg. Színpadias mozdulattal a szigonyra mutatott.

– Na, mit szóltok?

– Hát nem piskóta – bólogatott elismerően Nudli.

– Tudom, hogy nem piskóta, te ütődött. Azért vagyunk itt. Ez a szigony kell nekem. Kinek van valami ötlete?

Bumbu a homlokát ráncolta.

– Nem lesz könnyű ellopni onnan.

– Ha könnyű lenne, Nudlit küldtem volna egyedül – legyintett Rizsa.

Bumbu hangosan gondolkozott:

– Azt még el tudom képzelni, hogy észrevétlenül lefűrészeljük a láncról. Felmászni könnyű, és senki sem fogja meghallani a fűrész nyikorgását, mert itt van nálam a némító kenőcs, amit a múltkor a vén kuruzslótól loptam. De hogy fogjuk elvinni innen? Ezt hatan se bírjuk felemelni. A pandúrok meg simán utolérnek, ha ezzel menekülünk.

A banda tanácstalanul állt. Rizsa megvetően köpött egyet.

– Senkinek sincs egy épkézláb ötlete?

A bandatagok a lábujjukat bámulták. Senki sem mert ránézni Rizsára. A hátuk mögött azonban hirtelen megszólalt a kisegér, aki eddig észrevétlenül követte a bandát:

– Ide kéne hozni azt a kis kocsit, ami a bazársor szélén áll.

Az ajtó elé állítjuk. Tele van szalmával, senki sem hallja meg, ha erre zuhan rá a szigony. Aztán csak el kell tolni, két egér is elég hozzá. Még futni is lehet vele.

Mindenki odafordult.

– Nicsak, a kölyök! – ámult Zikó. – Te még mindig utánunk koslatsz?

– Rizsa azt mondta, ha már elég ügyes leszek, beállhatok – vont vállat a kicsi. – Napok óta úgy követlek, hogy nem vettek észre. Ellestem a trükkjeiteket. Tudok lopni, lopakodni, csúzlival az utca túlsó oldaláról kilövék bármilyen ablakot. És mindig vannak ötleteim – nézett Rizsára.

Rizsa elgondolkozott.

– Rendben van, segíthetsz. Aztán majd meglátom, beveszlek-e.

– Értettem, főnök! – csapta össze a kölyök katonásan a bokáját. – Akkor hozzam a kocsit?

– Hozhatod. Zikó, segíts neki! Te meg, Bumbu, kapd elő azt a kenőcsöt. Fűrész van nálam – intett Nudlinak, aki éppen mondani akart valamit.

A banda megélnékült. Ketten az utca két sarkára álltak örködni, Zikó és a kölyök elrohantak a kézikocsiera, amit a kisegér látott a bazárban. Bumbu a többieket irányította. Egymás nyakába kapaszkodva felkúsztak az ajtó felett lógó szigonyhoz. Bumbu felnyújtotta a kenőcsöt, és Puva, a legfürgébb bandatag jó vastagon bekente vele a láncot. Rizsa szép komótosan kibontotta bőrzsákját, kivett belőle egy kockás rongyba csavart fűrész. A füргеkezü Puva nekiveselkedett, és teljes erejéből fűrészelni kezdte a láncot. Öten támasztották alulról. A kenőcs működött, egyetlen hangot sem lehetett hallani, pedig a fűrész már mélyen bevágta a rozsdás vasat.

– Mindjárt kész vagyok – jelentette Puva. – Jön már az a kocsi?

Ebben a pillanatban tűnt fel a sarkon Zikó és a kölyök, maguk után húzva egy igencsak döcögős, ütött-kopott szalmáskocsit.

– Hé, Puva, ne fűrészelj tovább, mindjárt leszakad! – aggódott Nudli, de Rizsa leintette.

Zikó és a kölyök már majdnem az ajtóhoz értek, amikor a félig elvágott rozsdás lánc nem bírta tovább a szigony súlyát, és elszakadt. A szigony óriási dörejvel csapódott az ajtó előtt a kőre. A kocsi megbillent, és nekitaszította a kölyköt a falnak. A csattanásra hirtelen kinyílt a vendéglő tölgyfaajtaja, és egy fehér kötényes kövér egér ugrott ki rajta.

– Hé, alávaló gazemberek! – ordított. – Hívjátok a pandúrokat! – kiabált be a vendéglőbe.

Bentről kiabálás hallatszott, és az ajtóban újabb alakok bukkantak fel. Legelől Bojtos Benedek, a leggyorsabb tengeri vitorlás kapitánya, mögötte pedig néhány matróz, akik éppen bent vacsoráztak. A banda futásnak eredt. Rizsa gyakorlott mozdulattal felkapta a földről a bőrzsákot és a fűrész, hogy semmi nyomot ne hagyjanak maguk után, és loholt az emberei után. A kölyök, aki a kocsi ütésétől egy pillanatra elszédült, a többiek után akart lódulni, de a kocsmáros megragadta.

– Most megvagy!

– Eresszen el, nem csináltam semmit! – visított a kisegér, és megpróbálta kitépni magát a kocsmáros mancsai közül. – Nem hallja? Én nem tartozom közéjük! Csak erre jártam!

– Majd a pandúroknak mesélj, kölyök! – mordult rá a kocsmáros, és egyre erősebben szorította.

Ám ekkor váratlanul megszólalt az ajtóban Bojtos Benedek, a kapitány.

- A kölyök tényleg nem tartozik közéjük!
- Ezt meg honnan veszi, uram? – hunyorgott értetlenül a kocsmáros.
- Onnan, hogy ő az én inasom a Szélkirálynőn.

Erre a kijelentésre mindenki elcsodálkozott. Legjobban maga a kölyök, aki ugyan sokszor megcsodálta már a kikötő vizén ringatózó, hatalmas, háromárbocos Szélkirálynőt, de még álmában sem mert volna arra gondolni, hogy ő, a szakadt utcagyerek ilyen gyönyörű hajón szolgálhatna. A kocsmáros csak meresztette a szemét, a kapitány mögött álló matrózok is igencsak bamba képet vágtak, de Bojtos Benedek félretolta a kocsmárost, és a kiséger vállára tette a kezét.

- Majd a hajón beszámolsz, mi dolgod volt erre, fiacskám – mondta.
- Sebestyén! – fordult az ajtóban álló megtermett egérlegényhez. – Fejezzétek be a vacsorát, aztán gyertek utánunk. A Szélkirálynőn találkozunk. Én visszakísérem a fiút a hajóra, nehogy megint bajba keveredjen.

Sebestyén és a mögötte állók bólogattak, de egy szót sem értettek az egészből. Hiszen mindannyian tudták, hogy a kölyök nem hajósinas a Szélkirálynőn, és az is nyilvánvaló volt, hogy a bandával együtt próbálta ellopni a Hétágú Szigony cégérét. Vajon miért mentette meg Bojtos Benedek a pandúroktól? Miért hazudta azt, hogy a kölyök hajósinas?

Ezen tűnődött a kiséger is, miközben engedelmesen lépdelt a kapitány mellett. Várta, hogy a dörgő hangú, pocakos hajóskapitány elmagyarázza, miért segített neki. De Bojtos Benedek egyelőre egy szót sem szólt, csak fogta a kiséger vállát, és egészen a móló mellett himbálózó hatalmas vitorlásig terelte.

A hajóra vezető híd mellé érve végre megállt a kapitány, és összevont szemöldökkel végigmérte a kölyköt.

– Köszönöm a segítséget, uram – mondta óvatosan a kiséger, és megpróbált kicsusszanni a kapitány szorításából. De Bojtos Benedek nem eresztette.

– Sokszor láttalak már a kikötőben – szólalt meg végül. Hangja szigorú volt, de szeme barátságosan csillogott. – Okos, ügyes kölyöknek látszol. Ne akarj azokhoz a semmirekellőkhöz tartozni! Te többre viheted.

– Ugyan, senki sem áll szóba egy magamfajta csavargóval! Mindenhonnan elzavarnak! Enni is csak akkor tudok, ha lopok magamnak – fakadt ki a kiséger. – Ők legalább bevesznek maguk közé.

– Most is cserbenhagytak – ingatta a fejét a kapitány – Nem akarsz tanulni, dolgozni inkább? Ha kitanulsz egy szakmát, lesz munkád, nem kell ennivalót lopkodnod.

– Ki taníttatna engem? Senkim sincs a világon – rázta a fejét mérgesen a kiséger.

– Teszek veled egy próbát én magam – mondta a kapitány. – Azért hoztalak el, hogy lássam, tényleg jóra való kölyök vagy-e. Elszegődhetsz mellém hajósinasnak a Szélkirálynőre. Előre szólok, hogy nem lesz könnyű dolgod. Sok a munka és a szolgálat nehéz. De ha becsületesen dolgozol, a végén még tengerész is lehet belőled. És a hajón igazi barátokra találhatsz.

A kiséger eltátotta a száját. Nem is remélte, hogy ekkora szerencse éri.

– Jár minden nap reggeli, ebéd, vacsora. Sőt, ha megállod a helyed, a végén még fizetést is kapsz tőlem – mondta a kapitány. – De ha csalódnom kell benned, partra teszek az első utunkba eső kikötőben. Na, mit szólsz ehhez, fiam?

– Kezet rá! – kiáltott boldogan a kiséger.

A kapitány a mancsát nyújtotta. A kölyök bátran megragadta, és keményen megszorította.

- Örvendek, fiam – mondta a kapitány. – Isten hozott közöttünk. Már csak a nevedet szeretném tudni.
- Rumini – húzta ki magát büszkén a kisegér.

MÁSODIK FEJEZET

Készülődés

Rumini érkezésének híre mindenkit meglepett a Szélkirálynőn. Negró, a mindig szigorú, keménykezű fedélzetmester gyanakodva méregette a kiségeret.

– Rajtad fogom tartani a szemem! Lehet, hogy a kapitánynak vajszíve van, de engem nem versz át! Ha nem végzed rendesen a munkád, cápaeledelt csinállok belőled!

– Ne törődj Negróval! Mindenkivel így beszél – lépett Ruminihez egy hozzá hasonló formájú kiséger, amikor Negró végre továbbment.

Barátságosan nyújtotta a mancsát.

– Balikó vagyok. Szintén hajósinas.

– Mondd csak, mi a hajósinasok dolga? – kérdezte Rumini. Negró dörgedelmei alaposan elvették a kedvét a hajózástól.

– Takarítani, tenni-venni, segíteni – sorolta Balikó. – Nem vészes. Csak a fedélzetsúrolást utálom.

Rumini elhúzta a száját.

– Én még sosem súroltam, de nem is hangzik valami jól. Kártyázni tudsz?

– Tudok hát! – csillant fel Balikó szeme. – Csak nincs kivel. Roland és Dundi Bandi ugyan játszanak néha, de nem valami ügyesek.

– Itt vagyok én! – húzta ki magát Rumini, és megint úgy érezte, nem is lesz olyan rossz a Szélkirálynőn szolgálni.

– Nagyon örülök! – mosolygott Balikó. – Meglátod, a többiek is egész rendesek.

– És az a hatalmas termetű matróz? Sebestyén. Vele már a Hétágú Szigonynál találkoztam – kérdezte Rumini.

– Sebestyén nem matróz, ő a kormányosunk – magyarázta Balikó. – Nagyon erős, még a legnagyobb viharban is ura marad a hajónak. Aztán ott van még Frici...

Balikó még sorolta volna, kik szolgálnak a Szélkirálynőn, de Negró ismét megjelent, és gúnyosan végigmérte őket.

– Sejtettem, hogy a két fiatalúr hamar összebarátkozik. Nemsokára meglátjuk, ki ért jobban a fedélzetsúroláshoz. De előtte lóduljatok a főárbochoz. Ott van a gyülekező. A kapitány beszédet mond.

Rumini és Balikó már futottak is. A többiek is hamarosan megérkeztek. A kapitány felállt egy láda tetejére, és így szólt:

– Fiaim, eljött az idő. Néhány nap múlva felhúzzuk a horgonyt, és útra kelünk Pelevárba, a Nagy Pele-szigetek fővárosába. A pele király udvarába viszünk rakományt. Sürgős rendelést kaptunk, nem késlekedhetünk. Tudom, hogy nemrég tértünk haza az előző utunkról, fáradtak és kimerültek vagytok még. De neki kell állnunk, hogy rendbe hozzuk a hajót, mert küldetésünk fontos, és hosszú, viszontagságos út áll előttünk. Ma este még mindenki kedvére pihenhet, de holnap hajnalban megkezdjük a munkát.

Másnap még alig pitymallott, amikor a legénység már a fedélzeten sürgölődött. Sebestyén, a kormányos beolajozta a kormánykereket, letörölte az iránytűket. Frici és Dundi Bandi a kötelekkel bíbelődtek, ellenőrizték, hogy elég erősek-e. Az orrvitorla kötele foszladozott már, ezt erős kenderkötélre cserélték

ki. Roland és Dolmányos papa, a hajó ezermestere a vitorlákat csavarták le. Szerencse, hogy a fővitorlát is letekerték: a múltkori vihar alaposan megtépázta, két helyen is beszakadt a széle. Roland erős cérnát fűzött a vitorlavarró túbé, és Dolmányos papa nekilátott, hogy összevarrja a szakadást. Ajtony, a szakács a konyhában rendezkedett. A hosszú útra sok mindent beszerzett már, most próbált helyet találni huszonöt guriga sajtnak, négy zsák krumplinak, három láda kukoricának, kekszeknek, lisztnek, olajnak.

A kapitány töprengve hajolt a térkép fölé, nagy gond nyomta a vállát. Ő tudta csak, milyen veszélyes út áll előttük. Hiába kínált a pele király udvarmestere sok száz aranyat a szállítmányért, a küldetésre egész Egérországból egyedül csak a Szélkirálynő mert vállalkozni. Útközben ugyanis át kell haladni a Sárkány-szoroson, ami közismerten az Azúr-tenger legveszélyesebb vidéke.

– Hé, Sebestyén, vigyetek le a raktárba két hordó puskaport is – szolt ki a kapitány az ablakon a kormányosnak. – Ki tudja, hátha szükségünk lesz rá.

Negró egy percet sem pihent. Hajnal óta körbe-körbe járt: mindenre figyelt, mindenkit ellenőrzött, sürgette a matrózokat. Hamarosan itt az ideje, hogy bepakolják a rakományt. Elégedetten pödörte a bajszát, mert szépen haladt a munka. Aztán egyszer csak a mentőcsónak alól kiszűrődő hangokra lett figyelmes:

- Csaltál Rumini, nem ér!
- Nem csaltam.
- De igen.
- Nem igaz. Szerencsém volt!
- Nem játszom veled többet!
- Ugyan, Balikó, veszteni tudni kell! Osztok újra.

Negró lábujjhegyen lopakodott a lefordított mentőcsónakhoz. Amikor odaért, hirtelen felemelte a csónakot, és előráncigálta alóla a két megrettent hajósínast.

- Ezer mennykő és macskajaj, mit műveltek itt? Mit mondtam nektek, mi a dolgotok?

Balikó mukkanni sem mert, de Rumini rávágta:

– Azt mondtad, Negró, hogy takarítsuk fel a fedélzetet. És éppen a mentőcsónak alatt töröltük le a pókhálót.

- Micsoda? És ez mi a mancsotokban? Csak nem kártyával törlitek a port?

Rumini már éppen válaszolt volna, de nyílt a kapitányi fülke ajtaja. Az öreg egér haragosan kérdezte:

- Mi ez a zenebona?

Negró összecsapta a sarkát:

- Kapitány úrnak jelentem, hogy a két hajósínas takarítás helyett a mentőcsónak alatt kártyázott.

A kapitány megharagudott.

– Adjátok ide azt a kártyát! A mindenit! Rumini fiam, emlékezz arra, amit hajóra szállásod napján mondtam! Csak becsületes munkával boldogulsz itt nálunk. Ha nem dolgozol, itt hagylak a kikötőben! És ez Balikóra is vonatkozik. Most pedig munkára fel! Rumini felsúrolja a fedélzetet, Balikó kitakarítja a raktárt!

- Jaj ne! – jajdult föl a két kiséger, de a kapitány haragosan dobbantott:
- Egy szót se többet! Induljatok!

A két jómadár dolgára indult, a kapitány pedig meghagyta Negrónak, hogy küldje be hozzá Cincogi doktort, a hajóorvost, mert fontos ügyben akar vele beszélni.

Egy óra múlva minden készen állt. Negró a fedélzeten sorba állította a matrózokat.

- Gyerünk. A parton ládáknál áll a rakomány. Le kell hordani a raktárba.
- Mit szállítunk? – kíváncsiskodott Balikó.
- Majd pont a te orrodra fogom kötni – torkolta le Negró.

A matrózok kettesével-hármasával cipelték a nehéz ládákat a raktárba. Negró irányította őket, megmutatta, melyik ládát hová tegyék.

– Nézd, Balikó, mindegyik ládán címer van – súgta Rumini.

– Dolmányos papa szerint személyesen a pele királynak visszük a rakományt – lépett melléjük Roland.

– Mi lehet bennük? – töprengett Balikó.

– Lefogadom, hogy mindenféle selymek, bársonyok, csupa unalmas és drága vacak – fintorgott Rumini.

– Nem biztos. Lehet, hogy a királyi konyhára viszünk finomságokat. Láttam, hogy a kapitány múlt héten többször is tárgyalt Grillázs mesterrel, a főcukrásszal.

– Ezt nézzétek, ez meg is van címezve – bökött a legnagyobb ládára Roland. Lassan betűzte: – „Királyi kertészet – felnyitni szigorúan tilos”.

– Mért nem szabad felnyitni? – tűnődött Balikó. Rumini vállat vont:

– Biztos félnek, hogy elfutnak a tulipánhagymák.

Roland rémült arcot vágott:

– Jön Negró.

Rumini és Balikó gyorsan nekiveselkedtek a ládának.

– Ezt tegyétek leghátulra – parancsolta Negró. – És eszetekbe ne jusson kotorászni benne. Veszélyes!

– Vajon miért veszélyes? – gondolkozott Balikó, amikor Negró végre továbbment.

– Lehet, hogy harapnak is a tulipánhagymák – kuncogott Rumini.

– Jó lenne tudni, mi van benne.

– Majd éjjel belopódzunk és megnézzük – jelentette ki Rumini.

Balikó rémült arcot vágott.

– Ne csináld, Rumini, ha rajtakapnak, szedheted a sátorfádat.

– Nyugalom – kacsintott Rumini. – Engem nem olyan könnyű rajtakapni. Inkább azt mondjátok meg, mikor ebédünk végre.

Roland körülnézett.

– Úgy látom, Ajtony még az éléskamrában pakol. Eltart egy darabig, amíg elkészül.

Rumini csalódottan csettintett. Már nagyon éhes volt. A megszokott mozdulattal a zsebébe túrt, bár tudta, hogy most sem talál benne semmit. Legnagyobb meglepetésére azonban megakadt a mancsa valamiben. Előhúzta. A kis üvegce volt, amit előző nap az öreg kuruzsló gyékényéről lopott el a farkincájával.

– Hát az meg mi? – kérdezte kíváncsian Balikó.

– Mindjárt kiderül – vont vállat Rumini.

Alaposan szemügyre vették a kis üveget. Különleges formájú, vastag falú, piszkos kis üveg volt, benne megfeketedett parafa dugó. Rumini a fogai közé szorította, úgy próbálta kirángatni az üvegből. A dugó csak nehezen engedett. Rumini óvatosan beleszagolt, aztán elégedetten bólintott.

– Finom édes az illata. Szörp vagy méz lehet.

– Honnan vetted? – érdeklődött Roland.

– A kikötőben van egy vén kuruzsló. Tőle szereztem.

– Akkor meg ne kóstold! – rémült meg Roland. – Az az öreg mindenféle vajákos szereket árul. Lehet, hogy mérge van benne.

– Ugyan már – rázta a fejét Rumini, de Balikó kérlelőre fogta.

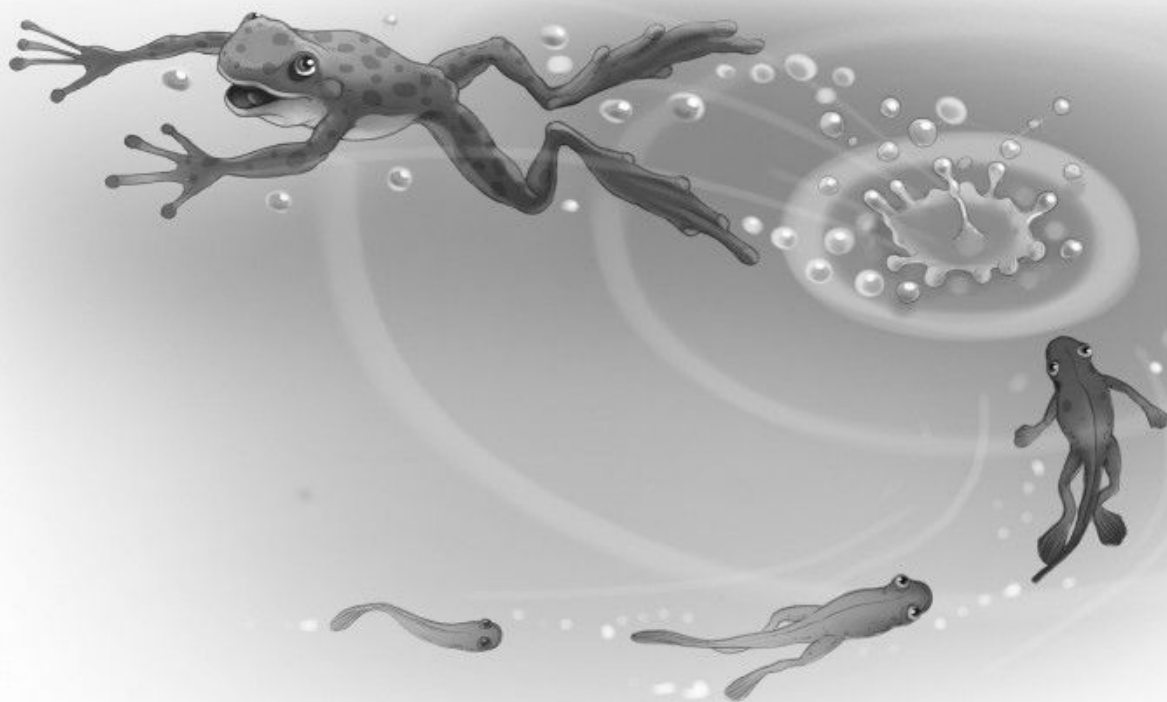
- Ne igyál belőle, amíg nem tudod, mi az!
- Jó – egyezett bele Rumini. – Kipróbáljuk.
- Hol?

– Láttam a hátsó fedélzeten egy vizesdézst, amiben egy ebihal úszkált. Majd megkóstolja ő.

A három legényke izgatottan futott hátra. Tényleg ott volt a dézsa, benne úszkált egy apró, szürke ebihal. Érthetetlen, hogy került a dézsába egyáltalán.

- Na, gyere, barátocskám! – szólt Rumini. – Kapsz egy kis finom szörpöt.

A dézsa fölé hajolt, és az üvegcséből egy nyúlós, ragacsos, barna csöppet pottyantott a vízbe, pont az ebihal fejére. Az ebihal megremegett, majd hirtelen pörögni és nőni kezdett. Duzzadt, dagadt, a bőre egyre barnább és rücskösebb lett, a feje is megnőtt, és egyszer csak két nagy szem villant elő belőle. Oldalából ijesztő gyorsasággal karocskák nőttek ki, amelyek a rémülten bámuló egerek szeme láttára úszóhártyás lábakká alakultak. Még egy utolsót rándult, aztán nagyot ugrott, ki a dézsából, egyenesen a fedélzet deszkáira. Ott megpihent, végigmérte a döbbenetben álló cimborákat, és vad brekegések közepe felé elugrált.

Rumini, Balikó és Roland egy darabig csak álltak, végül Roland törte meg a csendet.

- Béka lett belőle! – hebegte hitetlenkedve.

– Az ám! – lelkesedett Rumini. – Ezek szerint ez egy öregítő szirup. Az ebihalból béka lett, és ha én ittam volna meg, vénséges vén apókévé változtam volna.

- Szerencséd van, hogy nem ittál belőle – mondta csendesen Balikó.

- Ez igaz – mondta vidáman Rumini, és zsebre vágta a csodaszert.

– Csak azt nem értem, hogy vehetted meg az öregtől úgy, hogy azt sem tudtad, mi van benne? – csóválta a fejét Roland.

Rumini széttárta a karját.

- Nagyon siettem. Biztos elfelejtette mondani.

Mire a legénység végzett a rakodással, Rumini legnagyobb örömeire Ajtony is elkészült az ebéddel.

És mire az éhes legénység a második fogást is befalta, feltámadt a szél.

– Horgonyt felhúzni, vitorlát bonts! – rendelkezett a kapitány.

A hajón mindenki pontosan tudta a dolgát. Ki-ki szaladt, és láncot húzott, kötelet feszített, csomót kötött. Sajtos Pedro, a legélesebb szemű matróz felkúszott az árbocon, hogy elfoglalja őrhelyét az árbockosárban. Sebestyén a kormányt markolta. A szél belekapott a vitorlákba, és a Szélkirálynő csendesen kisiklott a kikötőből. Rumini a korlátnak támaszkodva bámulta a távolodó kikötőt.

– Viszlát, Egérváros! Egy csöppet sem fogsz hiányozni! – gondolta magában, és zsebre dugott kezével, füttyörészve átsétált a hajó orrába. Tekintetét végighordozta a békésen hullámzó, végtelen kék tengeren. Valahol a messzeségben ott vár rá Pelevár, megannyi új kalanddal. Rumini elmosolyodott, és magában elhatározta, mire felnő, ő lesz a világ leghíresebb hajóskapitánya.

A Ragacs-tenger

Már egy hete tartott az út.

– Nem tetszik nekem ez a vidék – mondta a kapitány. – A szél elsodor minket az Azúr-tengerről. Attól tartok, hamarosan a Ragacs-tenger vizére jutunk. Szeretném elkerülni azt a helyet.

– Nehéz lesz – csóválta a fejét Sebestyén. – Állandóan déli szél fúj. Egyenesen visz minket északra, ha akarjuk, ha nem. Olyan erős, hogy nem tudunk megfordulni.

A kapitány pipára gyújtott, és a térképet nézte.

– Már tegnapelőtt keletnek kellett volna venni az irányt. Ha észak felé megyünk, sokkal tovább tart majd az út, és csak kerülővel jutunk vissza a Sárkány-szorozhoz. Már ha egyáltalán kijutunk a Ragacs-tengerről.

Nem csoda, hogy a kapitány és Sebestyén aggódtak. Az a fránya déli szél olyan vizekre sodorta a hajót, amit minden matróz szeretne elkerülni. A tenger színe egyre sötétebb lett, a korábbi azúrkék víz lassacskán kékes-feketébe fordult. Megváltozott a szél zúgása is, úgy hangzott, mintha gonosz nevetés dübörögne mindenütt. Senki sem tudta, miért veszélyes a Ragacs-tenger, csak azt tudta minden hajós, hogy jobb messzire elkerülni ezt a baljós vidéket. Időnként híre járt a kikötőkben, hogy ez vagy az a hajó elsüllyedt a Ragacs-tengeren, máskor meg valami szörnyetegről suttoztak a vén tengerészek. Biztosat senki sem mondott, csak azt hajtogatták, hogy jobb még a tájékát is elkerülni ennek a sötét helynek. És most mintha még a szél is az egerek ellen dolgozna: hatalmas erővel sodorta a vitorlást a veszélyes irányba.

A matrózok a fedélzeten dolgoztak. Rumini és Balikó éppen a szerszámosládából merték a vizet. Előző nap ugyanis akkora vihar tombolt, hogy a hajó felett átcsapó hullámok minden lyukat vízzel töltöttek meg.

– Elegem van – siránkozott Balikó. – Reggel óta vizet meregetünk egy kis-vödörrel. Szeretnék végre hátradőlni és gond nélkül fütyörészni.

– Vagy inkább gond nélkül kekszet majszolni, nem? – vigyorgott Rumini.

– Egy a lényeg: elég volt – tette le vödrét Balikó. – Befejeztem.

Felállt és felkapaszkodott a korlátra.

– Dolgozz egy kicsit nélkülem. Én most a tengert kémlelem.

Egy darabig kémlelte a tengert, aztán összehúzta a szemöldökét, végül döbbenetesen szólt hátra:

– Te, Rumini, én még ilyet nem láttam. Egészen fekete a tenger.

– Tegnap az volt a baj, hogy túl nagyok a hullámok, tegnapelőtt a szél hangja nem tetszett, ma meg túl fekete a tenger – mérgelődött Rumini. – Úgy nyavalyogsz, mint egy óvodás kislány.

– Jól, van, jól. Meg sem mukkanok többet – sértődött meg Balikó, és hátat fordított barátjának.

Egyszer csak megjelent Roland, kezében hatalmas, vízzel teli vödörrel. Ruminiék láttán nyomban úgy döntött, hogy pihenőt tart. Le is huppan a két barát mellé a fedélzetre.

– Elegem van – nyögte.

Balikó felemelte az ujját, és szigorú képet vágott.

– Ilyet még véletlenül se mondj, Roli, mert Rumini nem tűri a nyavalygást. Leharapja a fejed, ha nyafogsz.

Roland értetlenül pislogott egyik cimboráról a másikra, Rumini pedig mérgesen fújta egyet.

– Nem hagynátok végre abba? Három napja mindenki nyavalyog valamiért. Már csak az hiányzik,

hogy a kapitány is rákezdje.

Roland közelebb hajolt:

– Ami azt illeti, van miért sóhajtoznia.

– Igazad van – morgott Rumini –, én is sóhajtoznék a helyében, na ilyen matrózaim lennének, mint

ti.

– Figyelj ide, pukkancs! – suttogta Roland. – Most hallottam a kormánykerék mellett, hogy baj van.

A kapitány mondta Sebestyénnek. Attól fél, hogy a déli szél egyenesen a Ragacs-tengerre sodor minket.

Rumini felnevetett.

– Mi az a Ragacs-tenger? Nehogy azt mondd, hogy só helyett olvasztott cukor van benne!

Balikó felnevetett, de Roland komoly maradt.

– Ti tényleg nem hallottatok még a Ragacs-tengerről?

– Miért, kellett volna? – kérdezett vissza egyszerre a két barát. – Mit kellett volna hallanunk?

– Senki sem tudja biztosan. De fekete a vize, és gonosz dolgok történnek benne.

– Fekete? – vágott közbe Balikó.

– Igen, vagy legalábbis nagyon sötét. Erről lehet megismerni.

– Nézzetek csak ki a vízre! – pattant fel Balikó. – Ezt mondtam neked az előbb, Rumi.

Balikó felkapaszkodott a korlátra, Rumini és Roland a nyomában, és együtt bámulták a hullámokat.

Ameddig a szem ellát, fekete volt minden.

– Ugye megmondtam? – nézett Balikó Ruminire.

– Hm. Tényleg mintha kicsit sötétebb volna a kelleténél. De ennyitől még nem rezelek be.

– Akkor hallgass ide! – vette át a szót Roland. – A múltkor, amikor Selyemországban vetettünk horgonyt, beszélgettem két halással a kikötőben. Ők mesélték, hogy a Ragacs-tengeren valami szörnyeteg fel akarta borítani a hajójukat.

– Persze, biztos. Miért nem rögtön a hétfejű sárkány? – gúnyolódott Rumini, de Roland dühösen a szavába vágott.

– Jó, ne hidd el, ha nem akarod. De a kapitány és Sebestyén is aggódnak, úgyhogy szerintem is van miért félni.

– Ne félj, pici Roli – vigyorgott Rumini –, a bátor Rumini bácsi majd megvéd téged a csúnya szörnyetegtől.

– Haha. Nagyon vicces vagy – húzta fel az orrát Roland, és lehajolt a vödréért, hogy faképnél hagyja a gúnyolódót. Am ebben a pillanatban rándult egyet a hajó.

– Mi volt ez? – torpant meg Roland.

– Csak egy széllökés – legyintett Rumini.

A hajó megint rándult egyet.

– Ez nem a szél – suttogta rémülten Roland.

Újabb két rándulás.

– Lehet, hogy zátonyra futottunk – nyögte egyre rémültebben Roland.

– Itt nagyon mély a víz. És különben is hallottuk volna a reccsenést, ha eltörik a hajó alsó bordázata – próbálta nyugtatni Balikó, de ő is elég aggodalmas arcot vágott.

Megint két rándulás, majd hatalmas rázkódás következett.

– Valami lökdösi a hajót!

– Riadó! Mindenki a fedélzetre! – harsant a kapitány hangja a parancsnoki hídról.

Újabb rázkódás.

– Hátulról rázza valaki a hajót. Gyertek utánam! – kiáltotta Rumini, és futva indult a hátsó fedélzet irányába. Roland és Balikó összenéztek, aztán utána iramodtak. Közben hatalmas mozgás támadt a fedélzeten, minden matróz a korláthoz szaladt, és a tengert kémlelte.

– Kapitány úr, ott! Rátapadt valami a hajó farára! – hallatszott az árbockosárból az őrszem, Fábián

hangja.

– Mozog! A karjával rázza a hajót! – kiáltották többen is.

A hajó hátsó végére erős, vastag, csáphoz hasonló karok tapadtak, és hatalmas erővel tépték, csavar-
ták a vitorlást. A hajó minden mozdulatra megrándult, recsegték-ropogtak a deszkák, nyikorgott a padló.
Úgy tűnt, bármelyik pillanatban kettétörhet a faszerkezet.

– A szörny – rémüldözött Roland.

A kapitány megparancsolta, hogy vasrudakkal és fadorongokkal próbálják meg lefejteni a hajóról a
rákapaszzkodó lényt. Dolmányos papa és Dundi Bandi megragadtak egy-egy vasrudat, hegyes végével a
szörny karjait szurkálták, de hiába. Negró egy fahusággal döfködte a lényt. Az egyik kar hirtelen
kinyúlt, rátekeredett Negró husángjára, és berántotta a vízbe. Negró az utolsó pillanatban elengedte a
husángot, így a fadarabot nélküle nyelte el a tenger.

A szörny hirtelen fordult egyet, és a hajó oldalára tapasztotta másik karját.

– Hiszen ez egy óriáspolip! – ordított Rumini.

– Meg akar enni minket! – kiáltották többen is.

– Mindenki nyugodjon meg! Csak úgy tudjuk legyőzni, ha nem kapkodunk összevissza – dörrent a
kapitány hangja. – Hozzátok elő a puskákat. Talán ha rálövünk, elmenekül.

Hárman futottak a puskákért, a többiek rudakkal bökdösték a polipot, de hiába. A kapitány vállához
emelte a puskát, célzott, lőtt. A polip egyik karja megrándult, de ahelyett, hogy eleresztette volna a
hajót, csak még dühösebben rángatta. Két újabb lövés, de a polip csak egyre harciasabbá vált. A golyók
– úgy tűnik – nem ejtettek sebet rajta.

– Nagyon éhes – állapította meg Balikó. – Ez nem hagy minket békén, amíg jól nem lakott.

– Megvan – csapott a homlokára Rumini –, ha éhes, hát etessük meg. Ajtony, hoztál polipeledelt?

– Ne szórakozz velem, Rumini – morgott Ajtony, miközben egy hegyes vasdarabbal próbálta a fáról
lefejteni a polip rátapadó karját. De a kapitánynak tetszett az ötlet.

– Dobjunk be neki néhány láda ennivalót, hátha az eltereli a figyelmét!

– De akkor nem marad elég készletünk az útra – ellenkezett Ajtony.

– Ha sokáig vacakolsz, Ajtony, ez a dög felfal bennünket, és akkor hiába őrizgetted a készleteket.

A polip közben olyan dühösen cibálta a hajót, hogy a tat egy része letörött és hatalmas reccsenéssel
bezuhan a vízbe. Leszakadt a korlát egy darabja is, és a vízbe hulló lécek kis híján magukkal sodorták
Ajtonyt.

– Rendben, etessük meg – ugrott hátra rémülten a hajószakács. – Mit adjak neki?

– Hozzatok fel egy zsák krumplit, abból van elég tartalékunk!

Ketten lódultak a konyha felé, és egy perc múlva már ott hevert a fedélzeten egy nagy zsák krumpli.

– Egyenként dobáljuk be? – kérdezte Ajtony.

– Persze, meghámozni nem akarod? – heveskedett Dundi Bandi. – Gyorsan vízbe vele!

A kapitány is intett, hogy mehet egyszerre az egész zsák. Hárman emelték a tat pereméhez, és egy
hirtelen mozdulattal befordították a vízbe. A polip egyik karja egy pillanatra utána nyúlt, de aztán
hagyta, hadd sodorja el a tenger az egészet.

– Nem kellett neki – jajdult fel Ajtony.

– Van három láda kukoricánk, azt a halak is szeretik, hátha jó lesz neki.

Ajtony bólintott.

– Fábián, Bandi, gyertek a raktárba segíteni. Felhozzuk a kukoricát.

– Mindenki kapaszkodjon – bömbölt Negró. – Egyre jobban rázza a hajót, bele ne essetek a vízbe!

A hajó egyre panaszosabban recsegett és billegett, a matrózok alig tudták felvonzolni a fedélzetre a
három nagy faládát. Egy Frici nevű matróz megcsúszott és nekiesett a horgonynak. Az éles vas mélyen
felhasította a karját.

– Gyerünk, mert a hajó már nem bírja sokáig! – sürgette Ajtonyékat a kapitány, és maga is megra-

gadta az egyik ládát.

– Zsupsz – az első láda berepült a vízbe.

A polip lecsapott rá, és egy kicsit engedett a szorításból. A matrózok csak azt látták, hogy az egyik polipkar erősen rátekeredik a ládára, és a víz alá húzza. Hallani lehetett a reccsenést, ahogy a polip szája szétroppantja a ládát.

– Megette ládástól! – hüledezett Roland. – Ez tényleg nagyon éhes lehet.

– Dobjátok a következőt!

A második láda is az első sorsára jutott.

– Adjátok oda a harmadikat is!

A polip elnyelte azt is, de még mindig teljes erejével kapaszkodott a hajóba.

– Hát ez már sose lakik jól? Nekünk két hétre elég lett volna ennyi kukorica – kesergett Ajtony, de a kapitány rákiáltott:

– Még, gyorsan, hozzatok kukoricát!

– Nincs több! – riadt meg a hajószakács.

– Akkor bármit, csak siessetek!

A polip közben újabb támadásba lendült. Ajtony a raktárba rohant. Mindenki rémülten kapaszkodott, nehogy a billegő hajóról a tengerbe zuhanjon. Rumini megragadta az első keze ügyébe kerülő kötelet, és abba csimpaszkodott. A kötél a hátsó árbocról lógott lefelé, és Rumini a veszélyről megfeledkezve kapaszkodott felfelé, hogy a keresztrúdról jobban láthassa az óriási polipot. A magasból furcsa, sárga foltokat látott meg a tengeren, a polip háta mögött.

– Mi lehet az? – hunyorított erősen. Hirtelen rájött: a dobozokból kihulló kukoricacsövek lebegtek a víz felszínén. Nem is akárhány. Olyan sok kukorica úszott a vízen, hogy egy folton sárgának látszott a tenger fekete tükre.

– De hisz ez nem is ette meg a kukoricát, csak a ládákat! – döbönt meg Rumini. – Úgy látszik, ez a fát szereti. Persze, azért rángatja olyan dühösen a hajót. Nem egeret, hajót akar enni őkelme.

Gyerünk lefelé! Villámgyorsan kúszott le a feszülő kötélén.

– Balikó, Roland, a mentőcsónakot! Gyorsan! – ordította.

– Rumini! Eszedbe ne jusson vízre szállni! – bődült el a kapitány. – Maradj veszteg!

– Kapitány úr, a fát! Ez csak a fát szereti! – kiáltott Rumini, miközben Balikóval és Rolanddal átbil-lentették a korláton az egyik mentőcsónakot.

– Ne! – ugrott oda Negró, de későn érkezett, a mentőcsónak hatalmas csobbanással zuhant a ten-gerbe. A polip hirtelen elengedte a hajót és rávetette magát a csónakra. Egy percre viaskodott vele, hogy darabokra törje, aztán deszkánszerűen befalta az egészet.

A Szélkirálynőt közben messzire vitte a szél, de a polip még nem lakott jól: újra a hajó után vetette magát.

– Dobjatok be mindent fát – vezényelt Rumini. – Evezőket, hordókat, meg a másik csónakot is. Hadd rágódjon rajta!

A többiek félve néztek a kapitányra, vajon mit szól Rumini ötletéhez. A kapitány összehúzta a szemöldökét. Először Ruminit mérte végig elgondolkodva, aztán hátrapillantott. A polip egyre közelebb került.

– Rendben van. Minden mozdítható fát dobjatok be neki.

A rémült matrózok megélnékültek. Vödröket, evezőket, hordókat dobáltak a vízbe. A polip már nem a hajót követte, a vízen lebegő fatárgyakra vetette magát.

– Most pedig pucoljunk innen – mondta Rumini elégedetten.

– Igenis, kapitány! – ugrált Balikó jókedvében, de az igazi kapitány pillantása beléfojtotta a szót.

– Úgy értem... vagyis... csak vicceltem – hebegte.

A kapitány szóra nyitotta száját, amikor felharsant Sebestyén hangja:

– Megfordult a szél! Megjött a délnyugati szél.

– Végre! Orrvitorlát felhúzni, északkeletnek fordulj! – adta ki a kapitány a parancsot.

– Mindenki a kötelekhez! Teljes sebességgel előre! Te meg, Rumini fiam, gyere, ihatsz egy kis limonádét a kulacsomból!

A lakatlan sziget

A feltámadt délnyugati szél csak úgy repítette a Szélkirálynőt. Az óriáspolipot maguk mögött hagyták, és a tenger színe sem volt már olyan fenyegetően sötét, mint amikor a Ragacs-tenger közepén jártak. A kapitány a hajó hátsó korlátjának maradványainál állt. Körülötte sürgött néhány matróz, és ott volt a hajó ezermestere, Dolmányos papa is.

– Jó nagy pusztítást végzett az a polip – csóválta a fejét a kapitány. – Minél hamarabb meg kellene javítani a faszerkezetet. Veszélyes így hajózni tovább. Ez a hátsó rész nem bír ki még egy vihart.

– Nem bizony – vakargatta a fejét Dolmányos papa –, de a javításhoz horgonyt kéne vetni, és jó pár köteg deszkára is szükségem volna.

– Márpedig deszka egy szál sincs a hajón. Még a mentőcsónakokat is fel kellett áldoznunk.

– Pedig a javításhoz mindenképpen fára van szükség.

– Ötszáz mérföldre vagyunk a legközelebbi kikötőtől. Legalább egy hétig tart odáig az út, ráadásul nem is arra kell mennünk – mormolta a kapitány.

– Ha ki tudnánk kötni valahol, vágthatnánk fát a javításhoz. Az is megtenné – gondolkozott Dolmányos papa.

A kapitány bólintott.

– Beszélék Sebestyénnel és megnézzük a térképet. Hátha találunk egy kis szigetet.

A kapitány elsietett, a matrózok pedig aggódva kémlelték az eget. Nehogy rájuk törjön egy vihar, mielőtt befoltozzák a megrongálódott részt!

Eközben Negró a fedélzeten intézkedett. A polip elleni küzdelem során bizony hatalmas lett a felfordulás. Mindenütt törött rudak, zsákdarabok, faforgácsok hevertek. Valaki a szerszámosládát is vízbe dobta, tartalma szanaszét hevert a kabinok előtt.

– Roland, keríts egy zsákot, és szedd össze a szerszámokat! – osztotta Negró a munkát. – Fábián, gyűjtsd össze és vidd a raktárba ezeket a rudakat. Balikó, Rumini, súroljátok tisztára a fedélzetet!

– Már megint nekünk kell felmosni – dühöngött Rumini, de Balikó oldalba bökte.

– Nyugi, nem mosunk fel és kész.

Rumini csodálkozva nézett Balikóra, aki hatalmasat kacsintott.

– Nincs mivel. Vízbe dobtam a felmosó dézsát és partvisokat is.

– De a vödröket...

- Azokat is. És a felmosó rongyot!
- De a felmosó rongy nincs is fából – képedt el Rumini. Balikó büszkén kihúzta magát.
- Nem baj, azért én bedobtam. Untam már, hogy mindig nekünk kell padlót súrolni.
- Hát ti mit sutyorogtok itt? – lépett hozzájuk szigorú arccal Negró, de mielőtt válaszolhattak volna,

felharsant az őrszem hangja:

- Föld a láthatáron!

Mindenki a korláthoz rohant és a szemét meresztette a távolba. Sajtos Pedro, az őrszem, a magasból mutatta az irányt, a kapitány pedig szeméhez emelte a távcsövét.

- Te látsz valamit? – sandított Balikó Ruminire.
- Nem én. Túl messze vagyunk még. Pedro is csak távcsövön át vette észre.

A kapitány Sebestyénre nézett.

- Kicsi sziget, nagy hegygel a közepén. Úgy öt-hat mérföldnyire lehet.
- A térképen nincs semmi.
- Akkor ez egy felderítetlen sziget.
- Kikötünk? – kérdezte Sebestyén.

Muszáj. Fát kell szereznünk a javításhoz, és az élelmiszerkészletünket is fel kéne tölteni. Ha laknak bennszülöttek a szigeten, talán egy-két kenut is vehetünk tőlük az elveszett mentőcsónakok helyett.

– Azért legyünk óvatosak! – morogta Sebestyén a bajusza alatt. – Még mindig a Ragacs-tengeren járunk. Ki tudja, mi lakik azon a szigeten.

- Akkor is kikötünk – döntött a kapitány, Sebestyén pedig a sziget felé fordította a hajó orrát.

Néhány óra múlva már szabad szemmel is jól lehetett látni a szigetet. A középén magasló hegyet mindenütt harsányzöld erdő övezte.

- Ekkora erdőben biztosan találunk megfelelő fákat – örvendezett Dolmányos papa.
- Nagyon sűrűnek tűnik – hunyorgott Negró. – Lehet, hogy valódi dzsungel. Nem árt, ha vigyázunk.

Tele lehet mérges kígyókkal, pókokkal, vadállatokkal.

Ennek hallatán Rumini izgatottan fészkelődni kezdett.

- Lehet, hogy óriási gyümölcsfák is nőnek ott – ábrándozott Balikó. – Kéne egy kosár!
- Igen, ez az! – pattant fel Rumini, és megindult a legénységi kabinok felé.

Balikó utána szaladt.

- Van kosarad?
- Dehogy, a dobozomért megyek.
- Azért a kis rácsos vacakért? Abba még egy ananászt se tudunk bepréselni.
- Nem is kell. Én nem gyümölcsöt akarok beletenni.
- Hát mit? – képedt el Balikó.

– Bogarat, pókot, hangyát. Amit találok.

– Te nem vagy normális.

– Neked meg mindig csak az evésen jár az eszed. Kérj Ajtonytól egy szakajtót, engem meg hagyjál békén! – dühösködött Rumini.

- Minek neked az a bogár meg pók? Szedjünk inkább datolyát! – próbálkozott Balikó.

– Én pókot szedek.

– A datolya sokkal finomabb. De szedhetünk fügét vagy banánt is.

– Nem érted? Igazi pókot akarok! Te pedig egy haspók vagy, úgyhogy semmi dolgom veled.

– Ne csináld már, Rumini! Legalább mondd meg, miért akarsz pókot gyűjteni!

– Na jó. Figyelj. Hová tart a hajó?

– Hát a szigetre.

– Nem úgy értem. Hová visszük a rakományt?

– A Nagy Pele-szigetekre, Pelevárra.

- És miről híres Pelevár?
- Ott van a világ legnagyobb kikötője.
- Helyes. És mi van a kikötőben?
- Gondolom, sok hajó.
- Igen, de mi van még? Biztos te is hallottál róla.
- A bazár.

– Ez az. A világ legnagyobb bazárja. Sehol máshol nem lehet zsugorító meg növesztő port kapni; csak itt árulják a híres látóüveget, amivel a falon is át lehet látni; de van még örökké világító mécses, láthatatlanná tevő kalap...

- ...és soha ki nem fogyó gyümölcsös kosár – vágott közbe Balikó.

– Igen. A régi pajzsokról, késekről, fegyverekről, kincsesládákról és csodakenőcsökről nem is beszélve.

- Ó – sóhajtott Balikó –, alig várom már, hogy ott legyünk!

- És van pénzed a vásárlásra?

- Nincs – hajtotta le Balikó szomorúan a fejét.

- Nekem sincs. De lesz! – jelentette ki Rumini.

- Honnan?

- Dundi Bandi mesélte, hogy a bazárban mindenféle pókokat és bogarakat is lehet kapni jó pénzért.

Érted már? Gyűjtünk itt mindenféle különleges állatot, aztán a bazárban eladjuk. Kapunk értük egy csomó pénzt, és akkor már tudunk vásárolni ezt-azt.

- De mit fog szólni a kapitány? Szerintem nem engedi meg.

- A kapitánynak nem kell mindenről tudnia – jelentette ki Rumini magabiztosan.

Balikó aggodalmasan fintorgott egyet, de Rumini hátba vágta.

– Gyere, mindjárt partot érünk! Futok a dobozért. Te meg szerezz Ajtonytól egy szakajtót! Ha lesz időnk, szedünk gyümölcsöt is.

A kapitány kihirdette a tennivalókat. Elsősorban fát kell vágni a javításhoz. Két felderítőcsapat közben körülnéz a szigeten, hátha sikerül ivóvizet találni valahol.

– Ha bennszülöttekkel találkoztok, legyetek nagyon barátságosak – figyelmeztetett a kapitány. – Nehogy azt higgyék, hogy rossz szándékkal kötöttünk ki, és megtámadjanak minket. Ha lehet, kellene tőlük szerezni egy-két fakenut vagy kéregből hasított tutajt az elveszett mentőcsónakok helyett. És remélem, senki nem fog ostobaságot művelni – nézett gyanakodva Ruminire és Balikóra. De a két hajósinas ártatlanul pislogott, és úgy tettek, mintha eszük ágába sem juthatna semmiféle csibészég.

– Akkor most kikötünk – adta ki a parancsot a kapitány. – Legyetek óvatosak, és ne menjetek túl messzire a hajótól, hogy meghalljátok a dudaszót, ha jelt adok az indulásra!

Sebestyén ügyesen manőverezett, és néhány perc múlva Negró és Dundi Bandi leeresztették a horgonyt.

Fabatkák

Hamarosan az egész legénység a szigeten állt. Csak Frici, a hórihorgas, szűkszavú matróz maradt a hajón őrködni. A polip elleni küzdelemben megsérült az egyik mancsa, most hatalmas kötés borította. Cincogi doktor, a hajóorvos pihenést, kímélő munkát írt elő.

– A favágásban úgysem tudsz segíteni, Frici – mondta neki a kapitány. – Legjobb lesz, ha te maradsz itt őrködni. Ha bármi gyanúsat észlelsz, fújd meg jól a kürtöt! Ha veszély közeleg, hármat fújjál!

– Értettem, kapitány úr – csapta össze a bokáját Frici.

A szigeten szinte azonnal gyönyörű, friss vizű forrásra bukkantak. Cincogi doktor beleszagolt, aztán kortyolt is egyet a kristálytisza vízből.

– Finom. Egészen különleges, édeskés íze van.

Mindenki vágyott már egy pohár friss italra. A hajó hordókban őrzött ivóvízkészlete kissé poshadt volt már, és napok óta nem ittak mást. A kapitány tehát engedélyt adott, hogy mindenki megtöltsék a kulacsát, mielőtt munkához látnak, és megparancsolta, hogy a hajó kiürült vizes hordóit is töltsék fel forrásvízzel. Aztán csapatokra osztotta a legénységet. A legtöbb matróz ott maradt Dolmányos papával fát vágni és hajót javítani. Ajtony és a kapitány maga mellé vette Sajtos Pedrót, és elindultak, hogy felderítsék a szigetet. Ajtony gyümölcsfákat akart keresni, hogy feltöltsék a hajó megfogyatkozott készleteit. Ennek hallatán Balikó is lázba jött. A kapitány megnyugtatta.

– Te is kereshetsz gyümölcsöt, Balikó. De jobban szeretném, ha ti Negróval a másik irányba indulnátok felderítő útra. Nagyobb esélyünk van találni valamit, ha több helyen kutatunk egyszerre.

– Akkor nem mehetnénk mi Balikóval egy harmadik irányba? – jelentkezett rögtön Rumini. – Hátha pont ott találunk gyümölcsöt, ahol senki más nem keresi.

– Szó sem lehet róla! Nem árt, ha valaki rajtatok tartja a szemét. Menjetek csak Negróval, ő majd a körmötökre néz! Sőt, menjen veletek Roland és Dundi Bandi is, hogy ha gyümölcsöt találtok, elegen legyetek a cipeléshez!

A kapitány sarkon fordult, és intett Ajtonynak meg Pedrónak, hogy indulhatnak. Velük tartott Cincogi doktor is, aki azt remélte, hátha ezen az egzotikus szigeten talál majd néhány recefice fát.

– A recefice fa kérgét megdarálva és kamillateába főzve olyan gyógyszert kapunk, amely a legmélyebb vágást is begyógyítja. Elállíthatjuk vele a vérzést, elmulaszthatjuk a gyomorégést.

– Sosem hallottam még erről a főzetről – csodálkozott a kapitány.

– Azért, mert nagyon ritka. Szinte senki sem tudja, hol nő a recefice fa. A Nagy Pele-szigeteken a bazárban vettem egyszer egy kis fiolányit egy öreg vándororvostól. Mondhatom, mindenkit meggyógyítottam vele. Csak nagyon hamar elfogyott.

– És mondd csak, láttál már recefice fát? – kérdezte Ajtony.

– Nem. Hogy is láttam volna? – vont fel a szemöldökét Cincogi doktor.

– Akkor hogy fogod megismerni? – értetlenkedett Sajtos Pedro.

Cincogi doktor sóhajtott.

– Remélem, ráismerek majd. Az öreg a bazárban pontosan elmesélte, hogy néz ki. Különleges, recés levelei vannak, a kérge meg olyan repedezett, mintha egészen korhadt volna. Távolról vörösnek tűnik, de közelebről szemügyre véve látható, hogy a kérge százzsínű: a téglavöröstől a liláskékig szinte minden szín megtalálható rajta. Csak messziről látszik vörösnek.

– Errefelé csak barnás meg szürkés fatörzseket látok – tekergette a nyakát Ajtony.

– Hát persze. Nem túl valószínű, hogy pont itt nő a recefice fa. De azért hiba volna meg sem próbálni

– zárta le a beszélgetést a doktor.

Negró eközben a sziget belseje felé terelte csapatát.

– Nem ismerjük ezt a helyet, úgyhogy legyetek óvatosak – figyelmeztetett. – Én megyek elől, mögöttem jöjjetek ti hárman, a sort pedig Dundi Bandi zárja.

Rumini, Balikó és Roland engedelmesen beálltak Negró mögé.

– Ha bármit láttok, szóljatok! Előzni és lemaradni tilos!

Rumini fintorgott és Balikóra nézett.

– Nem normális ez a Negró – intette. – Úgy parancsolgat, mintha katonák volnánk.

Elindultak. Hamarosan maguk mögött hagyták az öblöt, és egyre feljebb kapaszkodtak a sziget közepén álló hegy oldalán. Kisvártatva felhangzott mögöttük a favágók fejszecsattogása.

– Még mindig jobb hegyet mászni, mint fát vágni – szólt hátra Rumini.

– Várd ki a végét! – dörmögött Balikó, mert attól tartott, Negró társaságában nem lesz valami nagy multság a hegymászás sem. Egy hirtelen kanyar után kis tisztásra értek. A tisztás szélén pirosuló gyümölcsöktől roskadozó fát pillantottak meg.

– Állj! – vezényelt Negró.

Megálltak. A gyümölcsök a fa tetejéről csüngtek le, a földről lehetetlen volt elérni őket.

– Másszunk fel! – javasolta Rumini.

– De előbb igyunk egyet! – huppant le Dundi Bandi a puha fűbe. Egészen kifulladt a kaptatón, és most örült a váratlan pihenőnek.

– Nem bánom – ült le mellé Negró is.

Az utolsó cseppig kiitták kulacsukból a friss forrásvizet.

– Rumini, Balikó, ti miért nem isztok? – csodálkozott Roland.

– Majd bolondok leszünk vízzel tölteni meg a hasunk. Inkább ezt a piros gyümölcsöt tömnénk bele. Mászhatunk, Negró? – kérdezte Rumini.

– Menjetek! – intett Negró, és hátra dőlve nézte, ahogy Rumini és Balikó ügyesen megindul felfelé.

– Roland, te maradj lent! – szólt a harmadik cimborára, aki közben szintén nekigyürkőzött a famászásnak.

Rumini és Balikó néhány perc alatt felértek a fa csúcsára. Körülnéztek. Gyönyörű kilátás nyílt a tengerre. Messze, amíg a szem ellát, csak a sötét, kékesfekete víz látszott. Az öbölben békésen ringatózott a Szélkirálynő.

– Nem látom a favágó-különítményt – meresztette szemét Balikó a távolba.

– Különös. Én a fejszecsattogást sem hallom – mondta Rumini.

Füleltek. Az egész szigeten csend volt, csak a madarak csicssergése hallatszott.

– Nem tetszik ez nekem – mormolta Rumini.

– Lehet, hogy ők is pihenőt tartanak – vélte Balikó.

– Nem tudom. Lehet – vont vállat Rumini, és leszakított egy gyümölcsöt. Beleharapott, aztán Balikóra vigyorgott.

– Ez finom.

Leszedett még két-három darabot és óvatos mozdulattal a földre ejtette.

– Bandi, kóstoljátok meg ti is!

Aztán döbbsen szólalt meg újra.

– Hé, figyeltek egyáltalán?

Semmi válasz.

– Hahó! Negró! Süketek vagytok?

Negró és Dundi Bandi mozdulatlanul heverték a fűben. Roli a fa tövében gubbasztott.

– Esküszöm, ezek elaludtak – méltatlankodott Rumini. – Gyere, nézzük meg!

Lemásztak. Negró, Bandi és Roland mélyen aludtak.

– Hé, ébresztő, uraim!

Rázogatták őket, de hiába. Képtelenség volt magukhoz téríteni őket.

– Nem értem. Ennyire nem fáradhattak el – dűnnyögött Balikó.

– A víz! – csapott a homlokára Rumini. – A forrásvíz. Mindhárman felhajtottak belőle egy egész kulacsnyit. Biztos attól aludtak el. A doki azt mondta, furcsa íze van.

– Te nem ittál, ugye?

– Nem. Te sem?

– Én sem.

– Lehet, hogy a favágók is mind elaludtak? Dolmányos papa szerintem két hordónyt ivott. Ő biztos egy fa tövében horkol.

– Meg kéne nézni őket.

– Itt hagyjuk Negróékat?

– Ha alszanak, úgysem tehetünk semmit. Meg kell várni, amíg elmúlik a víz hatása. Mi viszont addig azt csinálhatunk, amit akarunk. – Rumini ábrándozva körülnézett. – Gyere, menjünk pókot keresni.

– De mi lesz, ha felébrednek?

– Ezek nem kelnek fel egy darabig. Nézd, milyen mélyen alszanak. Gyere már. Egy óra múlva visszajövünk.

Balikó aggodalmasan pislogott az alvókra, aztán az öböl felé bökött az ujjával.

– És ha valami bajuk lesz?

– Mi lenne? Nincs ezen a szigeten egy teremtet lélek sem. Gyere már, csak az időt húzod!

Rumini benyúlt a zsákjába, és elővette a pókgyűjtő dobozt.

– Figyelj, Balikó, tényleg nem tudunk segíteni. De ha

Negró magához tér, megint elkezd parancsolgatni, és egy fia pókunk se lesz. Gondolj a bazárra!

Balikó sóhajtott és bólintott.

– Jó.

De Rumini hirtelen megfogta a karját:

– Pszt.

– Mi az?

– Sss! Hallgass!

Rumini a közeli bokor felé bökött és alig hallhatóan mondta:

– Valami van ott.

Füleltek. A bokorból egész halk neszezés hallatszott, mintha egy rigó kapirgálna. De nem rigó volt. A két kisegér hiába meresztette a szemét, nem látszott semmi. De mégis, mindketten érezték, hogy a bokorban van valami.

– Mi lehet az? – vont a szemöldökét Balikó. Rumini suttogva felelte:

- Nem tudom. Valaki figyel minket.
- Megnézzük?
- Inkább ne.
- Hát akkor?
- Tegyük úgy, mintha mi is aludnánk. Akkor talán elmegy.

Nagyot nyújtózott, és fennhangon így szólt:

- Nem tudom, mi van velem. Úgy elálmosodtam.
- Aludjunk egyet! – mondta Balikó is jó hangosan, azzal a földre vetette magát, és horkolni kezdett.

Rumini oldalba bökte:

- Ne ilyen hangosan, hé! Látszik, hogy nem is alszol igazán.

Aztán fogta magát, és hason fekve elnyúlt Balikó mellett. Behunyt szemmel füleltek. A neszezés még hallatszott egy darabig, aztán elhalt. De mintha apró lábak taposták volna a selymes füvet. Rumini a szempillája alól sandított a bokor felé. A meglepetéstől elállt a lélegzete, és majdnem elfeledkezett arról, hogy csukva tartsa a szemét.

A fűben egészen apró, zöldes-barna élőlények közeledtek. Falevélnek is nézhette volna őket az ember, ha nem lett volna vékony, gallyszerű kezük és lábuk. Pöttynyi, csillogó szemük ide-oda járt, aggódva figyelték az alvó egereket.

Először Negróhoz lopakodtak. Körülállták, suttogva váltottak pár szót, aztán vékony, selyemfonálhoz hasonló kötelet vettek elő, és szorosan megkötözték, hogyha felébred, moccanni se tudjon. Rumini és Balikó döbbsen pislogtak egymásra, de fekve maradtak.

Most Dundi Bandi következett, aztán Roland. Őket is szaporán megkötözték a falevél emberkéék, és már indultak is Ruminiék felé. Amikor már csak egy karnyújtásnyira voltak, Rumini hirtelen talpra szökkent. Az emberkéék rémülten menekültek. Rumini utánuk vetette magát, és mindkét mancsával sikerült egy-egy kis lényt megragadnia. Balikó lekapta a sapkáját, és a menekülők után hajította. Az ráesett az egyik emberkéére, és mire kiszabadította volna magát, már Balikó ökölbe szorított mancsában vergődött.

- Gyorsan, Balikó, tedd a dobozba! – sürgette Rumini, aztán felordított – Aúú!
- Vigyázz, harapnak is!

Nagy nehezen Rumini pókgyűjtő dobozába tuszkolták a három fogát csattogató, kapálódzó kis lényt.

– Mintha azt mondtad volna, Rumi, hogy egy teremtett lélek sem lakik ezen a szigeten – szuszogott Balikó.

- Kik vagytok? – förmedt rá Rumini a dobozban kuporgó kis emberkéekre.

Már nem hadonásztak, hanem mérgesen pislogtak a sarokba kuporodva. Nem feleltek, dühösen összeszorították a szájukat.

– Válaszolatok már. Nem akarunk bántani! – biztatta őket Rumini, de a kis falevél-emberkéek durcásan hallgattak.

– Hova tűnhettek a többiek?

Balikó a bokorhoz szaladt, aztán körbejárta a tisztást. A többi kis lénynek nyoma veszett. Mindenütt néma csend honolt.

– Hát ezek jól eltűntek – állapította meg Rumini.

A ketrecbe zárt három emberke gúnyosan felnevetett.

– Hol laktok? – kérdezte Balikó, de a kis lények újra összeszorították a szájukat.

– Ezekről úgysem tudunk meg semmit – legyintett Rumini. Aztán hirtelen felpattant. – Mi lehet a többiekkel? Lehet, hogy őket is megkötözték?

– Nézzük meg!

– De egyikünk maradjon itt, nehogy visszatérjenek a vakarcsok.

Rumini elvigyorodott.

– Miért? Hátha elviszik Negrót. Nekem nem hiányozna.

– Negró nekem sem – csóválta a fejét Balikó. – De Roliért meg Bandiért azért kár volna.

– Na jó – komolyodott el Rumini. – Mész vagy maradsz?

– Megyek. Sietek vissza. – Azzal futva indult visszafelé az ösvényen.

Rumini óvatosan a földre helyezte a dobozt, és nekilátott, hogy eloldozza három megkötözött társát. Azt hitte, hogy a vékony kötelet könnyedén el tudja rágni. De csalódnia kellett. Olyan erős anyagból volt, hogy nem boldogult vele. Csodálkozva tapogatta a vékony selyemszálat.

– Ilyet még nem pipáltam.

A zsebébe nyúlt, és bicskájával sikerült végül szétvágni a csomót. Óvatosan tekerte le Rolandról a kötelet, aztán ugyanolyan gondosan össze is tekerte a selymet. A kis gombolyagot a kabátzsebébe tette. Aztán megszabadította Dundi Bandit és Negrót is. Az őket szorító kötelet is eltette magának. A falevél-emberkéek dühösen morogtak eközben. Szemmel láthatóan nem tetszett nekik, hogy Rumini kiszabadítja a zsákmányukat. Mire Rumini végzett, lihegve feltűnt Balikó is.

– Mi a helyzet?

Balikó levegő után kapkodott, úgy nyögte:

– Nyomuk veszett.

– Micsoda?

– Eltűntek mind. Ott vannak a félig kivágott fák, a feldarabolt rönkök, de sehol egy lélek. A fejszéket sem találtam.

Ennek hallatán a három kis emberke diadalmasan felnevetett. Rumini odafordult.

– Elég volt ebből. Azonnal mondjátok meg, hova vitték a barátainkat!

– Nem mondjuk meg! – jelentette ki a legbátrabb kis lény.

– Megérdemelték a gonosz szörnyetegek – tette hozzá a másik.

– Mi nem akarunk rosszat a népeteknek – magyarázta Rumini. – Nem vagyunk gonoszak. Megsérült a hajónk. Azért kötöttünk ki, hogy fát vágjunk a javításhoz.

– Na ugye! Gonoszak vagytok! – kiáltotta az első kis lény, és harciasan toppantott lábacskaival.

– Higgyetek nekünk! Jót akarunk. Legyünk barátok! – kérte Balikó, de a három kis lény hátat fordított nekik.

Rumini méregbe gurult.

– Hát jó – mondta –, gyere, Balikó! Ketten megyünk tovább. Magunk fogunk elhajózni a Nagy Pele-szigetekre.

Balikó értetlenül nézett, de Rumini kacsintott és folytatta:

– Ezt a hármat eladjuk a bazárban. Kapunk értük sok pénzt, abban biztos vagyok. Akkor aztán felbérelünk egy csapat favágót, idehajózunk, és kivágjuk a sziget összes fáját.

– Ezt nem tehetitek! – sipítottak a falevél-emberkéik.

– Pedig pontosan ezt fogjuk tenni. Mit gondolsz, Balikó, hány aranyat kaphatunk egy ilyen vakarcsért?

– Nem is tudom, tízet-húszat biztosan – hunyorgott Balikó huncutul.

– Ne adjatok el minket a bazárban! Kegyelmezzetek, eresszetek szabadon! – könyörgött a három kis lény.

– Dehogyan eresztünk!

– Segítünk nektek megtalálni a barátaitokat, ha nem visztek el minket!

– Hogyne, csapdába akartok csalni, hogy minket is foglyul ejtsetek! – kacagott Rumini.

– Nem. A mi népünk megtartja az ígéretét.

– Azt sem tudjuk, kik vagytok.

– Fabatkák vagyunk.

– Sosem hallottunk felőletek.

– Ez a sziget az otthonunk. Itt élünk a fák között. Mi vagyunk az őrzők.

– Mit őriztek?

A három kis lény hirtelen elhallgatott, és újra összeszorították a szájukat. Rumini felcsattant.

– Na tessék. Már megint nem válaszoltok. Gyerünk, Balikó, induljunk a bazárba, ezekkel csak az időt vesztegetjük!

– Ne! Ne! Inkább eláruljuk. A fákat őrizzük. Hogy szépen nőjenek, ne vágja, nyírja őket senki. Elpusztítjuk a férgeseket, de harcolunk a favágók ellen is.

– Nem értem, miért kell őrizni ezeket a fákat. Nincs bennük semmi különös.

– Nekünk mégis ez a dolgunk.

Rumini csóválta a fejét.

– Sehol máshol nem őrzik a fákat, csak ezen a szigeten. Hogy lehet ez?

Az egyik fabatka nagy nehezen kibökte:

– Van itt néhány különleges fa. Ami sehol máshol nem nő a világon.

– Milyen fa?

A három kis lény hallgatott. Balikó sóhajtott.

– Higgyétek már el, hogy nem akarjuk bántani a fáitokat.

A fabatkák suttogtak valamit egymás közt, aztán az első azt mondta:

– Ha látjuk, hogy tényleg nem bántjátok a népünket, és a fákat is tisztelitek, eláruljuk majd.

– Rendszben van. Akkor arra felelj, hol laktok?

– A fák odvában, a kéreg repedéseiben, a gyökerek között.

– A hajó legénységét is a föld alá vittétek?

A három fabatka összenézett, de Rumini mordult egyet, a fabatkák pedig lehajtották a fejüket.

– A királyunk őrzi őket a föld alatti rejtekhelyen.

– Hogy tudjuk őket kiszabadítani?

– Be kell bizonyítanotok, hogy nem az ellenségeinket segítitek!

– Nem is mondtátok, hogy vannak ellenségeitek.

– Nemrég érkeztek. A szél hozta őket. Apró férgek. Olyan kicsik, hogy könnyedén elbújnak előlünk.

Szétrágják a fák gyökereit és leveleit. Tehetetlenek vagyunk. Sorra betegszenek a fák. Ha nem tudjuk legyőzni a férgeket, a legjobb fáink fognak elpusztulni.

Rumini és Balikó összenéztek.

– Lehet, hogy tudunk segíteni, de ahhoz szükség van a kapitányra, meg a többiekre is.

– És beszélünk kéne a királyotokkal.

– Odavezethetünk – ajánlkozott az első fabatka. – Csak engedjete ki.

– Hogyne, hogy egy pillanat alatt eliszkoljátok! Inkább maradjatok a dobozban, és mondjátok, merre menjünk.

A fabatkák beleegyeztek. Rumini felemelte a dobozt, a legnagyobb fabatka pedig mutatta az utat. Fél órán át kanyarogtak a legsűrűbb erdőben. Hol felfelé kaptattak, hol gyökerekbe kapaszkodva ereszkedtek lefelé. Az erdő néhol olyan sűrű volt, hogy a fabatka útmutatása nélkül a két egérke át sem jutott volna rajta.

– Remélem, visszafelé is lesz, aki mutatja az utat – dünnyögte Balikó aggodalmasan.

A fák kissé ritkultak, és néhány perc múlva egy kis tisztásra értek. A tisztás egyik oldalát vörös törzsű, recés levelű fák szegélyezték, a másik oldalt meredek sziklafal határolta.

– Megérkeztünk.

– Hol itt a rejtekhely? Egy magatok fajta kis lényt sem látok – forgatta a fejét Balikó.

– Egyikünket el kéne eresztetetek – szólalt meg az egyik fabatka. – Itt van a bejárat. Valakinek be kell mennie, és értesítenie kell a királyt.

– Miért nem mehetünk együtt? – kérdezte Rumini.

– Az örök riasztanak a védőket. Pillanatok alatt selyemhálót dobnának a nyakatokba és megkötöznének benneteket.

– Köszönöm, nem vágyom rá.

– Én is megvagyok nélküle – tette hozzá Balikó.

Rumini elgondolkozott.

– Nem bánom, egyikőtök menjen be, a másik kettő pedig maradjon a dobozban. Mondd meg a királynak, hogy segíteni akarunk. De ha megtámadnak minket, nem állunk jót magunkért – azzal kivette a legbátrabb fabatkát a dobozból.

– Hogy hívnak?

– Cirok.

– Rendszben van, Cirok. Mehetsz! De ne feledd, ha ellenünk fordulsz, a társaidat visszük a bazárba és eladjuk!

A fabatka a sziklafalhoz szaladt és eltűnt egy repedésben. Hamarosan megelevenedett a rét. A vörös törzsű fák ágain mozgolódás támadt. Rumini és Balikó ugyan egy fabatkát sem láttak, mert azok

annyira hasonlítanak az igazi falevéltre, hogy lehetetlen észrevenni őket, de tudták, hogy legalább ezer kis emberke figyeli őket a tisztás minden részéről. Végre a sziklafal hasadékában feltűnt Cirok.

– Beszéltem a királlyal. A belső csarnokban vár benneteket. Ha tényleg segíteni akartok, nincs mitől félnetek.

Rumini és Balikó egymásra néztek. Nem sok kedvük volt önkéntesen besétálni a sziklafalba. Ki tudja, nem csapda vár-e rájuk odabent.

- Csak egyikünk menjen be – javasolta Balikó. – A másik maradjon kint a két fogollyal.
- Jó ötlet – bólintott Rumini. – Megyek én.
- Rendben. Ha bántanának, kiálts, és jövök segíteni.

Rumini megindult Cirok után a szűk járatban. Néhány lépés után tágas sziklacsarnokba értek. Nem volt sötét, a nap fénye beszűrődött egy magasabban lévő repedésen. A csarnokban nyüzsögtek a fabatkák. Legtöbbjük Cirokra és társaira hasonlított, de nem csak levél alakúak voltak közöttük. Néhányan fakéregnek, mohának vagy éppen fűcsomónak látszottak az első pillanatban. Középen, vörös kéregből épült trónuson ült a király. Koronáját fagyöngyök díszítették, teste göcsörtös ágra emlékeztetett. Recsegő hangon szólalt meg:

– Köszöntelek téged, ismeretlen. Cirok azt mondja, a barátaink vagytok. Őrszemeim mégis azt jelentik, hogy két alattvalómat dobozba zárva tartjátok fogva. Cirok szerint segítséget hoztok ellenségeink

legyőzésére. Katonáim mégis azt állítják, társaid kivágták a sziget fáit. Beszélj hát. Kik vagytok, és mit akartok tőlünk?

Rumini meghajolt.

– Köszöntelek fabatkák királya. Nevem Rumini. Egerek vagyunk a messzi Egérországból. Hajóval indultunk hetekkel ezelőtt a Nagy Pele-szigetre. Rakományunkat a Pele-sziget uralkodója várja. A déli szél a Ragacs-tengerre vetett bennünket, ahol egy óriáspolip megtámadta és megrongálta a hajónkat. Azért kötöttünk itt ki, hogy megjavítsuk a sérült részt. A javításhoz fára van szükségünk. Nem tudtuk, hogy ezen a szigeten éltek, és azt sem tudtuk, hogy a fákat itt nem szabad kivágni. A mi országunkban sok fát használnak építésre, fűtésre.

– Mi is használunk fát erre-arra, de csak azokat, amelyeket a szél csavar ki a földből, vagy villám sújt le – mondta barátságosabb hangon a király.

– Szeretném tudni, mi történt a társaimmal! Úgy tudom, embereid elhurcolták őket – nézett a királyra Rumini.

- Mindannyian a foglyaim. A legbelső csarnokban őrzik őket legbátrabb katonáim – recsegte a király.
- Kérlek, engedd szabadon őket. Hidd el, nem bántjuk többé a szigetet! Ha kaphatunk néhány vilámsújtotta fát, azzal is meg tudjuk javítani a Szélkirálynőt.
- Társaidat csak akkor bocsátom el innen, ha segítettél legyőzni az ellenségeinket.
- De a kapitány nélkül nem tehetek semmit.
- A kapitányod még alszik. Holnap reggelig fel sem ébred. Ha addig elpusztítjátok a férgeket, szabadon távozhattok. Kaptok fát, élelmet, és segítünk megjavítani a hajót. Egyébként itt pusztultok mindannyian.

A vörös felhő

Rumini kétségbeesve hagyta el a fabatkák sziklacsarnokát. Most mitévők legyenek? Hogyan pusztítsák el reggelig a férgeket? Balikó már türelmetlenül várta barátját. Ahogy Rumini kilépett a sziklahasadékból, Balikó rögtön látta, hogy nem jó híreket hoz. Rumini gyorsan elmesélte, mit mondott a király. Balikó azonban nem csüggedt.

– Gyere, Rumi, menjünk vissza a hajóra. Körülnézünk a fegyverek és a rakomány között. Hátha eszünkbe jut valami.

– És ezzel a két vakarccsal mi legyen?

– Eresszük el őket. Legalább nem kell még rájuk is figyelniük.

Rumini bólintott, és kinyitotta a doboz ajtaját.

– Hallottátok? Szabadok vagytok. Mutassátok meg a hajóhoz vezető utat, és mehettek.

– Köszönjük szépen – hálálkodott a két fabatka. A nagyobbik a tisztás legtávolabbi vége felé bökött.

– Onnan indul egy ösvény. Azon lejuthattok az öbölbe.

A két barát szaporán lépegetett. Az út végig lefelé vezetett, és nemsokára már látszott az öbölben veszteglő hajó árbóca. Még két kanyar, és ott álltak a hajó mellett.

– Elsősorban ennünk kéne valamit – jelentette ki Balikó. Rumini tekintetét látva sietve hozzátette:

– Korgó gyomorral sokkal sötétebbnek látszik a világ. Az evés pedig élesíti az elménket.

– Hahó! Rumini, Balikó! Csakhogy végre előkerültetek! – harsant a fedélzeten.

– Frici!

– Mi történt? Órák óta egy hangot sem hallani a szigetről. Már attól félttem, baj van.

– Tényleg nagy baj van, Frici.

– Mit csináltatok már megint, gézengúzok? És hol a kapitány? És hol van mindenki? Sietni kéne a javítással, mert ránk esteledik.

– Várj, Frici, elmondjuk máris.

Rumini és Balikó egymás szavába vágva beszámoltak Fricinek az eseményekről.

– Szóval reggelig kaptatok haladékat?

Rumini bólintott.

– És mi lesz, ha reggelig nem sikerül kiirtani a férgeket?

Rumini keserves arcot vágott, aztán megvonta a vállát.

– Inkább azon törjük a fejünket, mitévők legyünk.

– Nem akartok közben megebédelni? – kérdezte óvatosan Frici. Balikó lelkes bólogatására felbátorodott. – Ajtony készített krumplistésztát. Most ettem én is. Még meleg.

Frici már indult is a konyhába, és pár perc múlva két nagy gőzölgő tálal tért vissza. Rumini most érezte csak, milyen régen ettek utoljára. A két barát farkasétvággyal vetette rá magát az ételre. Frici a vizes hordóból mert nekik egy kancsónyt.

– Kicsit poshadt ugyan, de legalább nem alszunk el tőle.

Balikó nagyot húzott a vízből, aztán elgondolkozott.

– Azt sem tudjuk, mekkorák a férgek és hol találjuk őket egyáltalán.

– Parányiak lehetnek – mondta Rumini. – Olyan kicsik, hogy még a vakarcs fabatkák is azt mondták róluk, hogy aprók.

– És ha a fák levelét meg gyökerét rágják, akkor valószínűleg mindenütt megtalálhatjuk őket – tette

hozzá Frici.

Balikó eltűnődött.

– Mire gondolsz? – kérdezte Rumini.

– Csak eszembe jutott, hogy van a raktárban két hordó puszkapor. Azzal bármit felrobbanthatunk.

– Nem hinném, hogy a fabatkák örülnének, ha a férgekkel együtt levegőbe röpítenénk a fákat is.

Márpedig külön nem fog menni.

– Meg kéne itatni a férgeket is altató vízzel. Aztán ha elaludtak...

– Akkor mit csinálsz? Egyenként összeszeded őket? Sokszázezren lehetnek.

– Lehet, hogy nem is aludnának el a víztől. A fabatkák is ezt isszák, és rajtuk nincs hatása.

– Akkor meg kéne etetni őket valamivel, amitől elmegy az étvágyuk, és nem rágják tovább a fákat.

– Legjobb lenne méreggel etetni meg őket, hogy elpusztuljanak.

– Ez az! – csapott a homlokára Frici. – A kertészek bepermetezik a fákat, úgy irtják ki az élősködőket. Kár, hogy nincs kertészetben használt permetezőanyagunk vagy féregirtónk.

– Kertészetről jut eszembe – csillant fel Rumini szeme. – Lehet, hogy mégis van segítség!

Azzal felpattant és elfutott a raktár irányába.

– Mi van? Hé!

– Rumini, várj!

Frici és Balikó Rumini után iramodtak. Mire lemásztak a meredek lépcsőn, Rumini már a raktár sarkában guggolt, lámpással a kezében.

– Emlékszel erre a ládára, Balikó? Amire Negró azt mondta, hogy veszélyes.

– Ja, tudom. A harapós tulipánhagymák. A pele király kertészetébe visszük.

– Hátha mégsem virághagyma van benne. A féregirtó méreg. Az is veszélyes. Talán az van benne.

Rumini Balikó mancsába nyomta a lámpást, és bicskájával nyiszálni kezdte a láda fedelét rögzítő hevedert.

– Mit csinálsz, Rumini? – képedt el Frici. – Nagy baj lesz, ha megrongárod a rakományt. Ezeket a ládákat sértetlenül kell a Pele-kikötőbe szállítanunk.

– Ha nem bontom ki, mindannyian itt pusztulunk.

– A kapitány nagyon fog haragudni.

– A kapitány örülhet, ha élve szabadul innen.

Még egy rántás, és a vastag kötél lehullott.

– Tartsad közelebb azt a lámpát, Balikó! Te meg, Frici, segíts felemelni a láda tetejét!

Frici még dűnnyögött valamit a bajusza alatt, de aztán nekiveselkedett. Némi erőlködés után sikerült kinyitniuk a titokzatos csomagot. Kisebb méretű zsákocskákkal volt tele. Mindegyik zsákon sárgával és vörössel festett kígyó figyelmeztetett a veszélyre.

– Kígyóméreg van bennük? – csodálkozott Balikó.

– Nem. Minden mérgező anyagot tartalmazó dobozra ráteszik ezt a jelet. Nehogy valaki véletlenül megkóstolja – magyarázta Frici.

Rumini a láda belső falára erősítve nyomtatott papírt talált. A lámpa felé tartotta, úgy silabizálta a szöveget. Végül sugárzó arccal pillantott fel.

– Ez az. Kertészeti méreg, férgek és kártevők irtására. Vízben kell feloldani, aztán lehet permetezni meg locsolni vele. Elpusztít ez minden férget.

– Nagy vagy, Rumini, gyerünk! – indult Balikó.

– Várj! – szólt utána Rumini.

Elgondolkozott.

– Mégsem lesz jó ez a méreg. Lehet, hogy a fabatkák is megbetegszenek tőle. Meg az a rengeteg hernyó. Őket is sajnálom.

– Miért, hiszen csak kártevők...

– Igen, de mégis. Egyszer majd pillangó lesz belőlük.

Rumini hirtelen a homlokára csapott.

– Hogy ez eddig nem jutott eszembe! Az öregítő szirup! Feloldjuk egy hordó vízben, és azt permetezzük a fákra. A hernyók megöregszenek, vagyis kifejlődnek, és pillangó lesz belőlük. Gyerünk!

Rumini és Balikó futva indultak a batkakis király sziklapalotájába. Rumini elővette a kis üvegcsét, és mindent elmagyarázott. A király érdeklődéssel hallgatta.

– Egyszerű az egész, csak arra kell vigyázni, hogy senkire se csöppenjen az oldatból, nehogy megöregedjen!

A király bólintott. Elrendelte, hogy ahány fabatka csak van, mindenki vegyen részt a permetezésben. Nagy kőtartályba merték a vizet, és Rumini beleöntötte az üvegce tartalmát. Óvatos mozdulatokkal elkeverték, és a fabatkák sorba álltak, hogy kis permetező tartályaikat megtöltsék. Aztán ki-ki útnak eredt, hogy a gondjaira bízott fát bepermetezze. Maga a batkakis király is kivonult a tisztásra, hogy saját szemével lássa, működik-e a terv. Rumini és Balikó a király mellett álltak. Izgatottan figyeltek. Egyszer csak káprázatos dolog történt. Úgy tűnt, mintha ősze csavarodott volna az idő, mert a sziget zöld fái hirtelen sárgás-vöröses színűvé váltak. Aztán a vörös pöttyök megmozdultak, és lassan a levegőbe emelkedtek. Mindenki tátott szájjal állt. Ezer és ezer vörös pillangó röppent fel az égbe. Úgy gomolyogtak, mint egy hatalmas, tűzpiros felhő, aztán hirtelen nekiindultak, és örökre elszálltak a szigetről.

– Barátaim, nem is tudom, hogy köszönjem meg! – rázta meg a király Rumini és Balikó mancsát. – Egy életre lekötöztetek!

– Felség, felébredtek a rabok – érkezett futva egy őr a belső csarnok felől.

– Vezessétek őket elé! – parancsolta a király.

A kapitány és társai kótyagosan, értetlenül pislogva lépdelték az őrök között. Nem tudták, hol vannak, sem azt, hogy kerültek ide. Zúgott a fejük és ki volt száradva a szájuk. Azt sem értették, miért van a kezük megkötözve. A külső csarnokban az őrök megállították a bányász sereget. A fabatkák királya kedves hangon szólt hozzájuk.

– Üdvözlök nektek, barátaim! Batka-sziget királya köszönt benneteket. Eddig foglyaink voltatok, de bátor társaitok segítségével legyőztük ellenségeinket. Népem nevében szövetséget ajánlok nektek.

Azzal intett az öröknek, hogy vágják le foglyaik mancsáról a kötelet. A kapitány döbbenetben állt. Körülnézett, hogy nem álmodik-e. Ott volt körülötte az egész legénység. Mindenki értetlenül nézett egymásra. Cincogi doktor a csodálkozástól csuklani kezdett. A kapitány megköszönte a torkát és lassan így szólt.

– Köszönöm kedves szavaid, király. Bocsásd meg zavaromat, de sajnos nem sokat értek abból, amit mondtál.

A király szóra nyitotta száját, de Rumini előlépett az örök háta mögül, és közbevágott.

– Engedd meg, felség, hogy elmagyarázzam!

A király bólintott, Rumini pedig gyorsan elmesélte a kapitánynak, mi történt. Cincogi doktor a történet hallatán egyre nagyobbakat csuklott.

– Adjatok neki egy pohár vizet! – rendelkezett a király, de a doktor rémülten tiltakozott.

– Köszönöm, már eleget aludtam.

– Mit tegyünk tehát? – kérdezte a kapitány.

– Térjete vissza a kikötőbe. Segítségükért cserébe én is segítséget adok. Embereim néhány óra alatt rendbe hozzák a hajókat.

A kapitány bólintott. A fabatkák királya rendelkezett, hogy emberei kísérik el az egereket a hajóhoz. Meghagyta nekik, hogy minden tudásukat összeszedve javítsák meg a Szélkirálynőt. Aztán lekászálódott trónusáról, hogy személyesen kísérik az egereket a csarnokon kívülre. A verőfényes napsütésben megtorpantak a matrózok. A csarnok félhomálya után szinte elvakította őket a fény. Szemüket dörzsölték, hunyorogtak. Amikor hozzászólt szemük a fényhez, körülnéztek a tisztáson. Cincogi doktor hirtelen akkorákat csuklott, hogy attól lehetett félni, menten orra esik.

– Biztosan nem iszik pár kortyot, doktor? – kérdezte aggódva Cirok, aki pont mellette állt.

A doktor csak a fejét rázta, és álmélkodva bökött a vörös törzsű fák felé.

– Jól látok? Hukk. Nem csal a szemem? Hukk. Azok ott, csak nem? Hukk.

– Recefice fák – mondta Cirok. – Itt nőnek a szigeten. Nagyon értékes és ritka növények, ezért vigyázunk rájuk.

– Megengedi? – kérdezte a doktor. – Hadd nézzem meg közelebbről. Évek óta vágyom rá, hogy végre recefice fát találjak.

Cirok a királyra nézett. Az bólintott. Cirok rámosolygott a doktorra:

– Jöjjön. Megmutatom.

Cincogi doktor remegő mancsokkal simogatta a tarka törzsű fa repedezett kérgét.

– Csodálatos. A világ legjobb gyógyszere. Milyen gyönyörű!

A kapitány csendesen bólogatott. Ekkor megszólalt a király:

– Látom, ismeritek a világ e nagy csodáját. Nos, barátságunk emlékére megajándékozlak benneteket egy dobozka recefice kéreggel. De csak egy feltétellel. Soha, sehol, senkinek nem árulhatjátok el, honnan szereztétek. Ha kiderülne, hol nő a recefice fa, a világ minden tájáról idesereglenének a népek, és elpusztítanák a fákat. Elpusztítanának minket is.

– Kérésed számunkra parancs. Nagy köszönettel vesszük a drága ajándékot, és titkát megőrizzük – hajolt meg a kapitány. Cincogi doktor örömeiben úgy kapkodta a levegőt, hogy még a csuklása is elmúlt.

A tisztás szélén a király elbúcsúzott, és visszatért a sziklacsarnokba. A többiek folytatták az utat az öbölbe. A szerelőkülönítmény nekilátott, és boszorkányos ügyességgel néhány óra alatt megjavította a Szélkirálynőt. Egyszer csak nagy csörtetésre és kiáltozásra lettek figyelmesek a parton. A bokrok közül Negró, Dundi Bandi és Roland lépett elő.

– Kapitány úr, valami szörnyűség történt velünk – jelentette lihegve Negró. – Érthetetlen módon elaludtunk. Mintha altatót ettünk volna. Csak most tértünk magunkhoz – csüggedten lehajtotta a fejét, úgy tette hozzá. – Rumininek és Balikónak pedig nyoma veszett.

– Hopplá. Negróékról jól megfeledeztünk! – kurjantotta Rumini és előlépett egy fa takarásából.

– Sejthettem volna, hogy megszöktetek – csattant fel Negró, és pulykavörös lett a méregtől.

– Nyugalom – csitította a kapitány, és vállon veregette Negrót. – Éppen jót tettek a gézengúzok.

Gyorsan elmesélte Negrónak, mi történt. Közben a hajó javítása is befejeződött. Dolmányos papa álmélkodva vizsgálta a frissen deszkázott részt.

– Micsoda remek munka! És milyen gyorsan elvégezték. Nem gondoltam volna, hogy ezek a vékonyka kezek erre is képesek.

A fabatkák vezetője, Bukszus, mosolygott.

– A mi népünk mindent tud a fákról. Azt is tudjuk, hogy lehet megmunkálni.

A fabatkák térültek-fordultak, és pótolták a hajó hiányzó készleteit: két új mentőcsónak, néhány láda, és – Balikóék legnagyobb bánatára – három új vödör is került a fedélzetre.

– Lesz mivel takarítani – dörzsölte mancsait Negró örvendezve.

A kapitány is elégedetten szemlélte a Szélkirálynőt. Aztán Bukszushoz fordult:

– Nem tudod, hol találhatóunk a közelben ivóvizet? Olyat, ami nem árt meg nekünk. Kifogyóban vannak a hajó készletei, és a térképünk nem jelöl egyetlen szigetet sem errefelé.

Bukszus töprengve állt néhány másodpercig.

– A Sárkány-szoroson túl, néhány mérföldnyire észak felé van egy kis sziget. Csupa szikla meg kő. Úgy is hívják: Orom-sziget. Ott fakad egy forrás. Annak híresen jó a vize. De a Sárkány-szorosról lebeszelnék. Nagyon veszélyes.

A kapitány sóhajtott.

– Nincs más út. Ha visszafordulok, megint át kell hajóznunk a Ragacs-tengeren, ráadásul soha nem érünk a Nagy Pele-szigetekre. Pedig már türelmetlenül várják a rakományt.

– Akkor fogadj el egy tanácsot – mondta Bukszus. – A Sárkány-szoroson csak akkor kelhettek át, ha a sárkány nincs a közelben. Ezt onnan tudhatjátok, hogy olyankor felszáll a köd. Ha köd üli meg az átjárót, biztos, hogy ott őrködik a fenevad. Nehogy olyankor vágjatok neki az útnak, ha kedves az életetek.

– És mi van, ha éppen átkelés közben tér vissza a sárkány?

– Siessetek minél előbb elhagyni az átjárót. Ha már kijutottatok, nem üldöz tovább. Ő csak azokat pusztítja el, akik át akarnak kelni.

– Köszönöm – a kapitány kezét rázott Bukszussal.

– Jó utat!

– Gyerünk! Frici, fújd meg a kürtöt! Mindenki a fedélzetre, indulunk.

Míg Frici a kürtjéért rohant, a parton ülő Rumini vállát megérintette valaki. Rumini megfordult, és két fabatkát pillantott meg.

– Megismersz minket, bátor matróz? Én Pille vagyok, ő pedig Komló. Minket tartottál fogva a dobozodban.

Rumini csodálkozva bólintott.

– Szeretnék meghálálni, amiért szabadon bocsátottál bennünket.

– Hallottuk, hogy a Sárkány-szoros után ki fogtok kötni az Orom-szigeten.

– Én nem tudok erről – vetette közbe Rumini.

– Hallottuk, hogy a kapitányod erről beszélt Bukszussal. Ott fogtok vizet venni – mondta Pille.

– Elhatároztuk, hogy eláruljuk neked a titkunkat – vette át a szót Komló. – Mi úgysem hagyjuk el ezt a szigetet soha, a fabatkák nem ülnek hajóra. Így hát neked adjuk, és megkeresheted te.

– Mit adtok nekem, és mit kereshetek meg? – vont a szemöldökét Rumini.

– Neked adjuk a térképünket – mondta komolyan Pille.

– Hogy megkeresd vele a kincset – tette hozzá ünnepélyesen Komló.

– Egy szót sem értek az egészből.

– Figyelj! Pár hónappal ezelőtt kikötött itt egy kalózhajó. A kalózok tüzet raktak, húst sütöttek és beszélgettek. Mi a part menti fákat őriztük éppen, így minden szavukat hallottuk. Az Orom-szigetről jöttek. Arról beszéltek, hogy egy láda aranyat rejtettek el egy barlangban. Aztán ittak a forrásból és elaludtak.

Pille elhallgatott, és mély lélegzetet vett. Komló folytatta a történetet:

– Mi lemásztunk hozzájuk, és átkutattuk a zsebeiket. Tudni akartuk, nem veszélyesek-e a fákra.

– És egy térképet találtunk – szólt közbe Pille. – Rá van rajzolva, hová dugták a kincset.

– Megvan az a térkép? – kérdezte Rumini izgatottan.

– Éppen most akarjuk neked adni.

Ebben a pillanatban felharsant a kürt.

– Mennem kell – pattant fel Rumini.

– Itt a térkép – nyújtott át egy összetekert pergamendarabot Pille.

– Keresd meg!

– Köszönöm. Ha megtalálom, eljövök ide, és megosztozunk a kincsen.

– Ugyan! A fabatkáknak nincs szükségük aranyra. Legyen a tiéd meg a barátodé az egész!

– Tessék, tedd el ezt is! – nyújtott valamit Komló Rumininek.

– Mindenki a fedélzetre! Horgonyt fel! – hallatszott a hajóról a kapitány hangja. Már nem volt idő megkérdezni, mit adott Komló. Rumini csak a zsebébe csúsztotta a kemény, kőhöz hasonló kis tárgyat, búcsút intett, és rohant. A Szélkirálynő pár perc múlva kifutott a nyílt tengerre, és Sebestyén a Sárkány-szoros felé fordította a hajó orrát.

A Sárkány-szoros

Amióta a Szélkirálynő elhagyta a Batka-szigetet, kitartóan fúj a nyugati szél. A hajó megállás nélkül haladt keletre, a Sárkány-szoros felé. Ahogy közeledtek a félelmetes hírű átjáróhoz, az egérmatrózok egyre aggodalmasabb pillantásokat vetettek kelet felé.

Régen, amikor még a kapitány dédapja is csak hajósinas volt, egyáltalán nem volt veszélyes a Sárkány-szoros. A neve sem Sárkány-szoros volt még, akkoriban Feneketlen Útnak hívták.

Miért? A Nagy Pele-szigetek körül hatalmas sziklákkal van tele a víz. A tenger fenekén fekszenek, és akkorák, hogy éppen a felszínig ér a csúcsuk. Olyanok, mintha egy hatalmas víz alatti hegységet alkotnának. Az óvatlan hajó könnyen zátonyra futhat, mert a sziklák sok helyen nem emelkednek ki a víz színére, ezért nem látszanak, de az arra járó hajónak a hegyes, víz alatti sziklacsúcsok kilyukasztják a fenekét. A Sárkány-szorosban viszont egyetlen szikla sincs, a legnagyobb hajó is biztonsággal áthaladhat. Senki sem tudta még megmérni a mélységét, ezért is nevezték régen Feneketlen Útnak.

Aztán egyszer, még a kapitány születése előtt egy pikkelyes tengeri sárkány rájött, hogy minden hajó ezen az úton hajózik a Nagy Pele-szigetek felé. Gondolta, tanyát üt ott, és megeszi az arra járókat. Így legalább nem kell barangolnia az Azúr-tengeren, elég a szorosban lesni, és várni a zsákmányt. Így is lett. Azóta egyre kevesebben mernek a Nagy Pele-szigetek felé hajózni, mert a sárkányt ezidáig még senkinek sem sikerült legyőznie.

– Számításaim szerint délre elérjük a szorost – jelentette Sebestyén a kapitánynak.

– Örüljünk, hogy nem éjszaka érkezünk, mert akkor könnyen belefuthattunk volna a sárkány csapdájába – mondta a kapitány.

– Kettőzzük meg az őrseget? – kérdezte Sebestyén.

A kapitány bólintott. Megparancsolta, hogy a hajó minden oldalán két őrszem figyelje a tengert. Bárki bármi mozgást lát, azonnal jelentse. Külön őröket állított a hajó orrába. Ők a tengert kémlelték, nehogy egy alattomosan rejtőző víz alatti sziklára fussanak.

Fél óra múlva felhangzott Sajtos Pedro kiáltása:

– Föld a láthatáron!

A távolban, szabad szemmel alig láthatóan néhány sziklacsúcs rajzolódott ki. A kapitány távcsővel figyelte a messzeséget, aztán a térkép fölé hajolt.

– Azok a sziklák a szoros déli oldalán fekszenek. Két fokkal térjünk el északi irányba.

Sebestyén megmarkolta a kormányt, és a mondott irányba fordította. A következő fél órában újabb sziklacsúcsokat vettek észre a távolban. A kapitány végül előrebökött a mancsával.

– Ott kell lennie az átjárónak.

Minden szem arra fordult. Ragyogóan sütött a nap, veszélynek, sárkánynak nyoma sem látszott.

– Figyeljétek a ködöt! – mondta a kapitány. – Ha rejtekhelyén les a sárkány, köd üli meg az átjárót.

– Nem fog a szorostól előrontani és ránk támadni? – aggódott Dundi Bandi.

– Nem valószínű. Bukszus szerint annyira ellustult már, hogy csak a közvetlenül előtte elhaladókat támadja meg. Amíg nem hajóznak be a szorosba, nem jön elő.

De Dundi Bandi nem nyugodott meg ettől. Jobban szerette volna a Sárkány-szorosnak még a tájékát is elkerülni.

– Ködöt látok a szoros felett! – jelentette Pedro őrhelyéről, az árbockosárból.

– Szerintem az csak egy alacsonyan szálló felhő – vélte Ajtony.

– És miért csak az átjáró felett ül felhő? Máshol mindenütt kék az ég. Nem tetszik ez nekem. Köd lesz az, én mondom – aggódott Frici.

– Lassítsunk! – döntött a kapitány. – Orrvitorlát bevonni!

A Szélkirálynő megfontolt, lassú tempóban siklott a szoros felé. Hamarosan már mindenki tisztán láthatta, hogy nem felhő, hanem tényleg köd üli meg az átjárót.

– Tudtam, hogy itt lapul – dühöngött Negró. – Most aztán várhatunk. Lehet, hogy heteken át itt dekolhatunk, és leshetjük, hogy felszáll-e a köd.

– Hetekig nem várhatunk – mondta a kapitány. – Három napra elegendő az ivóvizünk. Ennyi időnk van, hogy átjussunk a szoroson, és megtaláljuk az Orom-sziget forrását.

A matrózok sötéten hallgattak. A sárkány karmai közt sem akarták végezni, de szomjan halni sem volt nagy kedvük.

– Mitévők legyünk? – sóhajtotta alig hallhatóan Roland. Már csak kőhajításnyira voltak az átjárótól. Szinte orruk előtt terpeszkedett a szorost megülő ködfelhő.

– Várunk – jelentette ki a kapitány.

Vártak. Két nap, két éjszaka állt a Szélkirálynő a szoros bejáratánál, de a köd nem szállt föl. Sőt, az elkeseredett legénységnek úgy tűnt, egyre sűrűbbé, fojtogatóbbá válik. Állandó őrség leste, nem mozdul-e a sárkány. De nem történt semmi. Néha mintha hörgést meg morgást hallottak volna, máskor a ködön átderengve lángokat véltek felfedezni, de a sárkány nem jött elő. A harmadik nap reggelén a kapitány megparancsolta, hogy készítsék elő a fegyvereket, felhozatta a raktárból a puskaport, és megkérte Negrót, hogy állítsanak az ágyú mellé két kosár ágyúgolyót.

– Harcolni fogunk – mondta fojtott hangon Roland Balikónak és Rumininek.

– Szerintem nincs sok esélyünk – jelentette ki Rumini. – Ha ágyúval el lehetne pusztítani ezt a fenévatat, már régen megtették volna. Tudjátok, hány éve ül itt?

Balikó és Roland a fejüket rázták.

– Legalább hatvan – közölte Rumini. – És tudjátok hány hajót süllyesztett el vagy falt fel már?

Barátai megint csak nemet intettek.

– Körülbelül hatszázat. És biztosan voltak közte hadihajók, meg harcosokkal felszerelt kalózhajók is. Szerintem ennek a sárkánynak kedvenc csemegéje az ágyúgolyó. Nem csoda, hogy itt lebzsel nap-hosszat, amikor mindenki finom puskaporral meg lövedékkal eteti.

– Szerintem ez nem olyan vicces, Rumini – húzta el a száját Roland.

– Nem is viccből mondtam. Szerintem tényleg megeszi a sárkány a rá kilőtt ágyúgolyókat.

– Hamarosan megtudjuk – pattant fel Balikó, aki eddig egy szót sem szólt. – Nézzétek, a kapitány magához hívta Fricit és Dolmányos papát. Szerintem parancsot ad az ágyú elsütésére.

A három barát felmászott a felső kabinsor tetejére, hogy jobban lássák, mi történik az ágyúnál. A kapitány intésére Frici ágyúgolyót és puskaport helyezett a csőbe.

– Hová irányítsam? – kérdezte.

– A sűrűjébe. Nincs sok esély rá, hogy pont eltaláljuk, de hátha felriasztjuk, és jobb célpont lesz belőle, mint így.

Dolmányos papa felemelte a fáklyát.

– Tűz.

Az ágyú hatalmasat dördült, megremegett a fedélzet, és a hajó körül hullámok támadtak. A köd mélyéről hatalmas, elnyújtott ordítás hallatszott.

– Eltaláltuk? – kérdezte reménykedve Frici.

– Szerintem csak felriasztottuk.

– Gyerünk, ágyút tölts, ijesszünk rá egy kicsit! – rendelkezett a kapitány.

Egymás után dördültek a lövések, de hiába. Nem történt semmi. Aztán, talán a tizedik lövés után, kikukucskált a köd mélyéről egy ocsmány, tarajos kígyóra emlékeztető fej.

Frici rémülten kiáltott fel, de a sárkány nem támadott. Vékony nyakát tekergetve forgatta vörös fejét, és várt.

– Oda célozzatok! – ordított a kapitány.

Eldördült a lövés, a sárkány feje egy pillanatra megemelkedett, száját kitátotta, és a matrózok legnagyobb rémületére bekapta az ágyúgolyót. A döbönt csendet csak Rumini nevetése törte meg.

– Ugye megmondtam? Hahaha! Ez tényleg megette!

– Na tessék, már megint a nagyokos – hördült fel Negró.

Frici eközben újra töltött, Dolmányos papa pedig célzott és lőtt. A sárkány megint elnyelte az ágyúgolyót.

– Marad a közelharc – mondta Sebestyén. – Megküzdünk vele hősiezen.

– Hát ennek így tényleg nincs sok értelme – mondta csendesen a kapitány.

– Miért? Ha elég golyóbist küldünk a gyomrába, talán jóllakik és elalszik – vélekedett Frici.

– Van még pár zsák krumplink is. Azt is kilőhetnénk – vetette közbe Ajtony.

– Persze, ha véletlenül nem halnánk szomjan, legalább biztos éhen haljunk – pattogott Negró. – Nem elég, hogy elfogyott a víz, még az élelmünket is pazaroljuk el?

– Víz! Hát persze! Megvan! – kiáltott fel hirtelen Rumini.

– Ha még egy szót szól ez az okostojás, én esküszöm, hogy őt lövöm ki a sárkánynak! – tajtékozott Negró. A sárkány közelségétől egészen kikelt magából, és szörnyen goromba lett.

– Csillapodj, Negró! – szólt rá a kapitány, aztán Ruminihez fordult. – Mi jutott eszedbe, fiam?

– A Batka-szigeten feltöltöttünk egy hordót vízzel. Ha megvan még, miért nem lőjük ki azt? Hátha elalszik tőle a sárkány. Akkor szépen elhajózhatnánk mellette.

– Nem is rossz gondolat! – csillant fel a kapitány szeme. – Pedro, Ajtony, hozzátok föl azt a hordót!

A két matróz eliramodott, és hamarosan maguk előtt görgetve hozták a hordót.

– De hogy lőjük ki? A hordó nem fér bele az ágyú csövébe – értetlenkedett Dundi Bandi.

– Ez igaz.

– Akkor mitévők legyünk?

Dolmányos papa, az ezermester jelentkezett.

– Nekem van egy ötletem. A raktárban van egy hosszú, vastag gumiszíj. Szerkeszthetnénk belőle egy kilövő masinát. Úgy működne, mint a csúzli. Két helyen erősen rögzítenénk, aztán jól hátrahúznánk a hordóval együtt, és amikor a gumi már nagyon feszül, elengednénk. Ha jól csináljuk, talán elrepíti a hordót a sárkányig.

– El tudod készíteni? – kérdezte a kapitány.

– Azt hiszem, igen – bólintott Dolmányos papa.

Roland, Rumini és Balikó rögtön jelentkeztek segíteni.

– Gyerünk, lássatok munkához! – sürgette őket a kapitány. – Sötétedés előtt át kell kelniünk a szoroson, és már elmúlt dél.

Hatalmas munka kezdődött. Hosszas próbálkozás után rájöttek, hogy a főárbc és a hátsó árbc közé lehet legjobban kifeszíteni a szíjat. Vaskapcsokkal rögzítették.

– Az egész legénység erejére szükség lesz a húzáshoz – állapította meg Dolmányos papa.

A kapitány sorba állította a matrózokat. A gumipántra köteleket erősítettek, ebbe kapaszkodtak mind.

– Húzd meg! Húzd meg! – vezényelt Dolmányos papa. – Még hátrébb kell húznunk, nem feszül eléggé. Rajta! Hórukk!

Teljes erőből húzták a kötelet, lépésenként haladva hátrafelé.

– Nem megy tovább – lihegett Dundi Bandi. Karjain kidagadtak az izmok az erőlködéstől.

– Háromig számolok. Háromra mindenki engedje el a kötelet – kiáltotta Dolmányos papa. – Aki nem ereszti el időben, az a hordóval együtt elrepül. Figyeljetek. Egy-kettő-három!

Háromra mindenki hátraugrott és eleresztette a kötelet. A gumipánt pedig szép ívben elrepítette a hor-

dót a sárkány felé. Sajnos a lövésnek nem volt elég ereje, a hordó belecsobbant a tengerbe pár méterrel a köd előtt. A sárkány feje egy pillanatra kiemelkedett a ködből, megnézte a vízen lebegő hordót, aztán visszahúzódott.

- Nem sikerült! Tudtam! Csak az időnkét pazaroltuk! – dühöngött Negró.
- Pedig csak egy picivel kellett volna nagyobbat löni – szomorkodott Dolmányos papa.
- Hát hozzuk vissza a hordót, és lőjük újra – mondta határozottan Rumini.
- Hogy akarod visszahozni?
- Kaptunk a fabatkáktól csónakot. Üljenek bele ketten, evezzenek oda érte, és hozzák vissza.
- Kösz szépen. Én nem akarok sárkányeledel lenni! – jelentette ki Dundi Bandi. – Menjen, aki akar.

Én inkább szomjan halok itt a hajón, semmint hogy bekapjon az a szörnyeteg.

- Én sem megyek.
- Én sem! Én sem! – hallatszott mindenholnan.
- Gyáva nyulak! Majd megyek én egyedül – dühöngött Rumini, és elindult a csónakért.
- Állj meg, Rumini! – szólt rá a kapitány. – Nagyon szép, hogy ilyen bátor vagy, de nem száll csónakba senki. Veszélyes. Ott hagyjuk azt a hordót, ahol van.
- Talán vihar sodorják a hullámok – próbálta Roland Ruminit vigasztalni.
- Vagy odasodorják a sárkányhoz – vélekedett Balikó.
- Én tényleg kievezek érte. Higgye el, kapitány úr, nem veszélyes! Nem jön ki a sárkány! – próbálkozott Rumini, ám ebben a pillanatban Sajtos Pedro kiáltása hallatszott:
 - Oda nézzetek!

A sárkány feje hirtelen kinyúlt a ködből. Körülszaglásztta a vízen lebegő hordót, aztán alányúlt, és felendítette a levegőbe. A ködből előbukkant egy másik sárkányfej, és bekapta.

– Hurrá – ordított Rumini, és teljesen megfélemedezett a haragjáról.

– Két sárkány van? – döbbsent meg Dundi Bandi.

– Nem. A sárkánynak három feje van. A harmadikat eddig még nem láttuk – magyarázta a kapitány.

– És mi lesz, ha a sárkánynak csak az a feje alszik el a víztől, amelyik bekapta? – aggódott tovább Bandi.

– Az ki van zárva – szólt közbe Cincogi doktor. – A víz lefolyik a gyomrába, onnan pedig eljut az egész testébe. Ha őt is elaltatja a Batka-szigeti víz, akkor aludni fog minden feje.

– De mikor?

– Mi elaludtunk pár perccel azután, hogy ittunk a vízből – emlékezett Dolmányos papa.

– Mi is – kotyogott közbe Roland.

– Gyorsan hat a víz – jelentette ki Cincogi doktor is. – Legjobb lenne tíz perc múlva indulni. Ha sokáig várunk, lehet, hogy a sárkány közben felébred.

– Induláshoz elkészülni – szólt a kapitány. – Hozzátok fel az evezőket! Ebben a ködben nem kockázatom, hogy vitorlát bontsunk.

Tíz perc múlva indulásra készen álltak. A legerősebb matrózok evezőt markoltak. Sebestyén a kormányánál állt, Sajtos Pedro pedig szinte befúrta tekintetét a ködbe. Azt leste, nem moccan-e a sárkány.

– Lehet, hogy a sárkány olyan nagy, hogy még egy hordó víztől sem alszik el? – aggódott Bandi.

Mindenki Cincogi doktorra nézett, tőle várták a választ. A doktor elgondolkozva sodorta meg a bajuszát, utána mondta csak:

– Elképzelhető, hogy nem volt neki elég egy hordó víz. De ha nem is aludt el, biztosan nagyon elálmosodott. Nehézkesen, lassan, bágyadtan tud csak mozogni. Eliszkolunk mellette, mire észbe kap.

– Azért mindenkinél legyen kéznél a fegyvere – mondta a kapitány. – Lehet, hogy harcra kerül a sor.

Elindultak. A hajón egy pissenés sem hallatszott, csak az evezők halk csobbanása jelezte a hajó közeledtét. A matrózok még a lélegzetüket is visszafojtották, nehogy felébresszék a sárkányt, ha az tényleg elaludt. Lassan, egyenletesen haladtak. Már benn jártak az átjáró közepén, ahol a legsűrűbb volt a köd. Pedro a szemét meresztette, mindenki fülelt, de a sárkánynak híre-hamva sem volt. Már-már megkönnyebbültek, amikor a hátuk mögül halk neszezés, surrogás hallatszott.

– Gyerünk, teljes erővel húzzátok! – sürgette a legénységet fojtott hangon a kapitány. – Mindjárt átérünk.

A matrózok megfeszítették minden erejüket, de közben aggódva pislogtak hátra. Egy nagyobb csobbanás hallatszott, aztán három fülsiketítő bömbölés, ami leginkább horkolásra emlékeztetett. Újabb csobbanás, nyögés. A Szélkirálynő eközben átért a ködülte szoros túlsó oldalára, és kifutott a nyílt tengerre.

– Sikerült! – sóhajtott fel a kapitány.

– Hurrá! – harsant fel minden torokból a boldog kiáltás.

A nagy kiabálásra riadhatott fel a sárkány, mert a következő pillanatban hatalmas csobogás, fröcskölés hallatszott a köd mélyéről, és hirtelen előbukkant három dühösen villogó szempár. Az egerek fegyverükhöz kaptak, de a sárkány nem üldözte őket. Helyette rémületesen ordított csalódottságában és mérgeiben, aztán hatalmas hullámokat gerjesztve alászállt a mélybe, víz alatti otthonába.

– Irány északkelet! – adta ki a kapitány a parancsot. – Még sötétedés előtt odaérhetünk az Orom-szigetre.

Az Orom-sziget kincse

Az Orom-sziget felé közeledve Rumini félrevonta Balikót.

– Ha partra szállunk a szigeten, szükségünk lesz lámpára meg ásóra. Gondolkozz, hogy tudnánk észrevétlenül lecsempészni ezeket a hajóról.

– Minek észrevétlenül? És miért akarod lecsempészni? – értetlenkedett Balikó. – Szerintem a forrás előttor valahol a sziklák alól, nem kell majd ásunk. Lámpa pedig biztos lesz mindenkinél, bár szerintem a kapitány megvárja a reggelt. Sötétben nem fogunk partra szállni.

– Akkor most jól figyelj! – mondta Rumini és Balikó füléhez hajolt. Suttogva mesélte el, milyen ajándékot kapott a Batka-szigeten Pillétől és Komlótól.

– Szerinted tényleg ott lapul a kincs a szigeten? – meresztette nagyra szemeit Balikó.

– Persze. Nem is akárhol. A térkép szerint a sziget északi csücskén van egy barlang. Annak a harmadik termében rejtették el az aranyat.

– Honnan tudod, hogy arany van ott?

– Pille mondta. A kalózok rabolták valahol, és ide dugták. Lehet, hogy drágakövek is vannak közte – tette hozzá ábrándozva. – Képzeld, mi mindent tudnánk ebből a bazárban vásárolni!

– Nálad van a térkép?

– Igen. Gyere a raktárba, megmutatom!

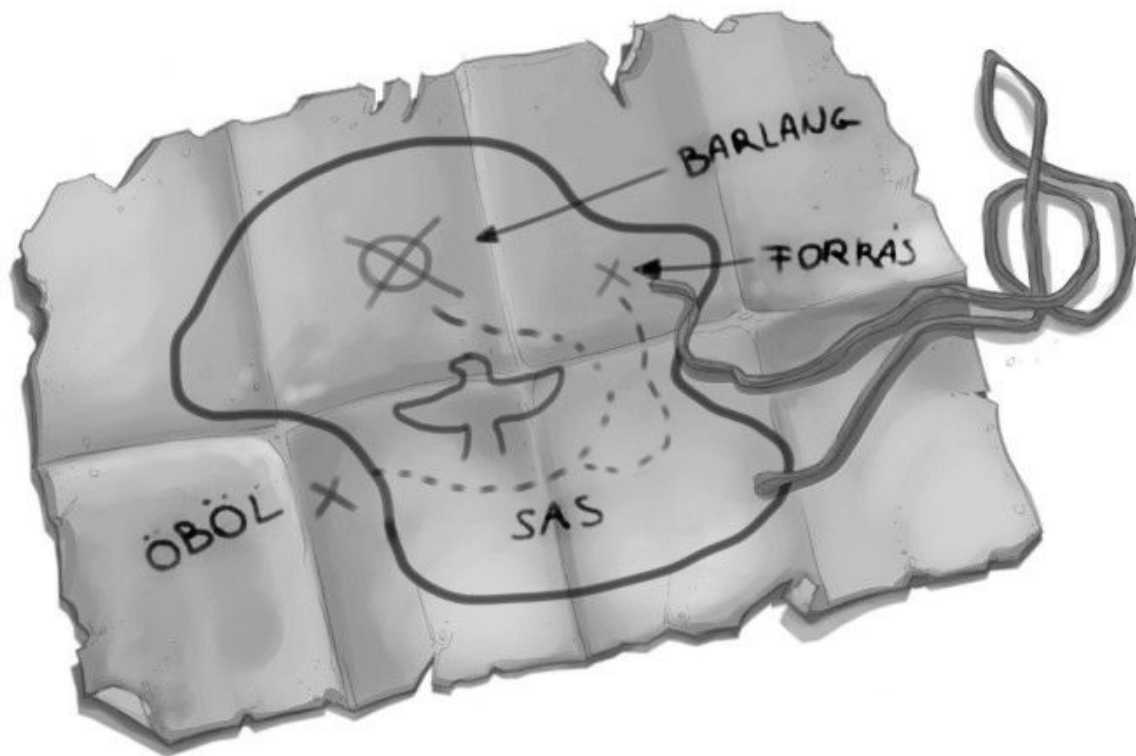
– Mért nem itt?

– Bármikor erre jöhet valaki. Nem örülnék, ha kitudódna a dolog.

– Igazad van. Jobb, ha titokban tartjuk.

– Gyerünk!

A két barát a raktár ajtajában körülkémlt. Mindenki a fedélzeten volt elfoglalva, nem járt arra senki. Besurrantak. Rumini lámpát gyújtott, és kiterítette a térképet egy hordóra. Ujjával mutatta Balikónak, hol a forrás, merre vezet az északi csücsökbe az ösvény, és hol a barlang bejárata.

– Látod, ez a piros „x” pedig a kincs helyét jelöli.

– És mi ez a sas? – kérdezte Balikó.

– Nem tudom. Lehet, hogy csak unatkozott a térképészítő, azért rajzolt oda egy madarat. Nézd, a jobb szárnyával mutatja a barlang bejáratát. Ez csak valami díszítés.

– Lehet, hogy egy vad, tűzokádó sas őrzi a kincset – borzongott Balikó.

– Neked agyadra ment a sárkány, ne láss mindenütt rémeket! – mondta Rumini. – A sziget teljesen lakatlan. Ha lenne itt bármilyen élőlény, Pilléék szóltak volna róla.

Balikó sóhajtott.

– A kapitány nem fog minket leengedni a hajóról.

– Nem baj. Kész tervem van – mondta Rumini. – Valószínűleg kikötünk a sziget déli oldalán még sötétedés előtt. A kapitány csak reggel fog partra szállni vízért, ahogy te is gondoltad. Éjszaka lesurrunk a hajóról, kiássuk a kincset. Hajnalban visszaosonunk, reggel pedig már a többiekkel együtt mehetünk vizet venni.

– De... – kezdte Balikó, ám Rumini a szavába vágott.

– Ne aggódj! Nem túl nagy ez a sziget. Egy óra alatt oda lehet érni a barlanghoz. Mire felkel a nap, bőven visszaérünk.

– Rumini! – hangzott a kapitány kiáltása a fedélzeten. – Hol ez a kölyök?

Rumini gyorsan összehajtogatta a térképet, zsebre vágta, és rohant az ajtóhoz.

– Itt vagyok, kapitány úr.

– Na fiam, éjszakai őrsgbe osztottalak Ajtony mellé.

Rumini megrémült. Hogy fog így kincset keresni éjjel?

– Kapitány úr, nagyon fáradt vagyok. Nem lehetne...

– Nem – mondta a kapitány. – Mindenkinek részt kell venni az örökösben is. Éjfélig ti vagytok, aztán felvált benneteket Dundi Bandi és Brúnó. De nem bánom, mivel nagyon rendesen helytálltál az elmúlt időben, holnapra kapsz egy szabadnapot. Ha letelt az őrsg, mehetsz aludni, holnap akár ágyban is maradhatsz egész nap.

– Köszönöm, kapitány úr! – mosolygott Rumini. Ez a megoldás legszebb álmait is felülmúlta. Amikor letelik az éjjeli őrsg, nem a kabinjába megy vissza, hanem leoson a szigetre. Egész éjjel keresheti a

kincset, holnap pedig nem fog feltűnni senkinek, hogy fáradt, mert egész nap aludni fog.

– Mit akart a kapitány? – lépett hozzá Balikó.

– Éjjeli őrségbe osztott – felelte Rumini.

– Hála az égnek – sóhajtott Balikó. – Szerintem túl kockázatos lett volna az éjszakai kincskeresés.

Így legalább eldőlt a dolog. Ha őrködsz, nem tudunk menni.

Rumini elkedvetlenedett. Épp most akarta elújságotlni Balikónak, hogy éjfél-től hajnalig lesz elég idejük felderíteni a szigetet.

– Na jó – gondolta magában –, ha Balikó így örül, hogy nem megyünk, akkor tényleg nem viszem magammal. Majd megyek egyedül. Legalább nem kell hallgatnom a nyavalygását.

De azért a szíve mélyén nagyon is bánta a dolgot.

– És most mit csinálunk? – kérdezte Balikó.

– Semmit. Megyek, és összekészítem a meleg ruhám, hogy ne fázzak az őrségben. Vacsoránál találkozunk. – Azzal hátat fordított Balikónak és a kabinjába ment.

Gyorsan a hátizsákba tette a bicskáját, egy kalapácsot és egy vésőt. Betuszkolta a lámpását is. – Ásót nem viszek magammal – gondolta. – Csak utamban volna. Valószínűleg nem is lesz rá szükség. A barlangban nem lehet ásni, csupa kő. Biztosan valamelyik sziklamélyedésbe rejtették a kincset.

Szívesen elcsomagolt volna egy kis csokoládét is, de már egy morzsa sem maradt abból, amit Ajtonytól kapott a Batka-szigeten.

– Mindegy – gondolta Rumini –, úgysem lesz időm eszegetni. Örülhetek, ha hajnalig végzek a munkával.

Megszólalt a fedélzeten a vacsorához hívó gong, de Rumini nem volt éhes. Inkább a kabinban maradt, hogy még egyszer, alaposan áttanulmányozza a térképet. Mindenre akart emlékezni, mert a szigeten – ha csak nem muszáj – nem fog lámpát gyűjtani. Aztán a kabinajtó mögé tolta a hátizsákját, és jelentkezett Ajtonynál. A hajó elcsendesedett, mindenki nyugovóra tért. Rumini és Ajtony pokrócba burkolózva üldögéltek a fedélzeten. Halkan beszélgettek. Ajtony régi tengeri kalandjairól mesélt Rumininek. A kiséger figyelme azonban időről-időre elkalandozott. Gondolatai a közelgő kincskeresés körül forogtak. A sziget felé pillantott. Sötét sziklák tornyosultak mindenfelé. A hold megvilágította a sziklák között kanyargó ösvényt.

– Remélem, tényleg lakatlan ez a sziget. Nem szívesen találkoznék éjszakai vadállatokkal, vagy őrködő kalózzokkal – futott át Rumini agyán. Aztán a holdfényes ösvényre esett a pillantása.

– Jobban örülnék, ha egy időre felhő mögé bújna a hold. Ha így világít, még észrevesznek a hajóról – tűnődött.

Ajtony felállt és nyújtózkodott.

– Nna. Mindjárt éjfél. Járjunk körbe, mielőtt jön a váltás.

Körbejártak. Mindenütt csend és nyugalom. Aztán léptek koppanása hallatszott a kajütök felől.

– Ki az? – szólt Ajtony.

– Bandi és Brúnó – hallatszott a sötétből. – Mehetek aludni.

– Hurrá! – mondta Rumini. – Már majd leragadt a szemem. Jó éjszakát mindenkinek! – és választ sem várva elrobogott. Két ugrással a kabinjában termett. Odalépett az ágyhoz. Kabátját begyömösölte a paplan alá.

– Így ni! Ha valaki véletlenül benéz, azt hiheti, hogy a takaró alatt alszom.

A mellette levő ágyon Balikó hortyogott. Rumini felkapta a hátizsákját és kisurrant az ajtón. A fedélzeten Ajtony még mindig Brúnótól és Banditól búcsúzkodott. Brúnó mondott valamit, mire mindhár-

man elnevezték magukat.

– Na jó, megyek aludni – indult végre Ajtony. Léptei koppanása elnyomta a halk neszt, ahogy Rumini leereszkedett a partra.

Brúnó és Bandi körbesétáltak a fedélzeten, Rumini eközben az ösvény szélén álló szikla mögé osont. Ekkor, mintha csak hívásra érkezett volna, egy felhő kúszott a hold elé. Minden elsötétedett.

– Most vagy soha – pattant fel Rumini, és amilyen gyorsan csak tudott, megindult az ösvényen felfelé. Mancsával tapogatta a köveket. – El kell jutnom a kanyaron túlra, mielőtt újra világítani kezd a hold. Nem lenne jó, ha meglátnának a hajóról.

Szerencséje volt. Gyenge szellő fújdogált csak, és jó öt perc is eltelt, mire a felhő mögül előbukkant a hold sarlója. Rumini ezalatt túljutott a kanyaron. Biztos lehetett benne, hogy a hajóról már nem fogják észrevenni. Óvatosan haladt az ösvényen. A hold ezüstös fénybe burkolta a sziklákat. Jól lehetett látni.

– Szerencse, hogy nem kell lámpást gyűjtanom – gondolta Rumini. Egy útelágazásnál elővette a térképet. – Ez az. Itt válik ketté az északi és a keleti ösvény. Balra kell fordulnom.

Húsz perc múlva magasan fent járt már a sziklák közt. Lepillantott. A mélyben ezüstös szürkén csillogott a tenger.

– Ezek szerint átértem a sziget északi partjára – csodálkozott Rumini. – Gyorsabban ment, mint gondoltam. Nem árt figyelni. Mindjárt itt a barlang.

Hirtelen megtorpant. Mintha hangokat hallott volna. Fülelt. Semmi. Aztán mégis, mintha a mélyből beszélgetés foszlányai szűrődtek volna fel. Lepillantott. Nem látott semmit. Lehet, hogy mégis egy sas lapul itt, és fészken ülve őrzi a barlangot?

– Ugyan, Rumini – korholta magát –, a végén még olyan ijedős leszel, mint Roland meg Balikó. Nincs itt egy teremtett lélek sem.

Továbbindult. Az ösvény mellett furcsa, égbe nyúló szikla emelkedett. Rumini felpillantott, és ijedtében majdnem hanyatt vágódott, aztán elnevette magát. A fölé tornyosuló szikla formája megszólalásig hasonlított egy kiterjesztett szárnyú sasmadárra.

– Na barátocskám, te aztán nem fújsz tüzet! – mormolta halkán. – Lássuk csak. A térképen a madár jobb szárnyával mutatja, hol kell belépni a barlangba.

Tekintetével követte az irányt, amerre a sas szárnya mutatott. Néhány méterrel feljebb a sziklafalon teraszhoz hasonló sima részt látott, mögötte pedig jókora sötét foltot pillantott meg.

– Az lesz a barlang bejárata. Gyerünk!

Ügyesen felkapaszkodott a teraszra, a kinyúló szikladarabokon könnyű fogás esett. A barlangba nem lehetett belátni, belsejében éjszakai sötétség honolt, mélyéről pedig jéghideg levegő áradt ki.

– Még jó, hogy a vastagabb pulóverem húztam föl – gondolta Rumini. Elővette a lámpást, meggyújtotta és óvatosan bemerészkedett a barlangba.

Az első terem viszonylag tágas volt. Hatalmas sziklák heverték elszórva mindenütt. Rumini körbejárt, mindenütt megvilágította a falat, de csak egy járatot talált, a barlang belseje felé.

– Még szerencse, hogy nincs több alagút, mert akkor aztán nem tudnám, merre menjek tovább.

Megindult tehát az egyetlen befelé vezető úton. Néhány lépés után újabb terembe érkezett. Itt is körbejárt, és megállapította, hogy innen kétfelé is továbbindulhat. A terem két hátsó sarkából egy-egy alagút vezetett a sötétbe.

– A következő teremben lesz a kincs. De merre menjek tovább? – tűnődött. – A térkép nem jelzi ezt az elágazást. Mindegy, megnézem mindkettőt, aztán majd meglátom – döntött, és óvatos léptekkel elindult a bal oldali járatban. Az út néhány méter múlva szűkülni kezdett, és fentről is egyre lejjebb lógtak a sziklák. Először csak a nyakát kellett behúzni, aztán már csak előrehajolva tudott haladni. Az út végül olyan keskeny és alacsony lett, hogy már csak hason kúszva lehetett volna továbbmenni.

– Na jó. Ez nem vezet sehova. Itt bizony egy lusta kalóz sem vonszolna végig egy láda kincset. Gyereünk a másik irányba! – fordult meg Rumini, aztán rémülten legörnyedt.

A második teremből hangokat hallott. Első gondolata az volt, hogy az örök mégiscsak észrevették a szökését, és titokban követték. Most aztán fülön fogják, visszaviszik a Szélkirálynőre, és a kapitány büntetésből lehet, hogy örökre itt hagyja őt a szigeten.

– Legjobb lesz, ha észrevétlenül visszalopakodom a hajóra, és úgy teszek, mintha aludnék – határozta el. – Talán nem vesznek észre ebben a sötétben.

Óvatosan elfújta a lámpáját, és tapogatózva megindult visszafelé a járatban. A második terem bejáratánál azonban megdermedt. Most már tisztán hallotta a hangokat, és be kellett látnia, hogy bizony egyik sem ismerős. Nem az egérmatózok követték őt. Valaki más jár itt a barlangban. Rumini azt is sejtette, hogy ki. A hangok a harmadik terem irányából jöttek, és az odavezető járatból fény szűrődött ki.

– Tegyük be ezeket is a ládába! – hallatszott egy érdes hang.

– Mit képzelsz! Be se férne! – dörrent egy másik mérgesen. – Már a múltkor is alig tudtuk becsukni, úgy tele van arannyal.

– Akkor hová tegyük? – kérdezte az érdes hang.

– Rakjuk be egy táskába, és tegyük a másik láda mellé! – hallatszott egy harmadik, vékonyabb hang.

– Rendszerben van, Málé, akkor add oda a táskádat! – csattant a mérges hang.

– Mért pont az enyémet? – nyavalygott Málé vékony hangon. – Tegyük Cidriébe, az erősebb!

– Felejtsd el a táskámat, Málé! – mennydörgött az érdes hang. – Add csak szépen oda a tiédet!

– Gyerünk! – parancsolta a mérges hang gazdája is.

Most neszezés és mozgolódás hallatszott.

– Mozogj már! – sürgette Cidri Málét.

A mérges hang nyájasan dörmögte:

– Vigasztaljon a tudat, Málé koma, hogy a pele király legszebb nyakékeit és gyémántkoronáját fogjuk a vacak táskádban őrizni.

– Ha olyan vacak a táskám, mért nem választottad Cidriét? – motyogta Málé.

Rumini döbbenten hallgatott. Ezek szerint a kalózok – mert a három hang csakis a kalózoké lehetett – elrabolták a pele király ékszereit, és idehozták a barlangba, hogy a többi kincs mellé rejtsek.

– Biztos a sziget északi partján is van egy öböl, ott kötöttek ki – gondolkozott Rumini. – A sas előtt meg az ő hangjukat hallottam, ahogy kaptattak fel egy másik ösvényen. Vajon látták-e a Szélkirálynőt? – tűnődött. – Valószínűleg nem. De reggel biztos észreveszik, és akkor ránk támadnak. Szólnom kell a kapitánynak! – határozta el magát.

Óvatosan kúszva a kijárat felé indult. Málé, Cidri és a mérges hang gazdája még mindig a harmadik teremben veszekedtek. Rumini átosont a termen, megtalálta a kivezető járatot, csendben végigtapogatózott rajta, és kilépett a külső terembe. Ide már beszűrődött némi holdfény a kijáraton át. Rumini biztosabban lépdelt, és már majdnem megkönnyebbült, amikor a barlang bejárata elől újabb hangokat hallott.

– Mi tart már ilyen soká? – türelmetlenkedett valaki. – Káró azt mondta, hogy csak lerakják a szajrét, és már jönnek is.

– Biztos Málé megbotlott a saját lábában, és most őt ápolgatják – válaszolt egy kaján hang.

Ezen jót nevettek, aztán a türelmetlen hang újra megszólalt.

– Nem azért, de Kárónál van a rum. Meg ne igyák ott bent nélkülünk!

– Nyugi, Penge koma! Marad nekünk is.

De Penge nem nyugodott.

– És mi lesz azzal a hajóval a déli öbölben? Csak reggel támadjuk meg? Miért nem éjszaka, amikor alszanak?

– Káró azt mondta, futni hagyjuk! – mondta a kaján hang, de most egyáltalán nem tűnt kajánnak.

– Hát az meg hogy lehet? – döbönt meg Penge.

– Mit tudom én. Kérdezd meg Kárót! Jönnek már.

Rumini hátrafordult. Döngő léptekkel közeledett a háta mögött Málé, Cidri és Káró. Úgy látszik, végre sikerült bepakolniuk a pele király ékszereit Málé táskájába. Rumini egy szikla mögé guggolt. Remélte, hogy a kifelé igyekvő kalózok nem néznek majd körül a barlangban, mielőtt kilépnek a társaikhoz. Nem csalódott. A három jómadár egyenesen kicsörtetett a barlangból, nem vették észre a kijárat közelében lapuló egérkét.

– Na végre! – mordult Penge a kilépőkre.

– Minden rendszerben? – kérdezte Káró.

– Persze. Nem jár itt senki – legyintett Penge, aztán Káró szemébe nézett. – Te, Káró, Lutri azt mondja, hogy nem támadjuk meg azt a hajót ott az öbölben.

– Igen, ez a kapitány parancsa – felelt Káró.

– De miért? – értetlenkedett Cidri is. – Tele van áruval. Könnyű zsákmányt szalasztunk el.

– A kapitány így döntött és kész – vont vállat Káró.

– Amióta elraboltuk a pele király ékszereit, hemzseg a tenger a katonáktól – szólt Lutri. – Szerintem a kapitány nem akarja felhívni magunkra a figyelmet. Most egy ideig jobb, ha nem hallanak rólunk.

– És ha észrevesznek minket az őrszemeik? – kérdezte Málé.

– Az más. Ha meglátnak minket, akkor lekasaboljuk őket mind egy szálig – zárta le a vitát Káró.

Rumini sóhajtott. Talán nem lesz baj. Szól a kapitánynak, hogy reggel rögtön induljanak. Ha nem kerülük meg a szigetet, és nem találkoznak szembe a kalózokkal, akkor nem támadják meg őket. Csak induljanak már ezek öten, hogy ő is mehessen végre.

– Na, megyünk? – kérdezte Cidri.

– Nem. A kapitány azt parancsolta, hogy reggelig itt őrködjünk.

– Minek?

– Nehogy hajnalban erre tévedjen valaki arról a hajóról.

– Micsoda ostobaság!

– Akár tetszik, akár nem, maradunk.

Káró szorosan maga köré tekerte a köpenyét, és leült a földre. Hátát a sziklafalnak vetette. A többiek lassan követték a példáját. Már csak Penge tétovázott. Végül ő is letelepedett a barlang bejárata elé.

– Legalább azt a rumot vedd elő, Káró – mondta csüggedten.

– Ez már beszéd, Penge! Gyerünk, igyunk a pele király ékszereire!

A rumos kulacs körbejárt, és a kalózok jót húztak belőle. Rumini majdnem sírva fakadt dühében és kétségbeesésében. Ott lapult néhány méternyire az iddogáló kalózoktól, és nem szabadulhatott semmi-képpen. Pedig azonnal figyelmeztetni kell a többieket a veszélyre. De ha megpróbált volna kiosonni a barlangból, egyenesen Penge karjaiba futott volna. Moccanni sem mert, nehogy egy óvatlan mozdulattal zajt csapjon, és felhívja magára a figyelmet.

– Hátha elalszanak, hátha elalszanak – biztatta magát.

De az öt patkány, mert a kalózok bizony patkányok voltak, nem aludt el. Kincsekről, csatákról, zsákmányról és foglyul ejtett hajókról beszélgettek, közben pedig iszogatták a rumot. Már hajnalodott, amikor végre elcsendesedtek. Cidri előrebukott fejjel aludt, Lutri és Penge eldőltek a szikla tövében. Málé hanyatt fekvé hortyogott. Rumini közelebb osont a kijáráshoz. Csak Káró támaszkodott egyenes derékkal a sziklának. Kalapja előrecsúszott, egészen az orra hegyéig.

– Ha meglátnak, végem – gondolta Rumini, és még a lélegzetét is visszatartotta. Óvatosan kilépett a barlangból, lábujjhegyen lopakodott a terasz szélén tornyosuló szikla felé. Nesztelenül haladt el az alvók mellett. Amikor odaért, Málé egy pillanatra abbahagyta a hortyogást, de csak sóhajtott egyet, és az oldalára fordult. Rumini már elérte a sziklát, amikor megzörrent lába alatt egy kődarab. Rémműlten vetette magát a szikla mögé. Káró egy pillanatra magához tért, homlokára tolta a kalapját és körülnézett. Aztán, mivel nem látott semmit, újra lehunyta a szemét. Rumini vagy öt percig várt, hogy újra mély álomba merüljön, csak akkor folytatta útját lefelé. Csendben ereszkedett vissza az ösvényre, lábujjhegyen haladt el a sas formájú szikla alatt. Csak a harmadik kanyar után mert nagyobbakat lépni és hangozabban lélegezni. Még két kanyar, és úgy gondolta, hallótávolságon kívül jutott. Már egészen világos volt. Futásnak eredt.

– Csak nehogy túl késő legyen! – gondolta futás közben. Úgy rohant, hogy nem is nézett semerre. Csak az öbölbe érve torpant meg rémműlten. A Szélkirálynő eltűnt.

Felkapaszkodott egy magasabb sziklára. Onnan aztán meglátta a hajót. Békésen távolodott a szigettől, egyenesen délre, a Nagy-Pele-szigetek irányába. A legénység a hajnal első fényénél partra szállt, megtalálták a forrást, feltöltötték a kiürült hordókat, és mire a nap felkelt, a hajnalban feltámadt északi szelet kihasználva vígan vitorláztak úticéljuk felé. Nem vették észre az északi öbölben veszteglő kalózhajót, mint ahogy az sem tűnt fel senkinek, hogy Rumini paplana alatt csak egy kabát domborodik.

– Aludj jól, barátom – súgta reggel Balikó, amikor felkelt. – Jó neked, egész nap durmolhatsz.

Azzal kiment, és rácsukta Rumini üres ágyára a kabinajtót. Estig senki sem nyit be oda.

Rumini kétségbeesetten ordított a sziklatetőn.

– Hahó! Itt vagyok! Gyertek vissza értem!

Pulóverét levette, és azzal hadonászott. Ugrált, csapkodott, hátha észreveszi őt valaki. De az egerek szeme az előttük feltáruló tengert kémlelte, és a Szélkirálynő hamarosan olyan messze járt, hogy már Sajtos Pedro is csak távcsővel vehette volna észre a szigeten felejtett hajósínast.

Az Aranyvadász

Amikor a szélkirálynő már cseppnyi ponttá zsugorodott a látóhatár szélén, Rumini leroskadt a sziklára.

– Hát ezt jól megcsináltam. Most mi lesz?

Számolgatni kezdte, mikor veszik majd észre, hogy eltűnt.

– A kapitány azt mondta, ma egész nap alhatok. Estig biztos nem zavarnak tehát, senki sem fog benyitni a kabinba. Este Balikó őrségben lesz éjfélig, utána meg ágyba veti magát, nem engem fog keresni a paplan alatt. Valószínűleg holnap reggelig senkinek sem fogok hiányozni a hajón. Reggelre viszont megérkeznek a Nagy-Pele szigetekre. A kikötésnél biztos észreveszik, hogy eltűntem. Balikó koma majd a fejéhez kap, és rohan a kapitányhoz. Akkor talán, ha a kapitány nem lesz túl dühös, visszajönnek értem. Bár valószínűbb, hogy egyáltalán nem jönnek vissza. De ha mégis, akkor előtte, gondolom, ki kell rakodni a szállítmányt, már így is késésben vagyunk. Aztán még egy napig tart az út ide. Az három teljes nap. Már ha ugyan visszajönnek. Jaj!

Nagyot kordult a gyomra. Most érezte csak, mennyire megéhezett az éjjel.

– Legalább tegnap vacsoráztam volna.

Beletúrt a hátizsákba, hátha mégis berakott pár kocka csokoládét. De nem. Egy falat nem sok, annyi sem volt nála. Hirtelen valami kemény akadt a kezébe. Felcsillanó szemmel húzta ki a mancsát a zsebéből, hátha egy kis száraz keksz vagy kenyérdarab. Csalódottan látta, hogy csak valami töredezett, furcsa színű fadarab. Már majdnem elhajította, amikor hirtelen eszébe jutott, hogy ezt nyomta a kezébe Komló, amikor nagy sietve elindultak a Batka-szigetről. Lehet, hogy ez annak a gyógyító fának a kérge? Hátha csupa vitamin. Szájába vette, aztán undorodva köpte ki.

– Fúj, ez rosszabb, mint a legkeserűbb orvosság! Nincs más megoldás, itt kell élelmet keresnem a szigeten.

Feltápászkodott, a kéregdarabkát visszadugta a zsebébe, és megindult nyugat felé. Északra úgyis csak sziklák vannak, meg a kalózhajó. Őket talán inkább elkerülné.

Az ösvény rövid emelkedő után kis szirtre ért. Itt fakadt a forrás. Rumini mohón ivott, aztán megtöltötte kulacsát. Némiképp felfrissülve folytatta útját. De hiába meresztette a szemét, hiába tekintgetett minden irányba, a szigeten életnek még a nyomát sem látta. Még egy árva bokor sem nőtt a sziklák között.

– Szívesebben maradtam volna a Batka-szigeten. Ott legalább gyümölcsfák nőnek – kesergett magában.

Időnként felkapaszkodott egy magasabb sziklára és elnézett dél felé. Hátha mégis észreveszik, hogy eltűnt, és visszafordulnak érte. De a Szélkirálynő nem bukkant föl sem délelőtt, sem délután. Rumini egy-egy órát aludt, aztán folytatta élelemkereső útját. Lassan haladt, nem volt hová sietnie. Késő délután volt már, mire az északi öbölhöz ért. Azt hitte, hogy a kalózhajó is régen útra kelt már, nagy volt hát a döbbenete, amikor a sziklák mögül kikukkantva meglátta a békésen ringatózó hajót.

Az ösvény egész közel kanyarodott az öbölhöz, így szabad szemmel is mindent tisztán lehetett látni. A hajó oldalára hatalmas betűkkel festették fel a nevét: ARANYVADÁSZ. A korlát mögül minden irányba ágyúk meredtek, mellettük nagy hordók sorakoztak.

– Biztos a puskapor – gondolta Rumini, és csettintett. – Ezek aztán felkészültek a harcra.

A fedélzeten sok patkány sürgölődött, úgy látszott, nagyobb útra készülnek. Rumini kíváncsian figyelte a sürgést-forgást, de amikor beleszimatolt a levegőbe, mindenről elfeledkezett.

A hajó felől frissen főtt pörkölt és krumppli illatát hozta felé a szél. Rumini szájában összefutott a nyál. Már csaknem egy teljes napja nem evett. Ahogy alaposabban szemügyre vette az Aranyvadász fedélzetét, meg is látott két testes patkányt, amint jókora üstöt cipelnek. Mögöttük összesereglettek a kalózok. A kövérebbik patkány – nyilván a szakács – köténye zsebéből merőkanalat húzott elő, és a felsorakozó kalózok csajkájába egy-egy adagot mért. Hamarosan mindenki a fedélzeten ücsörgött és tömte magába az illatos pörköltet. Rumini a szikla mögül irigykedve leste a lakmározókat. Olyan hangosan korgott a gyomra, hogy azt hitte, meghallják a hajón. De azok ügyet sem vetettek semmire, csak arra a nagy hordóra figyeltek, amit ketten gurítottak elő a raktárból. Csapra verték és féktelen ivásba kezdtek. Néhány pohár után valaki rázendített, és mire leszállt az este, minden kalóz teli torokból énekelt. Rumini csendben figyelt. Már szédelgett az éhségtől és fáradtságtól.

– Legjobb lesz, ha itt maradok egy darabig. Úgysem lenne tanácsos továbbmenni, amíg ezek ébren vannak, nehogy valaki észrevegyen.

Az éneklők egyre fáradtabban daloltak, mind többen merültek mély álomba. Aztán lassan elhalt az utolsó énekfoszlány is, és csend telepedett az Aranyvadász fedélzetére. Rumini a szikla mögött bóbiskolt, de a hirtelen csendre felriadt.

– Mi történt?

Látta, hogy a kalózok az utolsó szálig elaludtak.

– Szerintem még őrt sem állítottak – ráncolta a homlokát a kiséger. – Mi lenne, ha... na nem, Rumini, te nem vagy eszednél – mondta magának gondolatban, de aztán mégis fontolóra vette ötletét.

– Ha egészen csendben lépdelenek, nem riad fel senki. Csak térülök-fordulok, bekapok pár falatot a maradékból, és már ott sem vagyok. Nem is veszélyes.

Ha józan ésszel belegondolt, tudta, hogy nagyon is veszélyes fellopózni egy kalózhajóra, még akkor is, ha mindenki alszik. De a gyomra korgása beszédesebbnek bizonyult a józan eszénél.

– Evés nélkül nem bírom ki még két napig, amíg a Szélkirálynővel visszajönnek értem.

Azzal szép csendben megindult az Aranyvadász felé. A hajóhoz érve megállt és fülelt. Csak horkolás hallatszott fentről.

– Még visszafordulhatsz, Rumini – mondta magában, de egy másik hang rögtön ráripakodott legbelülről. – Indulj, te gyáva nyúl, ha nem akarsz éhen halni!

Elszántan belekapaszkodott egy lelógó kötélbe, és felhúzta magát a fedélzetre. Körülnézett. Mindenfelé kalózkodók heverték, vad horkolás visszhangzott a levegőben. Rumini lábujjhegyen a pörköltes üsthöz lopakodott. Amint bepillantott, keservesen csalódnia kellett. A pörköltnek nyoma sem volt, puha kenyérral az utolsó csepp szaftot is kitunkolták, ragyogó tisztára nyalogatták az edényt.

– Legalább pár falat kenyeret hagytak volna! – méltatlankodott Rumini, de aztán jobb ötlete támadt.

– Hopplá, hiszen azon a nyitott ajtón hozták ki a pörköltet. Biztos ott a konyha. Besurranok, csak találok valami harapnivalót.

Odaosont az ajtóhoz és beszimatolt. Aztán boldogan elvigyorodott.

– Ez az, barátocskám, bátraké a szerencse! Itt a konyha.

Elindult a lépcsőn lefelé. Lába alatt keservesen nyikorgott a falépcső. Rumini megállt, várt, de senki sem riadt fel. Még két lépés, és bent volt a konyhában. Hatalmas rendetlenség, halomba dobált mosatlan edény fogadta.

– Na, kapna is Ajtony a kapitánytól, ha ilyen lenne a konyhája! – fintorgott Rumini, és bekukkantott egy zsíros papír alá.

– Hm, kolbász. Lássuk csak.

Nagyot harapott a kolbászból. Finom. Még két harapás, és a kolbász eltűnt.

– Jól esne egy kis kenyér is – folytatta Rumini a kutatást. De nem talált. A krumplis lábos mélyén két hasáb főtt krumpli árválkodott, bekapta hát gyorsan. Egy zsíros vágódeszka szélén keskeny csík szalonára bukkant. Megette azt is.

– Na, keresek még valamit holnapra is, aztán itt sem vagyok – határozta el. – Hát ez vajon hova vezet? Csak nem az éléskamrába? – nyitott be kíváncsian egy ajtón. Szimata nem csalt, tényleg az éléskamrába tévedt.

– Jól van Rumini, a kapitány nem fogja érteni, mitől híztál meg három nap éhezés alatt – vigyorgott, miközben hátizsákjába tömött minden keze ügyébe kerülő finomságot: egy rúd szalámit, némi töpörtyűt, öt szelet kenyeret, füstölt sajtot. – Ó, baracklekvár! – csillant meg a szeme, amint felnézett a legfelső polcra. Ügyesen felkapaszkodott egy rúdra, amiről néhány oldal szalonna és kolbász lógott, aztán egy ugrással a felső polcon termett.

– Ez még tán elfér – gondolta, és megpróbálta az egész üveg lekvárt hátizsákjába gyömöszölni. A lekvár csak nem akart becsúszni a zsákba, Rumini nekifeszült, hogy valahogy mégis betuszkolja. De megbotlott, és estében belekapaszkodott egy mozsárba. A mozsár felborult, a törő kigurult és hatalmas csörömpöléssel belepottyant a padlón álló vasbográcsba.

Rumini megdermedt. Egy pillanatig várt, aztán hátára kapta a zsákját.

– Nem fontos a lekvár, gyerünk innen!

De ebben a pillanatban megnyikordult a falépcső, és egy álmos hang rikácsolása verte fel a csendet.

– Hogy a rühes macska szaggassa ízekre azt a gazembert, aki már megint beszabadult a kamrába! Egy percig sem alhatok nyugodtan, mi? A mindenit a rusnya fajtáknak! Loptok, zabáltok? Csak kapjálak egyszer el...

Rumini gyorsan bekúszott a krumpliszsákok mögé. A falhoz lapult, és még a lélegzetét is visszatartotta.

A szakács eközben leért a kamrába. Gyertyát gyújtott, és körülnézett. Nem látott semmit.

– Most meglógtál, bitang, de ha elkaplak, fasírtot csinálok belőled! – dörögött, azzal becsapta a kamraajtót, és kívülről ráfordította a kulcsot. A kulcsot a zsebébe csúsztatta, és döngő léptekkel elbotorkált, hogy folytassa a horkolást.

Rumini felsóhajtott, aztán leült a földre, és két mancsába temette az arcát. Szíve úgy dobogott, hogy majd kiugrott a helyéről.

– Hogy lehettem ilyen ostoba haspók? Minek kellett még az a lekvár is? Békésen kísétálhattam volna, és erre tessék.

Dühösen belerúgott az előtte tornyosuló zsákba.

– Bravó Rumini! Önként és dalolva besétálsz a kalózok hajójára, aztán szépen rád zárják az ajtót.

Úgy kell neked, te féleszű!

Így dühöngött magában egy darabig, aztán ahogy kezdett megnyugodni, szép lassan helyreállt a szívverése, és abbahagyta a mérgeledést is. Letette a hátizsákját, és elindult felfedezni a kamrát, Csak van még egy kijárat valahol. Halvány fény szűrődött be az egyik fölső sarokból. Felkapaszkodott, de csak egy rácsokkal sűrűn fedett szellőzőnyílást talált. Most, hogy teljes volt a csend, a szellőzőn át hallotta a fedélzetről beszűrődő horkolást. Hosszas keresgélés után megállapította, hogy nincs több kijárat, csak az az egy faajtó, amit a szakács gondosan bezárt. Rumini bátorsága és kalandvágya közben visszatért. Teljesen megnyugodva tért vissza a krumpliszsákok mögé.

– Reggel úgyis kinyitják az ajtót, hiszen itt van minden élelmük. Majd kiosonok valahogyan. Ha eddig nem volt sürgős dolguk, most sem fognak sietni. Valószínűleg itt vesztegelnek még néhány napig. Tulajdonképpen járhattam volna rosszabbul is. Így legalább nem kell éhezniem.

Azzal fogta magát, és kényelmesen elhelyezkedett. Zsákját feje alá tette, köpenyét magára borította és elaludt.

Reggel csak a zár kattánására ébredt fel. Két kalóz állt az ajtóban. Az egyik Málé, akit már a szigeten látott, a másik hatalmas termetű, izmos patkány.

– Gyerünk, Maxi! – harsant a szakács hangja a hátuk mögött. Hozzátok ki a kenyeret meg három pár kolbászt!

– Mér' csak hármat? – szólt hátra a megtermett patkány.

– Csak. Ennyi jut. Feldaraboljuk, aztán vihetitek, Sunyi már osztja a teát.

Málé és Maxi pillanatok alatt kicipelték a kamrából, amit kellett.

A szakács rögtön becsapta hátuk mögött az ajtót, és ráfordította a kulcsot.

– Mi van, Fazék, mióta zárod a kamrát? – csodálkozott Málé.

– Semmi közöd hozzá – vetette oda a szakács, és nekilátott feldarabolni a kolbászt.

– Megint eltűnt valami? – faggatózott Maxi.

– Eredjetek, vigyétek fel a reggelit! – mordult rájuk Fazék.

Rumini hátradőlt. Most nem sikerült kiosonni. Remélte, hogy Fazék az ebéd főzése közben nem fog ennyire odafigyelni a kamrazárásra. Úgyis jobb lenne megvárni az estét, amikor megint alszanak majd.

– Ráérek még – gondolta Rumini, és elővette zsákjából a szalámit. – Inkább reggelizem.

Még le sem nyelte az első falatot, amikor dudaszó harsant a fedélzeten, aztán meghallotta Káró hangját:

– A kapitány parancsára reggeli után felhúzzuk a horgonyt. Mindenki siessen, tíz perc múlva indulás!

– És hová megyünk? – hallatszott több hang is egyszerre.

Káró éppen csak odavetette a választ:

– Irány a Ragacs-tenger!

Tengeri csata

Az aranyvadász húsz perc múlva elhagyta az északi öblöt, fedélzetén egy csapat harcias patkánykalózzal, éléskamrájában pedig egy réműlt és csüggedt kisegérrel.

– Csak azt tudnám, hogy jutunk innen a Ragacs-tengerre? Hiszen ahhoz megint át kell kelniünk a Sárkány-szoroson. Másik út nincs, a Sárkány pedig nagyon dühös – morfondírozott Rumini. – Lehet, hogy át se jutunk. Vagy átkelés közben észrevesznek a pele király járőrei, és elfogják a kalózokat. Bár csak így lenne! Állítólag hemzseg a tenger a katonáktól és tengeri pandúroktól. Mindenki a kincsrablókat üldözi. Csak sikerülne elcsípni őket! Akkor úgymint mindenkit Pelevárba hurcolnak. A Szélkirálynő is ott van. Hogy néznének a többiek, ha egyszer csak lesétálnék egy hadihajóról! Tán még a kapitány is megbocsátaná, hogy eltűntem.

Hirtelen lépéseket hallott, aztán fény gyulladt a konyhában. Fazék tért vissza Málé és Maxi társaságában, hogy nekilásson ebédet főzni. Csikordult a kulcs a zárban, és nyílt a kamraajtó.

– Gyerünk, Málé, hozz ki egy fél zsák krumplit! – hallatszott Fazék hangja.

Rumini megrémült. Hogy is lehetett ekkora balfék, hogy éppen a krumpliszákok mögé rejtőzött. Gondolhatta volna, hogy krumplit szinte minden nap használnak a konyhán. Biztos, hogy Málé észre fogja venni. Már éppen felkészült, hogy harcba szálljon a patkányokkal, amikor megszólalt Maxi:

– Hetek óta krumplit főzöl, Fazék. Nem ehetnénk valami mást is végre?

– Ki kért rá, hogy beleszólj? – förmedt rá a szakács Maxira, de az barátságos hangon folytatta.

– Ne érts félre, Fazék, remek krumplit főzöl, de már a fülünkön jön ki. És neked is elegend lehet a hámozásból.

– Nekem csak belőletek van elegendem, de nagyon. Különböznél pedig majd meghámozod te meg Málé – pattogott Fazék, de Maxi nem hagyta magát leállítani.

– Gyorsabban is elkészülne, ha mondjuk kolbász-szalonnás tarhonyát csinálnál. Káró szerint már a kapitány is szívesen enne valami mást.

– Persze, ilyenkor mindig a kapitányra hivatkoztok – dühöngött Fazék, aztán intett Málénak. – Nekem mindegy. Hozzál akkor tarhonyát! Ott van a középső polcon. Te meg ne vigyorogj! – dörrent rá Maxira. – Te fogod a hagymát aprítani.

Rumini megkönnyebbült. Milyen szerencse, hogy Maxi megunt a krumplievést. Málé közben bejött, és némi ügyetlenkedés után két nagy zacskó tarhonyát és egy zsák hagymát cipelt ki.

Fazék mindenkinek kiosztotta a munkát, maga pedig hozzálátott a szalonnaszeleteléshez.

– Jó, hogy végre úton vagyunk – csevegett Málé hagymapucolás közben. Maxi bólogatott.

– Állítólag a szoroson túl vesztegel egy kereskedőhajó. Az Ürgefoki-félszigetről szállít teát, kávét meg ezüstöt. Azt fogjuk megtámadni.

– Megint átkelünk a Sárkány-szoroson? – pislogott Málé.

– Persze.

– De hát a sárkány...

– Mit izgulsz, te ütődött? – förmedt rá Fazék. – Bántott már téged valaha?

– Nem, csak mindig azt hallom, hogy megeszi az arra járókat.

– Hányszor jártál már arra, és nem evett meg? Neked nem tűnt föl, hogy minket mindig átenged? Te, féleszű, te! És ez nevezi magát kalóznak – füstölgött Fazék.

– Ne mérgeledj, Fazék – csitította Maxi. – Málé még csak kétszer kelt át velünk a szoroson, nem

tudhat a megállapodásról.

- Milyen megállapodásról? – firtatta rögtön Málé.
- Hát a sárkánnyal.
- A kezetek járjon, ne a szátok! – tajtékozott Fazék.
- Milyen megállapodás? – próbálkozott újra Málé.
- Fogjátok be végre! – ordított Fazék. – Elegem van ebből az ostoba beszédből.

Rumini dühösen nyelt egyet. A mindenit ennek a Fazéknak. Állandóan veszekszik, morog, most meg nem hagyja, hogy Maxi elmondja, milyen megállapodást kötöttek a sárkánnyal. Pedig jó lenne tudni, mert ezek szerint valahogy veszélytelenül is át lehet jutni.

- Hahó! Itt vagyunk a szorosnál! – kiáltott le valaki a konyhába. – Most lőjük a petárdát!
- Megnézhetjük, Fazék? – ugrott fel Maxi.
- Mik vagytok ti, kölykök? Mit kell egy petárdán bámulni?
- Csak egy perc. Mindjárt visszajövünk!
- Jól van, menjetek, de egy perc múlva itt legyetek, mert sosem lesz kész az ebéd. Ostobák.

Maxi és Málé hármásával szökelltek fel a lépcsőn. Hirtelen durranás hallatszott, aztán nagy ujjongás tört ki a fedélzeten. Két perc múlva visszatért Maxi és Málé.

- Na? – mordult rájuk Fazék.
- Piros tűzijáték volt – mesélte Málé, aztán Maxihoz fordult. – Ennyi az egész, mehetünk?

Maxi bólintott.

- Ennyire szereti a sárkány a tűzijátékot?

Fazék a fejéhez kapott, de Maxi türelmesen magyarázta:

- Ez a jelzés. Innen tudja, hogy mi vagyunk azok.
- Hát ez remek! – örvendezett Málé. – Igazán rendes sárkány.
- Azért nem ingyen ilyen rendes. Időnként zsákmányt is hozunk neki.
- Zsákmányt? Milyen zsákmányt?

– Hajót. Mit gondolsz, hogy szoktuk lerázni az üldözőinket? Ha a nyomunkban van valaki, kék jelzést adunk. Akkor tudja a sárkány, hogy jön az ebéd. Minket átenged, az üldözőinkre pedig ráveti magát, és felfalja őket.

- Haha! Ez jó! Ez tetszik – nevetgélt Málé, de Fazék ráripakodott.

Most már csendben dolgoztak. Rumini pedig azon gondolkozott, hogy micsoda gonosz megállapodást kötöttek a kalózok a sárkánnyal. Ők persze jól járnak, mert szabadon járhatnak keresztül a szoroson, s ráadásul még az üldözőiktől is megszabadulnak.

– Mindenesetre Pelevárban be kell majd szerezni egy piros tűzijátékpatront – gondolta Rumini. – Akkor visszafelé úton nem lesz gond. Fellőjük a petárdát, a sárkány azt hiszi, hogy a kalózok azok, és mire észbe kap, már rég átjutottunk.

Aztán nagyot sóhajtott.

– Persze ahhoz előbb vissza kéne jutnom a Szélkirálynőre.

De nem folytathatta tovább a búslakodást, mert a fedélzetről hatalmas ordítás hallatszott.

– Mindenki fegyverbe! Támadáshoz felkészülni!

Rumini megismerte Káró hangját. Úgy látszik, ő a kisvezér. Mindenre ő ad parancsot. De hol lehet a kapitány? Vagy ő nem szeret kiabálni? Ekkor felharaszt egy rémisztően mély hang. Olyan rettenetes volt, hogy szinte lángra gyúlt körülötte a levegő:

– Tüzelek, ágyút tölts! Fiúk, készüljetek! Ha megadják magukat, foglyul ejtjük őket. Aki ellenáll, lekaszaboljuk!

– Aha, ez lesz a kapitány – borzongott Rumini.

– Vigyázz! Kész! Tűz! – ordított a kapitány.

Rumininek nem is kellett erőltetnie a fülét, hogy hallja, mi történik, mert akkora ordítás, kurjongatás tört ki a fedélzeten, hogy a kamrában lapulva is majd megsüketült.

– Csáklyát kivetni! – kiabálta túl a hangzavart Káró.

A kalózok csatakiáltásaiba ágyúdörgés, a megtámadott hajó matrózainak kétségbeesett ordítása, és a sebesültek jajgatása keveredett.

Rumini elképzelte, ahogy a kalózok átdobják a csáklyát a kereskedőhajóra, aztán majomügyességgel átkúsznak a másik hajó fedélzetére. Szinte látta, ahogy szegény megtámadott matrózok védekeznek, aztán sarokba szorulnak.

– Csak ne ontsák ki senkinek a véré! – reszketett a kisegér. Aztán megkönnyebbülve hallotta a távolból Káró ordítását:

– Kötözzétek meg őket, és vigyétek a külső raktárba!

Ezek szerint a másik hajón a legénység megadta magát. Nemsokára lábdobogás hallatszott a fedélzeten és újabb hangok harsantak. Rumini rá is ismert néhányra közülük. Úgy látszik, most terelik a foglyokat a raktárba. Ott van Cidri és Penge is. Mások a kereskedőhajó rakományát hurcolták át az Aranyvadászra.

– Harminc láda ezüst – röhögött valaki a fedélzeten. – Nem rossz fogás.

– Gyerünk, vigyétek gyorsan! – hallatszott Káró hangja. – Hajó a láthatáron! Lehet, hogy a tengeri pandúrok közelednek.

– Áthozzuk a teát is? – kiáltott valaki a távolból.

– Tíz perccetek van. Húzzatok bele!

A kalózok hatalmas zajjal, kapkodva hordták át a kifosztott hajó rakományát.

– Indulás! Mindjárt ideérnek! – kiáltott Káró.

– De még nem végeztünk! – hangzott a másik hajóról.

– Ne törődjete velem! Gyerünk! Elcsaljuk őket a sárkányhoz, aztán visszajövünk, és befejezzük a rakodást.

A kalózhajó megindult. Még fél óra sem telt el, amikor durranás hangzott. Rumini gyomra görcsbe rándult.

– Biztos kilőtték a kék petárdát. Mi átjutunk, a sárkány meg felfalja az üldözőket! Szólni kéne nekik valahogy. A vesztükbe rohannak! Meg fogja őket enni a sárkány!

Teljesen megfélemedezett a veszélyről, csak a tengeri pandúrok jártak az eszébe, akiket a kalózok álnokul a sárkány karmai közé csaltak. A kamraajtó nyitva állt, Fazék a támadás kezdetén felrohant a fedélzetre, és még nem tért vissza. Rumini felkapta a hátizsákját, és kisurrant az ajtón. A konyhában nem volt senki. A lépcső mellett piros rongy hevert a padlón. A kapitány asztalterítője volt, de ráömlött egy tányér pörkölt, ezért ledobták a földre. Rumini felkapta, és felkúszott a lépcsőn. Kikukucskált a fedélzetre. A legénység a kötelekkel bajlódott, mások a hajó orrában voltak, onnan figyelték az átkelést a szoroson. Rumini kétrét görnyedve megindult hátrafelé. A tathoz érve lecsüngő kötelet pillantott meg. Belekapaszkodott, és felkúszott rajta. A piros terítőt szájában tartotta. Eddig még nem vették észre. A felső keresztrúdon megpihent, aztán az árbocba kapaszkodva felegyenesedett. Fél kézzel kapaszkodott, másik mancsával megmarkolta a terítőt, és vadul lobogtatni kezdte.

Tudta, hogy a hajósok piros zászló lengetésével figyelmeztetik egymást a veszélyre.

– Talán észreveszik, mielőtt elnyel minket a köd. Gyerünk, fiúk, nézzetek ide! Ne gyertek tovább! Sárkány les rátok!

– Hé, odanézzetek! – ordított egy kalóz a fedélzeten. Most vették észre a magasban integető Ruminit. Mindenki felnézett, aztán vad kiabálásba kezdtek.

– Ki az ott? Mit keres ez odafönt?!

– Mit csinálsz, hé?!

– Gyere le azonnal, te vakarcs!

– Hozzátok le!

– Kitekerem a nyakát!

– Lőjétek le!

Rumini lepillantott. Két megtermett kalóz kúszott felfelé a kötélén. Mindjárt elérik.

– Biztos végeznek velem – gondolta, és még vadabban lengette a zászlót. Legalább az üldözők ússzák meg. Aztán érezte, hogy valaki megragadja a bokáját. Eldobta a zászlót, és mindkét mancsával az árbocba kapaszkodott. Szabad lábával hatalmasat rúgott az őt markoló kalózba.

– Aúúú! – ordított a patkány, de már újra Rumini felé nyúlt. Eközben a másik kalóz, Lutri is felért a keresztrúdra. Rumini megpróbált feljebb mászni, de alulról megragadták.

– Lehajítsuk? – kérdezte Lutri.

– Élve akarom! – kiáltott fel nekik a kapitány. – Hozzátok le valahogy!

– Tekerjétek hálóba, úgy nem tud kapálózni! – javasolta Káró.

Penge máris megragadott egy halászhálót, és megindult felfelé a kötélén. Amikor elérte Lutrit, felnyújtotta a hálót. Lutri megragadta, és a még mindig kapálózó Rumini nyakába dobta. A kiséger kétségbeesetten próbált kiszabadulni, de lábait erősen markolták, a hadonászástól pedig csak egyre jobban

belegabalyodott a hálóba. Végül már mozdulni sem tudott.

– Eresszétek le – utasította Káró Lutrit és a másik kalózt.

Így is tettek. Nem bántak vele valami óvatosan, Rumini kétszer is nekiütődött az árbocnak. Zúgó fejjel ért földet. Rögtön megragadták, és a kapitány elé hurcolták. Ott lecibálták róla a hálót, és minden szem kíváncsian mustrálta, ki merészelt csúfot űzni a kalózból.

– Hogy jutottál fel oda? – mennydörögte a kapitány.

Rumini hallgatott. A kapitány fürkészve nézte, azt hitte, mindjárt sírni fog, vagy az életéért könyörög ez a kis vakarcs, de Rumini dacosan nézett vissza rá, és meg sem mukkant.

– Bátor kis legény vagy – szólalt meg végül a kapitány. – Ezért megkímélem az életed. De felelj, hogy tudtál kijutni a raktárból?

Rumini elgondolkozott. Ha ezek megtudják, hogy ő még a szigeten került a hajóra, és ismeri a kincs rejtekhelyét, biztos, hogy megölik. Jobb lesz tehát, ha azt hiszik, hogy ő is a megtámadott hajóról került ide a kalózkok fogságába. Ezért hát így felelt.

– Megszöktem a többiektől.

– Hazudik! – bődült el Cidri. – Én magam zártam be a raktárt. Onnan aztán nem juthatott ki.

– Fürge Bob, fuss, és nézd meg, helyén van-e a lakat! – szólt a kapitány.

Fürge Bob eliramodott, a kapitány pedig megint Ruminihez fordult, amikor megjelent Káró, aki néhány perce eltűnt a többiek közül. Kezében tartotta a piros terítőt, amit Rumini lengetett.

– Kapitány úr, ezt találtam a hátsó kabinsor tetején. Ezt lobogtatta a kölyök.

– Mi ez?

– Valami vörös rongy.

– És mi ez itt rajta, vér? – nézte a kapitány a terítón a foltot.

– Megbocsásson, kapitány úr – lépett elő Maxi a tömegből, és nagy zavarban vakargatta a füle tövét.

– Ha jól látom, ez a maga abrosza, és az ott rajta a pörköltfolt.

A kapitány megszagolta, aztán vészjósló hangon kérdezte:

– Hogy került ez hozzád, te kölyök?

– Ott volt a konyhában, a lépcső mellett – kotyogott közbe Málé.

Rumini még ki sem nyithatta a száját, amikor visszatért Fürge Bob, és jelentette:

– A raktár lezárva, a lakat érintetlen. Minden rab megvan. Onnan biztosan nem mászott ki.

– Na? Mit felelsz erre? – ordított a kapitány. – Ha becsapsz, elvágom a torkod!

Rumini agyában kergették egymást a gondolatok. Mit találjon ki? Végül nagy levegőt vett, és szép lassan mondta:

– Amikor áttereltek a hajónkról, akkora volt a nyüzsgés, hogy senki sem vette észre, hogy engem elfelejtettek megkötözni. Megláttam egy nyitott ajtót. Amíg a többieket betuszkolták a raktárba, én besurrantam oda. El akartam bújni. Be is másztam az asztal alá, de amikor hallottam, hogy jönnek a pandúrok, gondoltam jelzek nekik, hogy biztosan észrevegyenek.

– Ez igaz lehet – bólogatott Maxi –, ott volt a konyhaajtó tárva-nyitva, három lépésnyire a raktártól.

A kapitány összehúzott szemöldökkel nézte Ruminit, aztán kérdően Káróra pillantott. Káró megvonta a vállát, mintha azt jelezné, hogy ő aztán nem tudja, igaz-e, amit a kisegér állít. De aztán Maxihoz fordult.

– Hogyhogy Fazék nem vette észre ezt a kölyköt a konyhában?

Erre már a hátsó sorban figyelő Fazék is előrelépett.

– Úgy, kedves Káró – mondta gúnyos hangon –, hogy én is fent voltam a fedélzeten. Ugyanis, ha nem tudnád, én is részt vettem a harcban.

– Ne most marakodjatok – szólt türelmetlenül a kapitány. Megint Ruminire nézett gyanakodva. – Hogy kerültél az ürgefoki hajóra? Te nem is vagy ürge.

– Egér vagyok – húzta ki magát Rumini. – Vendégségben voltam az Ürgefoki-félszigeten.

– És mit kerestél az ürgehajón?

– Pelevárba mentem velük. Ott kellett volna átszállnom egy egérhajóra, hogy hazavitorlázzam.

– Emlékszik, kapitány úr? – kérdezte Káró. – Az a hajó az Oromszigeten, amit nem támadtunk meg végül. Azon egerek utaztak, és éppen Pelevárba tartott.

– Hm. – A kapitány elgondolkodott. Most kiderül, igazat mond-e a kisegér. Szúrósan nézett Ruminire. – Mi annak az egérhajónak a neve, amire át akartál szállni Pele várban?

Rumini rögtön rávágta:

– Szélkirálynő.

A kapitány Káróra nézett. Káró bólintott. Rumini csak azon drukolt, nehogy az ürgehajó nevét is megkérdezzék, mert azt bizony nem tudta. Honnan is tudhatta volna, hiszen a kamrában lapult végig a csata idején. De szerencsére ezt senkinek sem jutott eszébe megkérdezni.

– Na jó – döntött a kapitány. – Hiszek neked. De ha még egyszer galibát csinálsz, nem leszek ilyen elnéző veled.

– Vigyétek a raktárba, és zárjátok a többi közé! – intett Cidrinek és Lutrinak. – De ha lehet, ezúttal ne a konyhában kössön ki.

– Bele is darálnám a fasírozottba, ha ott találnám – fenyegetőzött Fazék, miközben a két kalóz elvezette Ruminit. Ahogy távolodtak, a kisegér még hallotta Káró hangját.

– Visszafordulunk a maradék teaért?

– Nem tudunk – felelte Káró. – A pandúrok észrevették a kölyök jelzését, és megálltak. Most is ott

dekkolnak a szoros túloldalán. Egyenesen a karjaik közé futnánk.

A kapitány dörgő hangon kiadta a parancsot:

– Átszállunk a Kalmárra, és elmegyünk a pelevári bazárba. Túl kell adni az árun.

Cidri eközben kinyitotta a raktár ajtaját. Lutri úgy hátba taszította Ruminit, hogy az orral előrebukott, és négy falépcsőn legurulva bepottyant a raktárba.

– Na, itt a kis barátotok – röhögött Cidri, azzal becsapta az ajtót. Rumini hallotta, hogy csattan a lakat zárja.

Fogságban

Rumini vakon pislogott a sötét raktárban. Mindenfelől szuszogás és visszafojtott, halk suttogás hallatszott. Néhány perc elteltével hozzászokott a szeme a sötéthez, és a deszkák között beszűrődő fény elég volt ahhoz, hogy körülnézzen. Legalább tizenöt ürgematróz ücsörgött a földön, egymás közelében szorongtak, mert a raktár bizony kicsi volt egy egész hajónyi tengerésznek. Rumini látta, hogy minden szempár rámered a homályban, ezért hát feltápászkodott, leporolta a nadrágját, és köszönt.

– Üdvözlét nektek, ürgehajósok!
– Ki vagy te? – kérdezte egy barátságtalan hang.
– A nevem Rumini. Egér vagyok, és hajósinas a Szélkirálynőn.
– Mit keresel itt?
– Engem is bezártak – mondta Rumini türelmetlenül, mert egyáltalán nem volt ínyére a mogorva fagatkozás. De az ürgék szószólója tovább folytatta a kérdezősködést.

– Hogy kerültél a kalózok közé?
– Engem is elfogtak.
– Megtámadták a ti hajótokat is? – kérdezte a hang egy kicsit kedvesebben, de aztán újra barátságtalanná vált. – Egyáltalán nem hallottunk csatazajt.

– Nem is volt. Én már két napja itt lapultam, de most rám találtak.
– Miért bujkáltál itt? Pandúr vagy talán?
– Lehet, hogy egy másik kalózhajó küldte ide, hogy kikémlelje ezeknek a titkait – szólt most egy másik hang ellenségesen.

– Vagy a kalózok küldték közénk, hogy szemmel tartson minket – sipított egy harmadik ürge.
– Véletlenül kerültem ide, és egyáltalán nem örülök, hogy így történt – mondta Rumini türelmet erőltetve magára, mert egyre mérgesebb lett az ürgék modortalanságától és gyanakvásától.

– Na jó, akkor arra felelj, hogy jutottál a kalózok közé!
– Véletlenül. Egy szigeten kikötöttünk a Szélkirálynővel, én titokban kiszálltam körülnézni, de nem szóltam róla senkinek. Aztán, mivel nem tudták, hogy leszálltam, felhúzták a horgonyt, és otthagytak egyedül.

– Persze, majd pont el is hiszük ezt a maszlagot – gúnyolódott az első hang, de egy fiatalabb ürge közbeszólt a raktár legmélyéről.

– Engedd, hogy végigmondja, Savó!
– És, mi történt aztán? – kérdezték többen is.
– Semmi különös. Járkáltam a szigeten, és egy eldugott öbölben megláttam a kalózhajót. Mindenki aludt, én viszont éhes voltam. Ezért fellopakodtam, hogy keressek valami harapnivalót. De közben felébredtek, és útra keltek. Menekülni nem tudtam, hát meglapultam a kamrában.

– Haha! Röhögnöm kell. Egy szó sem igaz az egészről! – kiáltotta Savó dühösen. – Szerintem valami rosszban sántikál ez az egér.

– Úgy van! – replikázott a másik barátságtalan hang. – Épeszű lény nem sétál fel önszántából egy kalózhajóra.

Néhányan felálltak, köztük Savó, és a másik ellenséges hang gazdája, aztán fenyegetően közelebb léptek Ruminihez.

– Na, ki vele, öcskös, mit akarsz tőlünk?

– Pukkadjatok meg! – mondta Rumini, és hátat fordított.

– Hé, te! Elárulod végre, vagy kiverjük belőled?

– Szálljatok le rólam. Semmi közötök hozzá.

– Ezért számolunk, öcsi – mondta Savó, és megragadta Ruminit. A másik ürge is odalépett, és magasba emelte a karját.

– Savó, Kasza, nem hagynátok végre? – szólt hátulról a fiatal ürge, és ő is megindult a veszekedők felé.

– Ülj le szépen, Dini, és ne üsd bele az orrod mindenbe – mondta mérgesen Kasza, de leeresztette a karját.

– Azt mondjátok, hogy a fiú rosszban sántikál. Szerintem viszont igazat mond, és ugyanakkora csávában van, mint mi.

– Te elhitted neki ezt a mesét, Dinike? Nem vagy egy kicsit együgyű? – kérdezte Savó gúnyosan.

– Ha itt volna a kapitány, nem lennétek ilyen nagylegények – mondta Dini nyugodtan.

– A kapitány sem dőlne be neki, nyugodt lehetsz.

– Lehet, de a kapitány akkor sem támadna rá a gyengébbre ok nélkül.

– Ez igaz, a kapitány nem bántaná – mondták többen is a közelben.

– Jaj, de odavagytok mindannyian! – csattant fel Kasza, Savó pedig hozzátette:

– A kapitány sajnos meghalt, az első tiszt pedig én vagyok, Dini, úgyhogy ülj vissza a helyedre, amíg szépen mondom.

– Nem engedem, hogy bántsátok! – fújta fel magát Dini, és közelebb lépett Kaszához.

Kasza szeme dühösen villant, és már épp nyitotta száját, amikor hátul felemelkedett egy vékonyka, öreg ürge, és békítő hangon így szólt:

– Mielőtt még összevesztek, kérjük meg ezt az egeret, hogy válaszoljon a legfontosabb kérdésre.

Aztán szavazhatunk, hogy higgyünk-e neki, vagy sem.

– Milyen legfontosabb kérdésre? – kérdezték mindenfelől az ürgék.

– Arra, hogy miért mondta azt a kalóz, amikor belökte ide, hogy „itt a kis barátotok”? A patkányok valamiért azt hiszik, hogy ez a fiú közénk való. Tudnunk kellene, mit mondott nekik, és miért hiszik, hogy a barátaik vagyunk!

– Igazad van, Beretva apó! Már megint neked vágott legjobban az eszed! – kiáltott valaki.

Savó meglökte Ruminit.

– Na, tessék, beszélj, öcsi!

De Rumini vállat vont.

– Semmi közötök hozzá. Nem félek tőletek.

– Laposra verlek, kölyök! – fenyegetőzött Savó, de Beretva apó kedvesen fordult Ruminihez.

– Ne vedd úgy a lelkedre, fiam. Lásd be, okkal gyanakszunk rád. Mófdelett különös a történeted, és amíg a kalózok foglyai vagyunk, nem bízhatunk senkiben. Felelj, kérlek, hogy megtudhassuk az igazat.

Rumini hallgatott, és közben Dinire nézett. Dini rámosolygott, és alig láthatóan bólintott.

– Na jó – mondta Rumini. – Elmondom. Amikor rám találtak a patkányok, azt mondtam, hogy én is veletek utaztam, és akkor lógtam meg, amikor titeket bezártak ide.

– De miért? – kérdezte Beretva apó.

– Azért, mert félttem, hogy elvágják a torkom, ha megtudják, hogy ismerem a titkos kikötőjüket azon a szigeten.

– Hát ez bolondot csinál mindnyájunkból! – hörgött Kasza.

– Értem, fiam. Én hiszek neked – jelentette ki Beretva apó. – Azt javaslom, szavazzunk! – tette hozzá, ám ekkor keserves nyöszörgés hangzott fel Beretva apó mellől.

– Csocsó! – kiáltott fel Dini, és odaugrott. Beretva apó is letérdelt, és rémülten kérdezte:

– Csocsó fiam, mi a baj?

- Nem bírom tovább – nyögte egy hang alig hallhatóan.
- Ki kell tartanod, pajtás! Nem hagyhatsz itt minket! – súgta Dini könnyektől elfúló hangon.
- Végem van, Dini. Nem megy tovább – sóhajtotta Csocsó.
- Mi van vele? – szaladt ki Rumini száján, mert Csocsó nyöszörgése teljesen elfeledtette vele, mennyire haragszik az ürgékre. Dini felnézett.
- Megsebesült a csatában. Nagyon súlyos a sebe.
- Nincs se gyógyszerünk, se kötszerünk. Hiába kértünk, nem adtak a kalózok – sóhajtott Beretva apó.

Rumininek hirtelen eszébe jutott valami.

- Van köztetek olyan, aki ért a gyógyításhoz?
- Hiába értek hozzá, fiam – legyintett Beretva apó. – Gyógyszer nélkül én sem tudok csodát tenni.
- Csak azért kérdeztem, hogy tudna-e mit kezdeni a recefice fa kérgével?
- Abból már egy kis morzsányi is segítene! – csillant fel Beretva apó szeme. Aztán csüggedten lehajtott a fejét. – Recefice kéreg még a leghíresebb orvosok táskájában is csak ritkán akad. Többet ér az minden kincsnél, mert senki sem tudja, hol lehet beszerezni.

Rumini belekotort a zsebébe, és előhúzza Komló ajándékát.

- Tessék. Gyógyítsa meg a sebesültet!

Beretva apó felegyenesedett és tátott szájjal bámult Ruminire.

- Ez tényleg igazi, valódi recefice kéreg?

Rumini bólintott és Beretva apónak nyújtotta a kis fadarabot. Az öreg óvatosan megfogta, megtapogatta, körülszaglásztta. Végül elmosolyodott és Csocsóra nézett.

- Megmenekültél, fiam.

Aztán felpillantott.

- Egy kis víz kellene. Kinek maradt a kulacsában?

– Hé, álljon meg a menet! – szólt közbe Savó. – Azt mondjátok, hogy ez a kölyök kincset érő fadarabokat tart a zsebében? Nincs itt valami szélhámosság?

- Úgy van! – kiabált Kasza is. – Nem valami méreg az inkább? Én a helyedben lenyomnám a torkán, apó. Még megölitek Csocsót!

– Elhallgassatok, ostobák! – toppantott Beretva apó, és most igazán dühösnek tűnt. – Gyerünk, Dini, van vized?

- Az enyémet már megittam Csocsóval – mondta Dini, és fürkészve nézett körül a raktárban.

Az ürgék feszülten figyeltek. Mindenki azon gondolkodott, kinek higgyen. A legtöbben Ruminire meredtek, mások zavartan pislogtak körbe, Savóról Kaszára, Kaszáról Beretva apóra, aztán Dinire, és megint Savóékra. Végül felemelkedett egy fiatal ürge, és az öreghez lépett.

– Tessék apó, még félig van a kulacsom.

– Köszönöm, Zsiga.

Beretva apó megragadta a kulacsot, és ujjával belemorzsolta a kemény kérget. Aztán rácsavarta a kupakot, és két percig erősen rázta.

– Tulajdonképpen forralni kéne, de így is segít talán – motyogta. Amikor már eleget rázta, lecsavarta a kulacs tetejét, és Csocsóhoz hajolt.

– Igyál ebből pár kortyot, fiam.

Egyik mancsával megtámasztotta Csocsó fejét, a másikkal gyengéden a beteg szájához tartotta a kulacsot, és óvatosan megitta. Néhány korty után elvette a kulacsot, és Dinihez fordult.

– Keríts egy tiszta kendőt!

Dini a zsebébe nyúlt, és előhúzta zsebkendőjét. Nem volt ugyan patyolat tiszta, de ennél jobbat ott a raktárban remélni sem lehetett. Az apó a kendőt átitatta a gyógyszerrel, és nekilátott, hogy beborogassa vele Csocsó sebet.

– Ej, kéne egy kis fény, nem látok semmit – morogta. – A végén még rossz helyre folytatom ezt a drága szert.

De azért valahogy boldogult. Amikor a kendővel először odaért a sebhez, Csocsó fájdalmasan felkiáltott, de pár pillanat múlva megkönnyebbült sóhaj hagyta el a száját.

– Apó, ez nagyon jó.

– Meghiszem azt, fiam! – élénkült meg Beretva apó. – Egykettőre rendbe jössz ettől.

Csocsó hamarosan békésen szuszogott.

– Nagyon jó. Elaludt végre – jelentette ki az öreg. – Rajta hagyom a borogatást, és mire felébred, lábra is állhat majd.

– Köszönöm, barátom! – ragadta meg Rumini kezét Dini, és hosszasan szorongatta.

– Bizony, fiam, hálával tartozunk neked – fordult feléjük Beretva apó is. – Bocsáss meg, elfelejtettem a neved.

– Rumini vagyok.

– Rumini fiam! Megmentetted egyik bajtársunk életét. Ha meg nem sértelek, áruld el nekem, hogy tettél szert recefice kéregre. Én már tizenöt éve nem láttam.

– Ne haragudjon, apó, de nem mondhatom meg. Ígéretet tettem a fák őrzőinek.

– Na tessék, megint kezdi! – bődült el a hátuk mögött Savó, de többen letorkolták.

– Fogd be a szád, Savó!

– Szállj le a fiúról!

– Hiszünk neki! Megmentette Csocsót!

Savó elhúzódott, és leült a raktár legtávolabbi sarkában. Kasza mellé szegődött, a többi ürge viszont Rumini köré sereglett, és a mancsát rázták, köszöngettek neki, kérdezték.

Aztán, amikor végre lecsillapodtak a kedélyek, és megint mindenki elfoglalta korábbi helyét, az öreg megkérdezte:

– Rumini, nem hallottál a fedélzeten valamit arról, hogy mit akarnak tenni velünk?

– Lehet, hogy megölnék minket – szólta Zsiga bátortalanul.

– Ugyan – legyintett Dini. – Akkor nem hurcoltak volna át a raktárba. Végeztek volna velünk a hajón.

– Honnan tudod? – nézett rá Zsiga. – Lehet, hogy egyenként főznek meg vacsorára.

Halk moraj futott át a raktáron, de Beretva apó közbeszólt.

– Nem szeretik a patkányok az ürgehúst. Valami másra kellünk nekik.

Most végre Rumini is megszólalt.

– Azt hallottam, hogy a pelevári bazárba készülnek eladni a rabolt szállítmányt.

– Az ki van zárva – szólalt meg egy idősebb, pocakos tengerész. – Az egész pelevári katonaság őket keresi, a pele király vérdíjat tűzött ki a fejükre. Nem fognak csak úgy behajózni az ellenség kikötőjébe.

– Állítólag átszállunk valami Kalmárra, és úgy – vont vállat Rumini.

– Kalmárt mondtál? – kiáltott fel a pocakos ürge. – Azt a hajót ismerem. Találkoztam már velük néhányszor.

– Én is! Én is! – bólogattak páran a körben ülők között.

– Nekem is rémlik a név – ráncolta a homlokát Beretva apó. – A Kalmár egy kereskedőhajó. Patkányok dolgoznak rajta, és a világ nagy kikötőiben mindenütt árulják a portékájukat. Nem értem, mi közük lehet a kalózokhoz.

– Azt mondjátok, patkányok? – vette át a szót Dini. – Lehet, hogy a kalózok barátai. Ők adják el azt az árut, amit a kalózok megszereznek. Így a kalózoknak nem kell a kikötőkbe merészkedni, mégis könnyen pénzzé tehetik a zsákmányt. A nyereségen pedig osztozkodnak.

Mindenki elgondolkozva bólogatott.

– Szerintem nem osztozkodnak ezek senkivel. Sokkal mohóbbak annál – mondta váratlanul Rumini.

– Különben sem azt mondták, hogy „átadjuk az árut a Kalmárnak”, hanem, hogy „átszállunk a Kalmárra”.

– Mit akarsz ezzel mondani? – nézett rá Dini.

– Semmit. Csak arra gondoltam, hogy lehet, hogy a kalózok inkább maguk adják el a zsákmányt. Így osztozkodniuk sem kell, és attól sem kell tartani, hogy valaki elárulja őket. Egyszerűen csak átszállnak egy másik hajóra, felöltöznek tisztességes kereskedőnek, és csúfot üznek az üldözőikből.

– De nem félnek, hogy felismerik őket valamelyik kikötőben? – csodálkozott Zsiga. Nehezen hitte el, hogy igaz lehet Rumini elképzelése. De Dininek tetszett az ötlet, és már válaszolt is.

– Miért, Zsiga, te felismernéd akármelyiküket is? A támadáskor álarc fedte az arcukat. Ráadásul úgy hallottam, hogy legtöbbször lekaszabolják a kifosztott hajó legénységét. Nem hagynak szemtanút, aki felismerhetné őket.

– De minket akkor miért hagytak életben?

Most megint a pocakos tengerész kért szót.

– Úgy tudom, hogy a bazárban a feketekereskedőknél rabszolgákat is árulnak.

– Milyen feketekereskedők? Vakondok? Fekete tengerimalacok? – értetlenkedett Zsiga.

– Azok a feketekereskedők, akik tiltott dolgot árulnak titokban – magyarázta Beretva apó. – Például rabszolgát.

– Csak nem azt akarjátok mondani, hogy eladnak minket rabszolgának? – rémült meg Zsiga.

– Szerintem pont erre készülnek – jelentette ki Dini.

Rumini egyetértően bólogatott.

– De ha minket eladnak, akkor a többi hajó legénységét miért ölik meg? – csóválta a fejét Zsiga. Sehogy sem fért a fejébe a dolog.

– Azért, mert nem mennek túl gyakran a bazárba. A rablott holmik hónapokig kibírják a raktárban, de a foglyokat etetni, itatni kell, és az nagyon költséges dolog – mondta Beretva apó. – Ha épp amúgy is a kikötőbe tartanak, hát visznek rabokat is, ha pedig maradnak a tengeren, egyszerűbb végezni mindenkivel.

Az ürgéken borzongás futott végig. Mindenki a kalózok elpusztított áldozataira, és saját nehéz sorsára gondolt. A csendet végül a pocakos ürge törte meg.

– Azt mondjátok, átszállunk egy kereskedőhajóra. De kérдем én: hol van az a hajó? Nincs a világon olyan kikötő, ahol hónapokig üresen horgonyozhatna egy nagy kereskedőhajó.

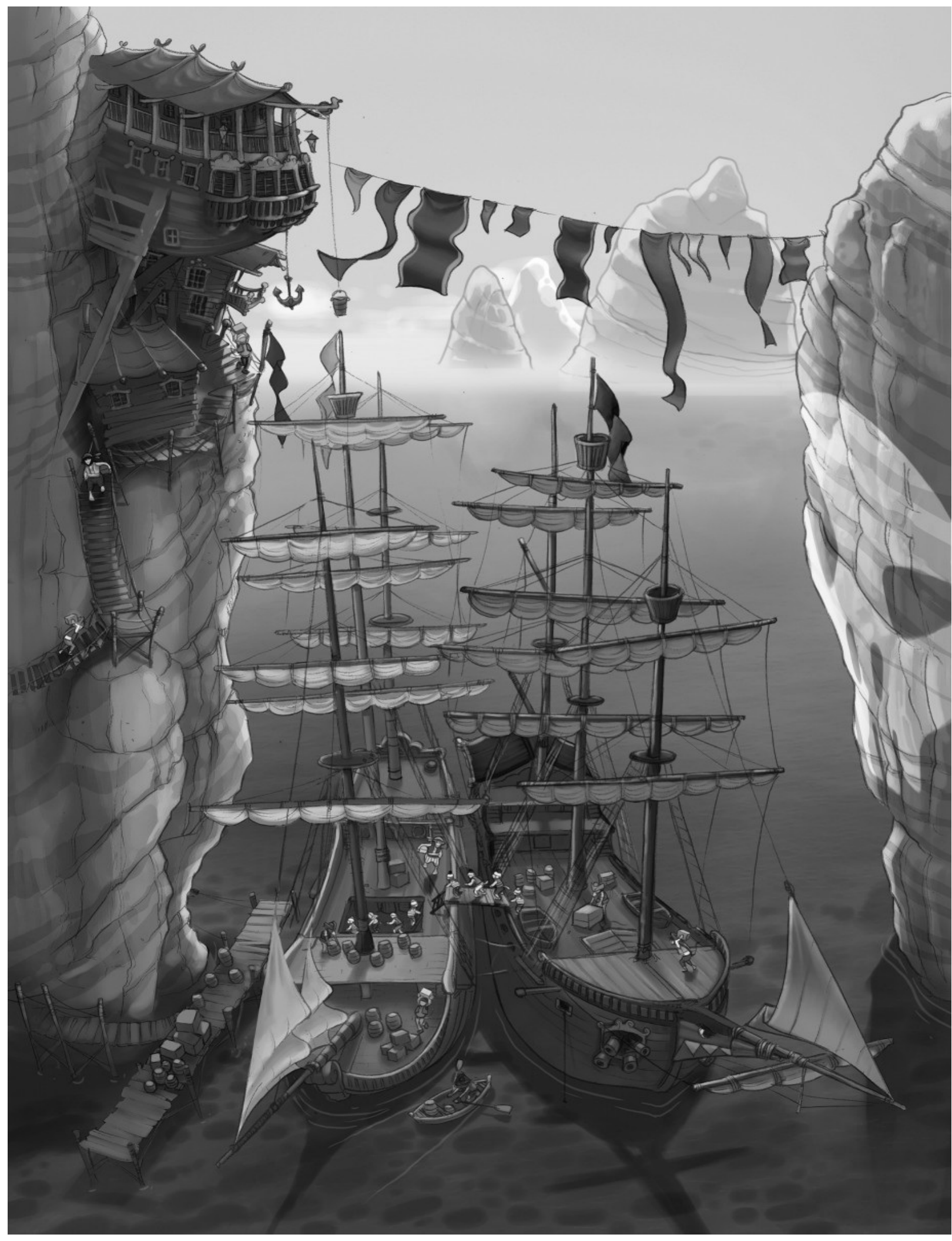
– Igaza van Dömének – szólalt meg egy hegyes állú, hosszú fogú ürge. – Sőt a környező szigeteken sem vesztegelhetnek, mert a pele király járőrei mindent ellenőriznek. Azt mondjátok meg, hol tartják a kalózok a Kalmárt, amíg a tengeren fosztogatnak.

Beretva apó megrázta a fejét, ötlete sem volt. Dini vállat vont, és Ruminire nézett. A kisegér is elgondolkozott, aztán töprengve szólalt meg.

– A Sárkány-szoroson is ki-be járkálnak, mert alkat kötöttek a sárkánnyal. Lehet, hogy a hajót is ő rejtegeti. A járőrök a szorosnak még a közelébe sem mennek, a köd pedig nem csak a szorost borítja be, hanem rajta ül a környező sziklákon is. Lehet, hogy van egy titkos öböl vagy kikötő a zátonyok között, ahol háborítatlanul várakozhat a Kalmár, és nyugodtan átrakhatják a zsákmányt az Aranyvadászról.

Hirtelen zaj és kiabálás támadt a fedélzeten.

– Hamarosan minden kiderül – mormolta Beretva apó.

A lárma egyre hangosabb lett, a rohangálásba káromkodás, veszekedés zaja vegyült. A foglyok ébren figyeltek minden zajt. Hamarosan érezték, hogy a kalózhajó megáll. Kisvártatva a raktár ajtaja előtt harsant Káró hangja:

– Gyerünk! Először a rabokat vigyétek az alsó raktárba, nehogy az ellenőrök gyanút fogjanak! Ha mindenki bent van, adjatok be nekik élelmet és vizet, aztán zárjátok rájuk az ajtót! A ládákat az ajtó elé tornyozzuk fel, nehogy valamelyik ellenőr meglássa. Ne feledjétek, mostantól tisztességes kereskedők vagyunk, akik teát és kávét szállítanak. Ha megvagytok a rakodással, mindenki átöltözik. Vegyétek fel a városi gúnyátokat, mert így messziről látszik, honnan jövünk. Nyomás, egy-kettő!

– Igazad lesz, Rumini – súgta Dini. – Ezek tényleg átöltöznek tisztességes hajósnak, és pofátlanul bevitorláznak a világ legjobban őrzött kikötőjébe.

– Hála az égnek! – dörmögött Rumini. – Jobb helyre nem is vihetnének. Legalább nem kell azon törni a fejem, hogy jutok el Pelevárba.

Hová tűnt Rumini?

Rumininek igaza volt, a Szélkirálynőn egész nap nem keresték. Néha ugyan valaki megkérdezte, vajon hol lehet Rumini, de ilyenkor Balikó ujját a szájához emelte, kacsintott és mókás hangon mondta:

– Pszt, halkabban beszélj! Rumini herceg éppen délelőtti álmát alussza.

Délután azt súgta minden érdeklődő fülébe, hogy Rumini uraság leheveredett egy kicsit ebéd után. Rövidesen mindenki tudomásul vette, hogy a hajósinas szabadnapot kapott. Este Balikó őrségben volt, és utána hatalmas ásítások közepette bevetette magát az ágyba. Rumini domborodó takaróját látva vigyorgott is egyet:

– Te aztán jól bírod a henyélést, komám.

De mivel barátja ágyából nem jött válasz, gyorsan ő is álomba merült.

Hajnalban az őrszem kiáltására ébredt.

– Föld a láthatáron!

Mindenki a fedélzetre rohant. Sajtos Pedro a távolban villogó fény felé bökött:

– Az ott már a pelevári világítótorony. Délelőtt tízre ki is köthetünk.

Balikó leszaladt a konyhába reggeliért. Már a teáját kortyolgatta, amikor eszébe jutott, hogy Rumini még mindig alszik.

– Hihetetlen alvókája van – csóválta a fejét Balikó, és elindult, hogy felkeltse végre a hétalvót. Belépett a szobába, megmarkolta Rumini takaróját, és lerántotta a földre.

– Ébresztő! – harsogta, de torkára forrt a kiáltás. Amint megpillantotta Rumini paplan alá begyűrt kabátját, mindent megértett, és jeges rémület lett rajta úrrá.

– Szent ég! Ez kiszállt. Elment. Ott maradt! – dadogta, aztán hirtelen futásnak eredt. Hármásával szedte a lépcsőfokokat, hogy minél előbb értesítse a kapitányt.

– Iszonyú dühös lesz – villant át az agyán, de rohant tovább.

– Kapitány úr! – kiáltotta már messziről.

– Hé! Állj csak meg, barátocskám – lépett ki az árboc mögül Negró, és elkapta Balikó grabancát. –

Hová, háová ilyen széleseben? A kapitány most nem ér rá, Sebestyénnel beszélj meg a kikötési tervet. Felmostad már a fedélközt?

– Máris mosom, Negró – hadarta Balikó –, de muszáj előbb beszélnem a kapitánnyal.

– Mondtam, hogy nem ér rá. Gyerünk, lódulj munkára! Azt a másik gézengűzt pedig küldd ide hozzám, mert neki is tartogatok egy kis feladatot.

Balikó türelmetlenül bólított, de magában azt gondolta:

– Rendben van, Negró. Mihelyst visszamentünk érte a szigetre, szólok neki, hogy kerested. Életében először boldog lesz, hogy lát.

Azzal eliramodott a fedélköz irányába. Gondolta, inkább megkerüli a raktárt, és hátulról fut a kapitányhoz, nem fog Negróval vitatkozni. A raktár ajtajában Dundi Bandiba és Brúnóba ütközött. Gondterhelt arccal léptek ki a fedélzetre. Bandi megszólította Balikót.

– Jó, hogy jössz, Balikó! Kéne egy kis segítség a raktárban. Befolyhatott némi víz, mert bepenészedett pár tekercs selyem. A kapitány nem fog örülni.

– Én tudok olyat, aminek még kevésbé fog örülni – gondolta Balikó, de fennhangon csak annyit mondott: – Épp hozzá igyekszem, szóljak neki?

– Nem, köszi, jövünk veled, majd mi megmondjuk neki – azzal Dundi Bandi belekarolt Balikóba, és

szép komótosan megindultak a kapitány felé.

A kapitány tényleg Sebestyénnel tárgyalt, és intett nekik, hogy várjanak kicsit. Balikó türelmetlenül nézett a part irányába. Már egész közel jártak a kikötőhöz, tisztán lehetett látni az ott horgonyzó hajókat, a bazársort, és a dombtetőn álló pelevári palotát, ahol a király lakott.

Balikó alig bírta visszatartani magát. Félt, hogy ha egyszer megkezdik a kikötést, csak másnap tudnak visszafordulni Ruminiért.

– Nos? – fordult végre feléjük a kapitány. – Mit akartok mondani?

Balikó már nyitotta a száját, de Bandi megelőzte. Beszámolt a selymekről, a penészről részletesen. A kapitány gondterhelt arccal hallgatta, aztán intézkedett, hogy szellőztessék ki a raktárt, a selymeket pedig hordják ki a napra.

– Minél hamarabb meg kell kezdeni a rakodást. Nem várhatunk tovább, már így is több nap késésben vagyunk – mondta. Végül ránézett a sápadt Balikóra.

– Mi történt?

Balikó nyelt egyet, aztán halkán, szinte sűgva közölte:

– Rumini nincs a hajón. Ott hagytuk az Orom-szigeten.

A kapitány először fel sem fogta a szavai értelmét.

– Mit beszélsz? Hol van Rumini?

– Attól tartok, hogy az Orom-szigeten maradt.

– Hogy lehet az? – döbrent meg a kapitány.

– Amikor kikötöttünk a szigeten, Rumini rá akart beszélni, hogy éjjel szálljunk le a hajóról. – Megállt, nyelt egyet, a csodálkozástól tátott szájjal figyelő Bandira és Brúnóra nézett, aztán megint a kapitányra. – Nem, a kincsről inkább hallgatok – határozta el. Ezért így folytatta: – Rumini kíváncsi volt a szigetre, fel akarta deríteni. Én megpróbáltam lebeszélni, aztán a kapitány úr beosztotta őt őrségbe. Úgy tűnt, hogy ezzel le is tett a tervről. Nekem legalábbis azt mondta.

– Tovább, folytasd! – mondta vészjósló hangon a kapitány.

– Én lefeküdtem és elaludtam. Tegnap Ruminak szabadnapja volt, ezért egész nap nem zavartam. Ma reggel mentem csak ébreszteni, és most láttam, hogy üres az ágya. A takarója alá a kabátját dugta, az gömbölyödött úgy, mintha alatta fekédné. Valószínűleg kiszállt mégis a szigeten, aztán valami történhetett, és nem ért vissza az indulásra.

– Biztos vagy benne, hogy nincs a hajón? – kérdezte a kapitány. – Lehet, hogy csak hajnalban lopakodott ki az ágyból, és kitömte, hogy megtréfáljon téged. Ruminitől kitelik.

– Nem – rázta a fejét Balikó. – Szerintem a szigeten maradt.

– Negró! – kiáltott a kapitány. – Szólj mindenkinek, hogy fésüljék át a hajót Rumini után. Lehet, hogy elbújt.

– Kitekerem a nyakát! – sziszegte Negró, de már indult is.

Tíz perc alatt végeztek a kereséssel. Addigra biztossá vált, hogy Rumini valóban nincs a Szélkirálynőn.

– Forduljunk vissza érte! – könyörgött Balikó.

– Megmondtam neki, hogy ha csalódást okoz, kiteszem az első kikötőben. Bajkeverőkre nincs szükségem – dörgött a kapitány.

– Lehet, hogy baja esett – suttozta Balikó. – Menjünk vissza érte, mert elpusztul azon a lakatlan szigeten! Aztán, ha muszáj, még mindig partra tehetjük Pelevárban.

A kapitány bólintott, de ekkor felharsant Pedro kiáltása:

– Járórhajó közeledik a kikötőből! Meg kell állnunk.

A járőrök már messziről integettek. Tíz perc múlva odaértek a Szélkirálynőhöz, és átkiabáltak:

– Kövessenek! Ellenőriznünk kell a hajót, mielőtt beengednénk a kikötőbe.

– Sajnos haladéktalanul vissza kell fordulnunk – felelt a kapitány. – Két nap múlva érünk vissza.

Akkor ellenőrizhetnek mindent.

– Nem engedhetjük el önöket – válaszolta az egyik járőr. – A pele király őfelsége megparancsolta, hogy minden hajót ellenőriznünk kell, amelyik behajózik az öbölbe. Önök már átlépték a határt, ezért ellenőrzés nélkül nem hagyhatják el felségvizeinket.

– Most tudtam meg, hogy egyik legényem az Orom-szigeten maradt. Vissza kell mennünk érte – mondta a kapitány.

Az őrszemek gyanakodva mérték végig a Szélkirálynőt, pár szót váltottak, aztán vezetőjük ellentmondást nem tűrő hangon szólt.

– Ez esetben még inkább ragaszkodnunk kell az ellenőrzéshez. Kövessenek minket!

Aztán, hogy enyhítsen a szigorú szavakon, barátságosabb hangon hozzátette: – Azért rendelkezett így őfelsége, mert vizeinken megint feltűnt a leghírhedtebb kalózhajó. Sajnos éppen az Orom-sziget tájékán vesztettük nyomát, és nincs kizárva, hogy újra felbukkannak a környéken. Ezért tehát mindenképpen át kell esniük az ellenőrzésen.

A kapitány ellenkezni próbált, de a járőrparancsnok leintette.

– Ez parancs. De annyit megtehetünk, hogy azonnal nekilátunk a vizsgálatnak.

A kapitány bólintott, és intett Sebestyénnek, hogy kövesse a járőrhajót.

Délutánra hajlott már, mire a járőrök végeztek a vizsgálattal. A Szélkirálynőn minden matróz aggódva nézte az órát, és várták, mikor indulhatnak végre. Nagy sokára a pelekaptány intett, hogy minden rendben. Sebestyén már fordult is, és az egérhajó teljes erővel megindult az Orom-sziget irányába. Egész éjjel megállás nélkül hajóztak, de hiába kémlelte Pedro a láthatárt, hajnalban még mindenütt csak a nagy kék víz látszott. Csak délben érték el a szigetet.

Amint a sziklás kis földdarab feltűnt a láthatáron, mindenki a korláthoz tódult. Ki távcsővel, ki szabad szemmel bámulta a partot. Mindenki arra számított, hogy egyszer csak valamelyik szikla tetején megpillantja Ruminit, amint megtörten integet a köpenyével. De hiába értek egyre közelebb, életnek nyoma sem látszott sehol.

– Aggódom ezért a kölyökért – sóhajtott Dolmányos papa.

– Lehet, hogy megint bajba került – csóválta a fejét Bandi.

– Magának keresi a bajt. Most aztán nyakig ül benne – vélekedett Frici.

– Kíváncsi vagyok, mit kap ezért a kapitánytól – tűnődött Brúnó, és megborzongott.

– Nem lennék a helyében, amikor elé áll – kontrázott Roland.

Mindenki szívéen viselte Rumini sorsát, de abban egyetértettek, hogy ekkora galibát azért nem kellett volna okozni. Lám, most sem várja őket a parton, ki tudja, mivel tölti az idejét.

Kikötés után a kapitány csapatokra osztotta a legénységet. Meghagyta, hogy minden kis részt vizsgáljanak át, a legapróbb nyomra is figyeljenek. Amíg pedig nem tudnak biztosat Ruminiról, addig mindenki viselje oldalán a fegyverét. Ki tudja, milyen veszély les rájuk az ismeretlen sziklák között. A legénység egész délután Ruminit kereste. Mindenhová bekukkantottak, kiáltoztak, szólongatták az elveszett hajósínast, hahóztak. De keresésük hiábavalónak bizonyult.

Balikó elárulta a kapitánynak, hogy Rumini a Batka-szigeten hallott egy barlangról, azt akarta megkeresni éjszaka. A kincsről hallgatott, de azt bevallotta, hogy látta Rumini térképét, amely a sziget északi oldalán jelölte a barlang helyét. A kapitány csapata ezért rögtön észak felé indult. A barlangot nem találták meg, de felfedezték az öblöt, ahol a kalózok horgonyoztak. Izgatottan járkáltak fel-alá, a parton többfelé is eldobált szemétre bukkantak.

– Biztos, hogy itt nemrég kikötött valaki – mondta Sebestyén.

– Nézzétek! – hajolt le Ajtony, és felvett valamit a földről. – Almacsutka. Már megbarnult, de még nem száraz teljesen. Nem is rohadt. Ezt nem több mint egy napja dobhatta el valaki.

Roland és Dundi Bandi lábnyomokra bukkantak a homokos fövényen. Cincogi doktor elgondolkozva hajolt a nyomok fölé.

– Patkány. Még egészen friss, egy-két napos lehet.

Közben szinte minden keresőcsapat odaért az öbölhöz. Rumininek híre-hamva sem volt, és a barlangot sem találták.

– Attól félek, hogy bemászott a barlangba ez az eszetlen, és ott lába tört, vagy beomlott a járat, és most nem tud kijönni – mondta Balikó.

– Rendben, keressük tovább! – bólintott a kapitány.

De akárhogy is keresték, nem jártak sikerrel. Pedig a barlang nem volt nagyon elrejtve, éppen csak egy kicsit magasabban volt, és senki sem gondolt arra, hogy az ösvényen járva felfelé nézzen. Már esteledett, mire az egerek a sok járkálástól és izgalomtól kimerülve leroskadtak a parton.

– A pelejárőrök azt mondták, hogy errefelé vesztették nyomát egy kalózhajónak – tűnődött Sebestyén.

– Méghozzá patkánykalózoknak – tette hozzá harciasan Negró, mintha azon nyomban csatába akarni indulni ellenük.

– Az biztos, hogy itt a szigeten nemrégiben patkányok táboroztak – szögezte le Cincogi doktor.

– Lehet, hogy pont a kalózhajó kötött itt ki. Elég rejtett ez az öböl, jó búvóhelyet kínál a menekülőnek – mondta a kapitány.

– Rumini meg pont itt kalandozott – folytatta a találgatást Sebestyén. – Talán meglátták és...

– És mi? – kérdezte Balikó. Egészen magánkívül volt az aggodalomtól.

– A kalózek többnyire levágják ellenfeleiket. Nem szeretnek foglyot ejteni – csóválta a fejét Negró.

– Ruminit nem vágta le senki! – kiabált Balikó, és olyan dühös lett, hogy kis híján rátámadt Negróra. Rolandnak kellett lecsillapítania.

– Valószínűleg nem ölték meg – mondta Cincogi doktor –, mert akkor megtaláltuk volna holtan. Aki-

nek vérét ontják, azt már nem hurcolják magukkal. Szerintem magukkal vitték.

– De hová? – kérdezte Balikó olyan kétségbeesetten, hogy senkinek sem volt szíve hangosan kimondani az igazságot, hogy bizony nem tudják.

– Mi lesz most? – pislogott Frici.

Minden szem a kapitányra szegeződött. Ő komótosan megtömté a pipáját és gondolataiba merült. Végül megszólalt.

– Most már nem vágunk neki az éjszakának. A Szélkirálynőn várjuk meg a reggelt. Akkor még egyszer körbejárunk, de ha nem találunk egyéb nyomot, visszatérünk Pelevárba. A rakományukat már régóta várják, a pele király udvarmestere valószínűleg már így is nagyon mérges a késés miatt. Pelevárban beszámolunk felfedezésünkről a király katonáinak, és rájuk bízunk a kalózok üldözését.

Balikóra pillantott, és halkabban tette hozzá.

– Nem tudunk segíteni, ha elvitték a szigetről.

Visszatértek a Szélkirálynőre. A kapitány kettős őrséget állított, és reggel még egyszer alaposan átfésülték a szigetet minden eredmény nélkül. Aztán kénytelen-kelletlen útnak indultak. Másnap reggel érkeztek Pelevárba. A járőrök ismét ellenőrizték a hajót az utolsó szögig. A járőrök kapitánya nagy érdeklődéssel hallgatta az egerek beszámolóját az Orom-szigeti kikötőről és a patkánynyomokról.

– Még ma útnak indítunk egy pandúrhajót a szigetre. Hátha ők találnak valamit.

Kezet rázott a kapitánnyal és a Szélkirálynő végre horgonyt vethetett a kikötőben. A pele király szolgálái azonnal megjelentek Pampogi úr, az udvarmester vezetésével, hogy felügyeljék a kirakodást. Pampogi úr arca vörösre változott, amikor meglátta a penészes szélű selymeket.

– Ezt az árut nem veszem át! A legfinomabb hernyóselymet rendeltük őfelsége számára, ti meg ezzel a fekete szélű bűdös ronggyal akarjátok kiszúrni a szemünket!

Hiába bizonygatták az egerek, hogy a selyem egyébként kitűnő fajta, és egy alapos mosástól a szürke penészcsík is eltűnik majd arról a pár tekercsről, Pampogi úr nem nyugodott meg. Hát még amikor előkerült a feltört pecsétű láda, amiből út közben kiszóródott a kertészeti számára rendelt féregirtó. Pampogi urat az ájulás kerülgette egy pillanatig, de a következő percben dühtől remegő hangon ordította:

– Kártérítést követelünk. Őfelsége kertésze három hónapja rendelte meg az árut. Honnan tudjam, hogy a benne levő féregirtó nem hamisítvány? A ládát feltörték. Van fogalmatok arról, hány tő harmatrózsa és bársonyeper ment már eddig is tönkre?

A kapitány hiába magyarázta szorult helyzetüket, Pampogi úr már az első mondat után félbeszakította, és sípjába fújta, hogy visszahívja a teherhordókat a raktárból. Nagy dérral-dúrral elvonultak. Pampogi úr a hídról még visszakiáltott, hogy ezt a szörnyű dolgot nem hagyja annyiban, azzal elviharzott.

Délután futár hozta Pampogi úr levelét, amelyben utasította a kapitányt és az első tisztet, hogy haladéktalanul jelenjenek meg a király fogadótermében.

A kapitány dühösen öltözködött, és magában felkészült minden rosszra. A futár kísérte őt és Sebesyént a várba. Azt hitték, hogy a király fogja őket személyesen kihallgatni, és bíztak őfelsége megértésében és jóságában. Keservesen csalódtak azonban, amikor fél óra várakozás után Pampogi úr irodájába vezették őket. Az udvarmester nem kínálta helylyel a két egeret, sőt még köszönésre sem méltatta őket. Rögtön a tárgyra tért.

– Összeszámoltuk a bennünket ért kárt, és be fogjuk hajtani magukon – kezdte. – Az egyezségünk szerint a teljes rakomány értéke ötszáz arany. A selymeket és a kiszóródott vegyszert értelemszerűen nem vesszük át, így a rakomány értéke négyszáz aranyra csökkent. A pele király őfelségét ért csalódás, hogy nem kapja kézhez a megrendelt selyemvégeket, ötszáz arany bánatpénzzel enyhíthető. A kertészetet ért kár, beleszámítva a férgek által elpusztított drága növényeket, és azokat a növényeket is, amelyeket ezután fognak a kártevők elpusztítani, összesen ezer arany. Maguk tehát ezeröttszáz aranyat fizetnek nekünk kárpótlásul. Ebből levonjuk a rakomány értékét, vagyis négyszáz aranyat, így marad ezeregy-

száz arany.

Szigorúan rápillantott a két egérre, aztán folytatta.

– A mondott ezeregyszáz aranyat három napon belül a királyi kincstárba fizessék be. Ellenkező esetben kénytelen leszek a hajójukat lefoglalni.

– De hát... – kezdte Sebestyén, ám Pampogi úr közbevágott.

– Kérdésnek, ellenvéleménynek helye nincs. Vizontlátásra, uraim.

– Beszélhetnénk őfelségével? – szedte össze magát a kapitány.

– Nem. Őfelsége engem bízott meg, hogy intézkedjem az ügyükben. Én így döntöttem.

– Mindenképpen szeretnénk őfelsége elé tárni a helyzetünket – makacskodott a kapitány, de Pampogi úr toppantott.

– Mondtam, őfelségét nem fárasztjuk ilyen csekélységekkel.

Megrántott egy vörös bársony csengőzsinórt, amire nyomban belépett két egyenruhás őr.

– Vencel, kísérd ki az urakat – intett Pampogi úr az egyik őrnek, a másiknak pedig megparancsolta, hogy intézkedjen: az egereket csak akkor engedjék be újra a várba, ha náluk a kincstári bizonylat, hogy befizették az ezeregyszáz aranyat.

– Ja, és mondd meg a kikötői őrségnek – szólt Pampogi úr a távozó őr után –, hogy a Szélkirálynő nevű hajó az engedélyem nélkül nem hagyhatja el a kikötőt! És készüljenek fel a hajó lefoglalására! – Végeztünk! – intett, és az őrök kivezették a döbbenettől szólni sem tudó kapitányt és Sebestyént a várból.

A pelevári bazár

A kapitány és Sebestyén kétségbeesve hagyták el Pampogi úr dolgozószobáját. Az örök a kapun kívül kísérték őket, majd se szó, se beszéd hátat fordítottak és visszatértek őrhelyükre. Ahogy a súlyos vaskapu becsapódott a hátuk mögött, a kapitány és Sebestyén összenéztek.

– Azt hittem, felkészültem minden rosszra – mondta szomorúan a kapitány –, de ilyen gazságra nem számítottam.

– Mihez kezdünk most, kapitány? – kérdezte Sebestyén.

– Nem tudom. Annyi pénzünk van csupán, hogy kétnapi élelmet vásároljunk. Azt hittem, kifizetik nekünk az árut, és néhány száz arannyal a zsebünkben könnyű szívvel vitorlázunk haza.

– Ha nem fizetünk ezeregyszáz aranyat, elkobozzák a hajót.

– Értsd meg, Sebestyén, nem tudunk fizetni! Ez a Pampogi úr nagyon kegyetlenül elbánt velünk. Csak a király jóindulatában bízhatunk.

– Én ugyan nem bízom benne – ingatta a fejét Sebestyén. – Akinek ilyen udvarmestere van, attól nem számítok semmi jóra. Különben sem engednek minket a színe elé, amíg nem fizettük be a pénzt.

– Ha visszaérünk a kikötőbe, haditanácsot tartunk. Hátha valakinek lesz ötlete.

A Szélkirálynőn már izgatottan várták a két tisztet. A matrózok csoportokba verődve találgatták, miért rendelték be a kapitányt a királyhoz, vajon mit akarhattak tőle.

Csak ketten nem törődtek sem a rakománnyal, sem Pampogi úrral, Balikó és Roland Rumini ágyán kuporogtak, és azt találgatták, mi történhetett a barátjukkal. Balikó beszámolt Rolandnak Rumini tervéről, a kincsről, a barlangról, még arról a fura és ijesztő sasról is, amit Rumini térképén látott. Roland figyelmesen hallgatta, és csak akkor kapta fel a fejét, amikor Balikó a sashoz ért.

– Nem mondták azok a fabatkák, mit jelent a sas? – kérdezte izgatottan.

Balikó a fejét rázta.

– Rumini szerint csak valami móka, unatkozott a térképrajzoló. De én inkább azt hiszem, valami veszélyre hívta fel a figyelmet. Lehet, hogy egy óriás sas őrzi a kincset, és ő ragadta el Rumi.

– Figyelj, Balikó! A sziget északi végében, pont ott, ahol a barlangot kerestük, én Dundi Bandival voltam együtt. Bandi hirtelen felmutatott egy sziklára, és azt mondta: „Nézd, éppen olyan az a szikla, mint egy nagy madár!”

– Micsoda?

– Igen. Az ösvény fölött magasodott egy szikla. Tényleg olyan alakja volt, mint egy nagy madárnak. Lehetett akár sas is. Még neveltünk is Bandival, hogy jó, hogy nem tojik a fejünkre egy hordónyi kőtojást, mert kilapulnánk tőle.

– Szent ég! Roland! Ha ezt hamarabb tudjuk, lehet, hogy megtaláltuk volna. Biztos ott a magasban van a barlang bejárata, és az a kősas az útjelző. Lehet, hogy ott volt szegény Rumi beszorulva, néhány lépésnyire tőlünk, mi meg sorsára hagytuk.

– Vissza kell mennünk a szigetre – jelentette ki Roland.

– Igen – sóhajtott Balikó. – Csak nem tudom, mit fog szólni a kapitány, hinni fog-e nekünk egyáltalán.

– Ma már biztos nem indulunk, lassan beesteledik – nézett ki a kajütblakon Roland. – Meg tényleg nem tudjuk, ott van-e a barlang.

Balikó lehajtotta a fejét.

– Ez a bizonytalanság a legrosszabb. Inkább halljunk róla rossz hírt, mint hogy ne tudjunk a sorsáról semmit. Bárcsak valaki meg tudná mondani, hol van Rumini, és nem kéne találgatni!

Roland a homlokára csapott.

– Hogy ez eddig nem jutott eszembe! A látószelence!

– Milence?

– Szelence. Látószelence. Belenézel, megmondod, kit akarsz látni, és a szelence megmutatja az illetőt, meg azt is, hogy hol van.

– Akkor hozd ide gyorsan, Roli! Hogyhogy nem gondoltál rá már hamarabb?

– Úgy, hogy nekem nincs ilyen. Dundi Bandi mesélt róla. Állítólag csak itt a bazárban lehet kapni, egy öreg mókusmágus árulja, és rengeteg pénzbe kerül.

– Biztos, hogy nem csak mese ez a szelence?

– Bandi már egyszer kipróbálta. Az öreg mágus megengedte, hogy belenézzem, mert hozott neki egy zsák karamellás mogyorót. Kíváncsi volt, mi történt Galléros Fecóval. Emlékszel, azután, hogy a kapitány büntetésből kirakta Fecót a hajóról a Datolyaparton. Bandinak jó barátja volt Fecó, és nagyon aggódott miatta.

– És mit mutatott a szelence?

– Azt, hogy Fecó áll valami kikötőben, és fűgét majszol a korlátnak dőlve.

Balikó elmosolyodott.

– Ez Fecóra vall. A legnagyobb bajban is képes hidegvérrel befalni egy kiló fűgét. Gyerünk, Roli, kérdezzük meg Bandit! Hátha emlékszik még, melyik boltban találjuk az öreg mókust meg a szelencéjét.

Bandit ugyan megtalálták, de nem tudtak vele beszélni, mert időközben megérkezett a kapitány és Sebestyén, a legénység pedig körbeült a fedélzeten, hogy meghallgassák a kapitány beszámolóját. Az öreg egér elmesélte Pampogi mester gonosz döntését, és az egerek elé tárta szorult helyzetüket.

– Összefoglalva tehát, úgy állunk, hogy elvették a szállítmányt, és még nekünk kell ezeregyszáz aranyat fizetni, ha nem akarjuk, hogy a Szélkirálynőt is elvegyék tőlünk.

– És mennyi pénzünk van? – kérdezte Negró.

– Semennyi. Két napig ebédelhetünk belőle. Még a fizetéseket sem tudom odaadni – szólt a kapitány búsán.

Hatalmas zshivaj támadt az egerek között. Mindenki hangosan kiabált, igazságszolgáltatást követeltek, a király elé akartak vonulni. Volt, aki azt hangoztatta, hogy fegyverrel kell a sok ostoba pelét megtámadni, mások az éj leple alatt akartak megszökni a kikötőből, megint mások egyszerűen csak meg akarták fojtani Pampogi urat. Miután végre elcsendesedtek, Sebestyén szólalt meg.

– Értsétek meg, nem tehetünk semmit! A kikötőre katonaság vigyáz, szökni lehetetlen. Olyan túlerőben vannak, hogy harcba szállni velük kész öngyilkosság. A pele király elé nem tudjuk, hogy járulhatnánk, Pampogi úr elintézte, hogy ne fogadjon minket. Pénzt kell szereznünk, három napunk van rá. Várjuk az ötleteket.

Megint nagy kiabálás támadt. A kapitány elcsendesítette az egereket, és mindenki egyenként elmondhatta, mi a javaslata. Senkinek sem volt épkezláb ötlete. Egyedül Cincogi doktor rukkolt elő valamivel.

– Világos, ha nincs pénzünk, és rabolni sem akarunk, el kell adnunk valamit. Gondoljuk végig, mit tudnánk nélkülözni a hajóról.

Volt, aki a tartalék kötelet és a mentőöveket akarta eladni, volt, aki a konyhai edényeket vitte volna vásárra. Erre persze Ajtony kezdett tiltakozni, ő a takarókat, párnákat, vitorlákat adta volna. Végül be kellett látniuk, hogy nincs a hajón fölösleges tárgy, vagy ha van is, pár aranyat ér csupán. Végül megint Cincogi doktornak jutott az eszébe valami.

– A Batka-szigeten kaptunk a fabatkáktól egy dobozka recefice kérget. Azért biztosan adnak a bazárban akár ezerötszáz-kétezer aranyat is. Nem szívesen válok meg tőle, de ha semmi más megoldás nem

kínálkozik, pénzzé tehetjük.

A kapitány hálásan szorított kezét a doktorral. Megegyeztek, hogy először bejárják a bazárt. Megtudják, árulnak-e valahol recefice kérget, és ha igen, mennyiért. Meg kell találni a legpénzesebb vevőt.

– Nekem is van egy ötletem! – szaladt ki Balikó száján.

Mindenki csodálkozva fordult felé.

– Arra gondoltam – szólt Balikó zavartan –, hogy legjobb lenne a pele királyt valahogy megbetegíteni, de úgy, hogy csak a recefice kéreg gyógyíthassa meg, semmi más. Akkor aztán megüzenhetnénk annak a Pampoginak, hogy csak akkor adunk a kéregből, ha ők fizetnek nekünk ezeregyszáz aranyat, és még bocsánatot is kérnek.

Az egerek csodálkozva meredtek Balikóra, aztán a kapitány elnevette magát:

– Éljen Balikó! Nekem nagyon tetszik a terved. Kár, hogy nem tudjuk megvalósítani. De a szívem szerint én is effélét tennék.

Aztán megbeszélték, hogy reggel első dolguk lesz elvegyülni a bazárban, és minél jobb áron eladni a recefice kérget.

Másnap mindenki hajnalban kelt. Az izgatottságtól alig győzték kivárni a reggeli harangszót, amely a bazár nyitását is jelzi. A kapitány meghagyta embereinek, hogy sétálgassanak, nézelődjenek kedvük szerint, de a recefice kéregről egyelőre ne szóljanak.

– Ha bármit hallotok, és be akartok számolni róla, délben megtaláltok a hajón – mondta. – Kérlek benneteket, hogy óvatosak legyetek, és senkinek ne szóljatok a tervünkről. Rossz híre van ennek a bazárnak, nem bízhatunk meg akárkiben. Ha idő előtt kiderülne, miféle árut akarunk eladni, esetleg elrabolnák tőlünk, vagy Pampogi úr csatlósai szereznek meg a dobozkát.

Az egerek bólintottak, és kettesével-hármasával szétszéledtek. Roland és Balikó Dundi Bandi mellé szegődött. Szép komótosan indultak meg a bazár főutcáján. Az utcát mindkét oldalon végestelen végig apró boltok, üzletek szegélyezték. Az egerek csodálkozva kapkodták a fejüket. Volt itt minden, amit csak szem-száj megkíván. Az egyik boltban különleges finomságok, sosem látott édességek hívogatták őket, a másik helyen a pult roskadozott a legízletesebb gyümölcsöktől. Árultak tarka ékszereket, csillogó köveket, kelméket, gyöngyöket, kígyóbőr táskát, pávatoll legyezőt. Egy másik helyen mives fegyvereket, acélpengéket, szuronyt, páncélt, hatlövetű puskát kínálgattak az arra járóknak. Roland tíz percen át tátott szájjal állt egy parányi bolt előtt, ahonnan akkora lárma, csattogás, dalolás, káromlás hallatszott, hogy majd belesüketültek. A világ minden madárfajtáját meg lehetett ott találni.

Letértek egy keskenyebb mellékutcába. Ez, ha lehet, még zsúfoltabb volt a főutcánál. Bódító illat terjengett mindenfelé. Bandi egy hangszerboltban kipróbálta a legfurább formájú tam-tam dobokat, tamburínokat, sípokat. Legjobban egy teknőspáncélból készült citera és egy ezüsthúros kis gitár tetszett neki.

– Régóta szeretnék már megtanulni gitározni – árulta el a két kiségernek.

– Hát vedd meg akkor! – javasolta Roland. – Ennél jobb gitárt sehol sem találsz.

– Tudom – szomorodott el Bandi –, de miből vegyem meg, ha nem kapunk fizetést? Pedig Banduskának is ígértem egy kis rumbatököt.

Bandi végül visszatette a hangszerket a polcra, és kiléptek az utcára.

– Na, Balikó, most te mondd meg, mi érdekel – mondta.

Balikó nagy levegőt vett, aztán Rolandra nézett. Roland bólintott, Balikó pedig nekifogott a mondókájának.

– Tudod, Bandi, Roland mesélte, hogy te egyszer belenézted egy látószelencébe. Szeretném, ha segítenél megtalálni, hol kapható.

– Régen volt az, Balikó, évekkal ezelőtt.

– Kérlek, Bandi, erőltessd meg az agyad. Feltétlenül meg kell találnom azt az árust.

– Rumini miatt? – kérdezte Bandi.

Balikó bólintott.

– Rendben van. Várjatok, hadd gondolkozzam kicsit. Az biztos, hogy a nyugati kapu közelében volt, egy kis sikátorban. Egy öreg mókusmágus boltja. Mindenféle varázserejű holmit árul.

– Megtalálod? – kérdezte reménykedve Balikó.

– Induljunk el. Nem emlékszem pontosan, de ha ott járunk a környéken, talán ráismerek. De van pénzetek? – jutott eszébe hirtelen.

Balikó és Roland csak rázták a fejüket.

– Hm. Nem sok értelme van odamenni akkor. Az öreg még kipróbálni sem hagyja ingyen. Megvenni pedig biztos, hogy nem tudjátok, több száz aranyat ér az a kis mütyür.

– Kérlek, Bandi, azért vezess oda!

– Nem bánom.

Elindultak. A pelevári bazár nem véletlenül volt a világon a leghíresebb. Háromnegyed órán át kanyarogtak a főutcán, mire végre elértek a nyugati kapu közelébe. Egy elágazásnál Bandi megállt és gondolkodott, aztán balra fordult. A kis girbegurba utcából újabb és újabb sikátorok nyíltak. Egy fűszeres bódé mellett Bandi jobbra kanyarodott. Felnézett a cégérre, és bólintott.

– Igen, ez az. Erre a rézmozsárra emlékszem. Itt kell lennie valahol! – motyogta.

A következő boltocska kirakata tele volt fura masinákkal. Önjáró kávéfőző, sípoló iránytű, akvárium-levegőztető, amely működés közben színes buborékokat fúj a vízbe.

– Jó helyen járunk, fiúk. A következő bolt lesz az! – kiáltotta Bandi.

Két nagy lépés, aztán csüggedten torpantak meg. A mókusvarázsló boltja zárva volt. A redőny leeresztve, az ajtó négy lakattal lelakatolva. Üzenet, kiírás, nyitvatartást jelző tábla sehol. Balikó ököllel döngötte a bezárt ajtót.

– Ugyan, Balikó, látod, hogy nincs itt senki – csitította Dundi Bandi.

– Lehet, hogy szabadságon van. Holnap talán már itt lesz – próbálkozott Roland is.

– Naftalin Rufust keresik? – szólalt meg egy hang a hátuk mögött.

Görbe hátú, kopott bundás pocok állt a szemközti boltocska ajtajában. Kíváncsian bámult a három egérré.

– Rég nem kereste őt már senki – csóválta a fejét, és újra kérdően nézett Balikóékra.

– Csak nem halt meg? – csúszott ki Balikó száján a rémült kérdés.

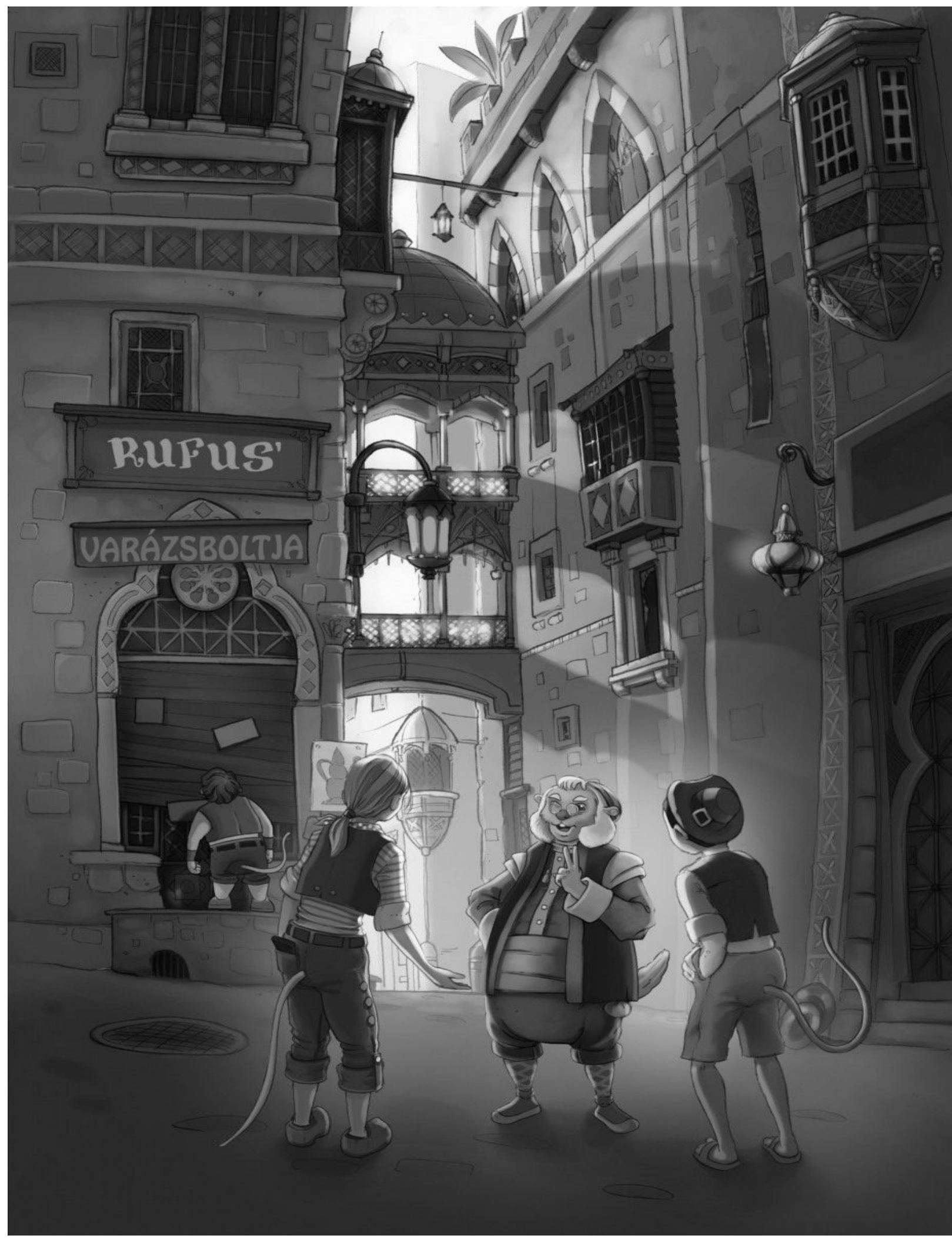
A vén pocok jóízűen nevetett.

– Ugyan. Rufus még csak háromszáz éves. Eszében sincs ilyen fiatalon elpatkolni.

– Nem tudja, hol találhatnánk meg őt? Feltétlenül beszélnünk kell vele! – hadarta Balikó.

– Ej no. Mi ilyen fontos a fiatalúrnak? Egészen elsápadt az izgalomtól. Szerelmi bájitalt az én boltomban is kaphat, csak kerüljön beljebb!

– Úgy tudom, egyedül csak Rufus mesternél kapható a látószelence. Nekünk arra van szükségünk.

A görbe pocok ravaszul legyintett.

– Látószelence, az is valami? Higgyen nekem, szerelmi bájitással sokkal többre megy az úr! Vagy ha nem, hát vegyen felejtőfüvet! Csak elrágja, és már nem is sóvárog többé a kedves után, úgy elfelejti, mintha sosem ismerte volna.

– Én nem a szerelem miatt akarok belenézni a szelencébe, úgyhogy köszönöm, de nincs szükségem a maga portékájára – mondta türelmetlenül Balikó.

– Gyere, Balikó, majd próbálkozunk holnap is! – karolt bele Roland Balikóba.

– Azt ugyan hiába! – szólt utánuk a pocok. – Naftalin Rufus csak akkor jön ki ide a műhelyéből, ha üzennek érte.

– Hogy kell üzenni érte? – kapta fel a fejét Balikó.

– Hát velem. Hehehe – kuncogott az öreg pocok.

– Akkor hát, kérem, kérem szépen, megmondaná Rufus mesternek, hogy jöjjön ki? – kérdezte Balikó reménykedve.

– Nem – jelentette ki az öreg.

– Miért? – képedt el a három egér.

– Az üzenet ára két arany.

Dundi Bandi és Roland összenéztek. Ez nem fog menni. Egy aranyuk sem volt, nemhogy kettő.

– Rendszerben van – mondta Balikó két barátja legnagyobb meglepetésére. – De nem bízom én magamban. Szóljon Rufus mesternek, és mihelyest ő ideér, megkapja a két aranyat.

Az öreg pocok elgondolkozott, aztán azt mondta:

– Egy arany most, egy, ha itt van Rufus.

– Akkor inkább ne szóljon neki. Annyira nem fontos az egész – legyintett Balikó, és elindult visszafelé a sikátorban.

– Hé, uram, várjon! – szaladt utána az öreg. – Szólok neki, aztán majd fizet a végén. Lássá, nem vagyok én olyan szívtelen.

Balikó felhúzta a szemöldökét, a pocok pedig folytatta:

– Legyenek itt este hatkor. Addigra elhozom Rufust.

Balikó bólintott, aztán intett barátainak, hogy mehetnek. Dundi Bandi és Roland szó nélkül baktattak Balikó mögött, amíg ki nem értek a sikátorból. Csak amikor már bekanyarodtak a következő kis utcába, akkor szólalt meg Roland.

– Te normális vagy? Honnan a csudából szerzel két aranyat az öregnek? Azt sem tudod, hogy a mókusnak mivel fogunk fizetni.

– Este hatig még egy csomó időnk van. Majd kitalálok valamit – mondta határozottan Balikó.

– Atyám! Te pont úgy beszélsz, mint Rumini! Mit találsz ki? Partra szállsz egy kincses szigeten? Vagy kirabolsz egy bankot? Vagy betörhetsz a király kincsházába is, az se rossz ötlet.

– Állítsd le magad, Roland! – fortyant föl Balikó.

A két kiséger majdnem csúnyán összeveszett, de a vitának idejében gátat vetett egy hatalmas felhőszakadás. Az ég egy perc alatt elsötétült, és mire észbe kaptak, már úgy szakadt az eső, mintha dézsából öntenék. A bazár apró boltjaiban nem lehetett menedéket találni, a három egér inkább a futást választotta. Kerüljenek minél hamarabb vissza a Szélkirálynőre, majd ott megszáritkoznak. Lihegve, fáradtan, átfázva, bőrig ázva érkeztek meg a hajóra. Ledobták magukról a vizes ruhát, törölközőbe csavarták magukat, és borús hangulatban várták a felhőszakadás végét. Az eső ugyan csillapodott, de nem állt el, és az egerek egyre rosszabb hangulatát még Ajtony finom, forró citromos teája sem tudta elűzni.

Félszemű Morti

A patkánykalózok néhány óra alatt végeztek a rakodással. Mindent úgy rendeztek el, ahogy Káró megparancsolta. Először átvezették a napfényben vaksin hunyorgó ürgematrózokat a kereskedőhajóra. Mindenki kapott egy szelet kenyeret, egy pohár vizet, aztán bezárták őket az alsó raktárba. Csocsó addigra magához tért, és sápadtan, remegő végtagokkal ugyan, de Dinibe és Beretva apóba karolva saját lábán tette meg az utat új zárkájukba. Miután a foglyokat bezárták, a kalózok a rablott holmikkal teli ládákat feltornyozták a raktár ajtaja előtt. A sok láda mögül ki sem látszott az ajtó, sőt tán még az sem hallatszott volna ki, ha bentről a rabok segítségért kiabálnak.

Ezután minden kalóz átöltözött. A mocskos fekete ingeket, vörös kabátokat kék-fehér csíkos matrózu ruhára cserélték, a kapitány ibolyaszín bársonykabátja helyett zöld posztózekét húzott. Káró még a fülében csillogó aranykarikákat is kiszedte, és ráparancsolt a legénységre, hogy senki egy csúnya szót vagy véres szitkot ne merészeljen mondani, amíg szerencsésen vissza nem térnek az Aranyvadászra. Amikor mindennel elkészültek, felvonták a horgonyt, és a Kalmár útnak indult Pelevár felé.

Rumini jól sejtette, az Aranyvadászt egy titkos öbölben hagyták, amelyik olyan közel esett a sárkány tanyájához, hogy még a legvakmerőbb járőr sem merészkedett arra. Nem is ismerte más, csak az a maroknyi kalóz, aki most a Kalmáron feszített frissen vasalt ingében. A Kalmár nagyobb testű, lomhább hajó volt, mint a támadásnál és menekülésnél is fürgé Aranyvadász. De a kalózok otthonosan mozogtak itt is, látszott, megszokták már a kereskedőhajó méretesebb vitorláit és vastagabb köteleit.

Majdnem egy teljes napig tartott az út. Még az éjszaka leple alatt indultak, és azt tervezték, hogy másnap estére az áru nagy részét már el is adják a bazárban. Az ürgéket pedig a sötét beállta után, nehogy a bazári örök észrevegyék, titokban szállítják majd egy feketekereskedőhöz, aki jó pénzt fizet értük. Ez a kereskedő aztán eladja őket rabszolgának a messzi Fényvizekre induló hajókra.

Kora délután feltűntek Pelevár partjai, és négy óra körül már a kikötőben állt a Kalmár. Előtte pelevári járőrök és pandúrok szálltak a hajóra, hogy ellenőrizzék, minden szabályszerű-e a fedélzeten. Megnézték a raktárt is, de senkinek sem tűnt fel a ládák mögött rejtőző ajtó, amely a foglyul ejtett ürgék zárkájába vezetett. A kalózkapitány jól ismerte a bazárbeli árusokat, kereskedőket, így néhány óra alatt sikerült nagy haszonnal túladnia a rablott teán, kávé, és a korábbi fosztogatások alkalmával szerzett selymen, bársonyon, porcelánedényeken és szárított gyümölcsön.

Késő délután a kalózkapitány Káró és Lutri társaságában megindult a bazár legsötétebb sikátorába, hogy felkeresse Félszemű Mortit, a rabszolga-kereskedőt. A sikátor mélyén benyitottak egy sötét kis boltba, amelyben keleti szőnyeget, rézüstöt, kalitkákat és mindenféle csecsebecsét árultak. Senki sem sejtette, hogy a bolt alatt húzódó tágas, föld alatti termekben rendezte be a félelmetes hírű Félszemű Morti titkos boltját, ahol rabszolgákat árul.

– Miben segíthetek, uraim? – sietett eléjük egy tagbaszakadt, izmos patkánylegény.

– Mortit keressük – felelte kurtán a kapitány.

– Rossz helyen járnak, uraim. Nincs itt semmiféle Morti – felelte az árus, és a kijárat felé tessékelte az álruhás kalózokat.

– Ostoba, nem ismersz meg? – dörrent rá a kapitány olyan rettenetes hangon, hogy a legény egy lépést hátrált. – Láva Leó vagyok.

– Ez esetben kérhetném a jelszót? – kérdezte a legény.

– „Egy üst ezüst” – hadarta Káró.

– Elnézésüket kérem, uraim – hajtotta meg magát meg a legény. – Annyi a járőr mostanában, hogy nem lehetünk elég óvatosak. Máris hívom Mortit.

Azzal eltűnt egy falra akasztott függöny mögött. Fél percet sem kellett várniuk, már is belépett az üzletbe Morti. Alacsony, sunyi képű patkány volt. Fél szemén fekete kötést viselt.

– Á, jó hogy újra látom, Láva kapitány – mosolygott nyájasan. – Miben lehetek szolgálatára?

– Árut hoztam – felelte a kalózvezér.

– Remek, remek – simogatta az állát Morti. – Megint pocok? Esetleg egerek?

– Tizenhét ürge és egy egér.

– Hm. Ürge. Hm – biggyesztette a száját Morti.

– Mit fanyalogsz, Morti? Elsőrangú vétel. Hibátlan mind.

– Tudja, kapitány, mostanában nem viszik az ürgéket.

– Nem hiszek én neked. Amikor egeret hozok, éppen arra nincs kereslet. Ha pockot szerzek, arról panaszkodsz, hogy pont a pockok nem kellene senkinek. Így akarod lejjebb vinni az árat. De engem nem csapsz be. Mondd meg, mennyit adsz a szállítmányért.

– Százötven aranyat.
– Hahaha – nevetett a kapitány. – Viccelsz?
– Százötven aragnál nem ér többet az egész.
– Gyerünk, Káró! – intett a kapitány. – Úgy látom, Morti szórakozik velünk. Átmegyünk Csámpás Gégéhez. Ő simán megad kétszáz aranyat is az áruért.
– Álljon meg kapitány! – szólt utánuk a félszemű. – Megadok érte százhatvan aranyat, de csak azért, mert maga a legjobb kuncsaftom.

- Kétszáz arany – nézett vissza Láva kapitány.
- Százhetven – mondta Morti.
- Százkilencven, vagy nincs üzlet.
- Száznolcvan. Ez az utolsó ajánlatom.
- Száznolcvanöt, de az egeret nem adom – mondta a kapitány dühösen.
- Legyen száznolcvanöt – egyezett bele sóhajtva Morti –, de az egérrel együtt.
- Áll az alku.

Kezet ráztak, és megegyeztek, hogy éjjel tizenegykor, pont amikor a bazári őrséget leváltják, és ezért minden járőr az őrszobán van, a kalózok elhozzák az ürgéket.

- Elég a nyugati kapuig jönni velük a felszínen – magyarázta Morti. – Onnantól kockázatos ennyi rabbal sétálgatni. Legjobban tesszük, ha a föld alatti folyosón át vezetjük ide a szállítmányt.
- Nem megyek be semmilyen föld alatti járatba, Morti – morgott Láva Leó.

Félszemű Morti felnevetett:

- Csak nem félsz, kapitány?
 - Bolond lennék, ha éppen benned bíznék. Elkísérem a rabokat a nyugati kapuig, onnantól azt csinálsz velük, amit akarsz.
 - Rendben van – bólogatott Morti készségesen.
 - Arról pedig ne is álmodj, hogy később fizetsz! – tette hozzá Láva kapitány. – Amikor átveszed a szállítmányt, lecsengeted nekem a százkilencven aranyat.
 - Száznolcvanötöt – pontosított alázatos vigyorral Morti.
- Láva Leó undorodva végigmérte Mortit, aztán biccentett.
- Hol találkozunk?

– A nyugati kapu mellett, a várfal tövében van egy kunyhó. A kunyhó mögött egy leomlott kőfal. Ott várom tizenegykor.

Láva kapitány bólintott, és intett Kárónak, hogy indulhatnak. Miután visszatértek a hajóra, megparancsolta, hogy készítsék elő a foglyokat az éjszakai sétára. Este kilenc volt már. Az ürgék nagyon éhesek voltak, de a kapitány csak megrándította a vállát.

– Etesse őket Morti. Mostantól az ő dolga.

– Szeretnénk legalább megmosakodni – kérte Beretva apó, de a patkányok röhögve rázták a fejüket.

– Minek? Ahová mentek, ott nem kell tisztának lenni.

Aztán párba állították a foglyokat, és kettesével összekötötték őket. Végül eléjük állt Láva kapitány, és szigorú hangon közölte:

– Most sétálunk egyet. Mindenki néma csöndben halad a párja mellett. Aki beszél, kiabál vagy szögni próbál, személyesen durrantom le – azzal előhúzott egy hatalmas pisztolyt, és meglóbálta a rémült foglyok előtt.

Elmúlt már fél tizenegy, mire végre elindultak. A kapitány vezette a sort, mögötte haladtak a megkötött ürgék. Kétoldalt patkányok vonultak a rabok mellett, mindegyik állig felfegyverezve. A sort Káro zárta, időnként hátrapillantott, nem szegődik-e a nyomukba egy kíváncsibb éjszakai járókelő, vagy egy kósza őrjárat. De a kikötő kihalt volt már, egy teremtett lélekkel sem találkoztak a nyugati kapu felé vezető rövid úton.

Rumini egész idő alatt a nyakát tekergette, forgolódott, hátha a kikötőben veszteglő hajók között megpillantja a Szélkirálynőt. De hiába égett az utcán néhány sárgás fényű lámpa, a horgonyzó hajóknak csak a körvonala látszott, lehetetlen volt a fekete árbocrengetegben megtalálni bármit. Rumini végül feladta a próbálkozást, és csüggedten baktatott Dini mellett.

Alig tíz perc alatt odaértek a nyugati kapuhoz. A kapitány egyenesen a leomlott kőfal felé vezette a csapatot. Errefelé nem voltak utcai lámpák, teljes sötétség honolt. A faltól egyszer csak elvált egy árnyék, és Láva Leó elé lépett. A kapitány felemelte lámpását. Az imbolygó fény Fél szemű Morti arcát világította meg. Mögötte négy patkánylegény alakja rajzolódott ki. Ők voltak Morti segítői.

- Szeretem, hogy pontos, kapitány úr! – köszöntötte Morti a mogorva kalózt. De Láva Leó leintette.
- Ne fecsegj, Morti! Ide az aranyat, aztán viheted az árut.
- Ha megengedi, előbb megnézném, mit veszek.

Fél szemű Morti köpenye alól kis mécseset húzott elő, és végigjárt a soron. Minden ürgét szemügyre vett. Csocsónál elgondolkozva megállt, aztán visszatért a kapitányhoz.

- Nincsenek valami jó bőrben. Szakadtak, mocskosak, és egy beteg is van köztük.
- Mit finnyáskodsz? – morgott a kapitány. – Nem bálba viszed őket. Erősek, strapabíróak, ez a lényeg.

– De a beteggel nem tudok mit kezdeni.

– Reggelre kutya baja sem lesz – jelentette ki Láva Leó. – Fizetsz, vagy viszem őket Csámpás Gégéhez!

– Fizetek, fizetek – dűnnyögött Morti –, csak nehogy ráfizessek.

A kapitány kétszer is megszámolta azt a kis zsák aranyat, amit Morti nyújtott át neki, aztán elégedetten bólintott.

– Megvan. Viszlát Morti. Ne aggódj, jó üzletet kötöttél.

Azzal sarkon fordult, és a kalózkok gyűrűjében visszatért a Kalmárra. Úgy tervezték, hogy másnap délelőtt beszereznek mindent, amire szükségük van, este mulatnak egy jót, aztán a következő hajnalon elhajóznak Pelevárból, hogy minél előbb folytathassák a rablást az Aranyvadással.

A négy patkánylegény eközben körbefogta a rabokat.

– Most bemegyünk a föld alá – jelentette ki Fél szemű Morti. – Kiabálni felesleges, úgysem hallja meg senki, menekülni pedig lehetetlen. Ezért ajánlom, hogy csendben kövessetek! Aki lemarad, itt pusztul, mert ebből a labirintusból még senki sem jutott ki élve. Utánam, indulj!

Morti előrement, segítői pedig durván lökdösve irányították a foglyokat a bejárathoz. Keskeny lépcsősor vezetett a föld alá. Állott, áporodott levegő és dermedtő hideg volt a labirintusban. Miután az utolsó ürge is lejutott a lépcsőn, a leghátsó patkány bezárta a kivezető ajtót. Egy pillanatig teljes sötétség borult a kis csapatra, aztán gyufák sercentek, és minden őr kezében fáklyák lobbantak. Morti legalább fél órán át vezette foglyait a labirintusban. A fáklyák fénye bevilágította az utat. Rumini igyekezett megjegyezni, merre mennek.

– Először jobbra, aztán balra, a hármaskereszteződésnél egyenesen, aztán megint balra – de egy idő után teljesen belezavarodott. Dinire nézett, hogy ő vajon emlékszik-e, merre jöttek eddig, de Dini kétségbeesett pillantásából rájött, hogy ő sem találna ki az útvesztőből.

Morti azonban biztos léptekkel vezette a csapatot. Időnként frissebb levegő csapta meg az arcukat, máskor érdekes szagok bizsergették az orrukat. Az egyik kanyar után átható ánizsillatot, nem sokkal később sült hús szagát érezték. Rumini ebből arra következtetett, hogy a labirintus folyosója a bazár alatt kanyarog. Azért nem fulladnak meg, mert a külvilág felé szellőzőnyílásokat vágtak, azokon keresztül érkezik a friss levegő, és mindazok a szagok, amik az utcán keringenek.

– Az előbb biztos egy fűszerbolt alatt jártunk, aztán pedig egy sütőde vagy lacikonyha került fölénk – gondolta.

Dininek hangosan megkordult a gyomra.

– Ő is érezte a sülő hús szagát – gondolta Rumini, de megszólalni nem mert, olyan dühös képe volt a mellette baktató őrnek.

Nagy sokára Félszemű Morti megállt. A kőfal felé fordult és mormolt valamit. Rumini szeme előtt egyszer csak felderengett egy nehéz vasajtó.

– Különös, az előbb észre sem vettem. Mintha most került volna ide – csodálkozott magában. Oldalra sandított. Dini is elkerekedett szemmel bámulta az ajtót.

– Ezek szerint ő is csak most vette észre – állapította meg a kisegér.

Morti eközben jókora kulcsot halászott elő, a zárba illesztette, és némi erőlködés után elfordította. A vasajtó nyikorogva kinyílt, az örök pedig belöködött az ürgéket. Szűk, ablaktalan cellába jutottak.

– Leülhettek. Reggelig itt fogtok várni – közölte velük Morti, és intett kíséreinek, hogy mehetnek.

– Szeretnénk enni és inni valamit! – szólt határozottan Beretva apó.

– Fogd be a szád! – vetette oda az egyik patkány.

– Akkor legalább a köteleinket vágják el, hogy ne gémberejdünk el teljesen! – kérte az apó, de Morti ráförmedt:

– Senki sem kérdezett. Ha sokat szájalsz, nagyon megjáród!

Azzal sarkon fordultak, és a vasajtó becsapódott mögöttük. Morti ráfordította a kulcsot, és a patkányok döngő léptekkel elvonultak. Mihelyst elcsendesedett a folyosó, az ürgék keserves siránkozásba kezdtek.

– Hol vagyunk?

– Mi lesz velünk?

– Jaj, mit tettek velünk!

– Éhes vagyok!

– Kiszáradt a szám!

Vége-hossza nem volt a sok keserűségnek.

– Ne féljete! Sokáig nem tarthatnak itt minket. Reggel biztosan kapunk enni is – vigasztalta Beretva apó a csüggedőket, de senki sem nyugodott meg. Zsiga azt suttogetta:

– Lehet, hogy meg sem érjük a reggelt, mert elfogy a levegőnk, és mind megfulladunk.

– Ettől ne félj, Zsiga – szólalt meg Dini a sötétben. – Van ennek a cellának szellőzőnyílása.

– Honnan tudod? – fordult meg Zsiga, de a sötétben semmit sem látott.

– Érzem, hogy hűz a hátamra a hideg fentről – dünnyögött Dini.

A foglyok végül elcsendesedtek. Párosával, ahogy össze voltak kötözve, letelepedtek a fal mellett. Mindannyian ki voltak merülve, és rettegő szívvel várták a másnapot, hogy sorsuk végre eldőljön. Néhányan még váltottak pár szót, aztán lassan elszenderedtek.

– Legalább ettől a fránya kötélről szabaduljunk meg! – súgta Rumini Dininek.

Egy darabig próbálkoztak, de a kalózok jó munkát végeztek. Nem sikerült a köteleket sem meglazítani, sem úgy fordulni, hogy Rumini éles fogaival szétrághassa.

– Bele kell törődnünk, hogy egymáshoz kötözve alszunk ma éjjel – sóhajtott végül Dini. – Ez a madzag kifogott rajtunk.

– Sebaj, Dini koma, legalább melegítjük egymást – mondta Rumini. Jókedvét még a legnehezebb pillanatokban is megtartotta. – Reggel meg majd csak kisütünk valamit – jelentette ki határozottan. Mivel Dini nem felelt, még huncut hangon hozzátette: – Ha mást nem, hát egy kis tojást.

A látószelence

Öt órakor Roland ránézett Balikóra.

- Mi lesz?
- Indulok! – jelentette ki Balikó.
- Szereztél pénzt? – kérdezte csodálkozva Roland.
- Nem – ingatta a fejét Balikó –, de majd csak megegyezünk valahogy.
- Teljesen reménytelen ügy – legyintett Roland. – Különben is, megint rázendített az eső. Szerintem fölösleges odamenni.
- Én megyek – mondta Balikó eltökélten.
- Lehet, hogy ott se lesznek.
- Nem baj.
- Egyedül is elmész? – kérdezte Roland.

Balikó szó nélkül sarkon fordult, és a kabinjába sietett. Száraz inget, nadrágot húzott. A kabátja csuromvizes volt, a pulóvere szintén, dél óta nem volt idejük megszáradni. Balikó pillantása Rumini ágyára tévedt. Észrevette barátja kabátját, ami azóta is ott hevert az ágyon, hogy kihúzta a takaró alól, ahová Rumini dugta.

- Ez jó lesz – gondolta Balikó. – Rumini biztos nem bánna. Végül is miatta ázott el az enyém.

Belebújt a kabátba, és elégedetten gombolta össze magán. Pont jó volt, és ráadásul finom meleg is. Aztán kivette féltve őrzött bicskáját a táskájából. Hátha ezt elfogadja az öreg mókus cserébe azért, hogy belepillant a szelencébe.

- A pocok bátyónak meg majd odaadom a hímzett pénztárcámat. Üres ugyan, de nagyon szép. Legalább két aranyat ér – gondolta, és sietve elindult.

A kapitány nem mondta külön, hogy este tilos elhagyni a hajót, de Balikó úgy gondolta, jobb, ha nem kér engedélyt, mert a végén még nem eresztenék el. A fedélzet üres volt, a hideg, szeles idő elől mindenki a kabinjában keresett menedéket. Csak a két ór, Brúnó és Frici jártak körbe tízpercenként. Balikó csendben meglapult a lépcső mellett, és amikor az örök elhaladtak, óvatosan lelopakodott a Szélkirálynőről. Görnyedten haladt a rakparton, nehogy a hajóról észrevegyék. Csak a bazarba lépve egyenesedett fel. A főutcán futásnak eredt. Órája nem volt, de úgy érezte, szorítja az idő. Jól emlékezett az útra, könnyűszerrel odatalált Naftalin Rufus boltjához.

Amint befordult a fűszeres bódé mellett, valahol a távolban hatot ütött egy óra.

- Legalább azt nem mondhatják, hogy megvárattam őket – gondolta Balikó.

A kis bolt redőnye most is le volt eresztve, de az ajtóról eltűnt mind a négy lakat. Balikó körülnézett. A görbe pocoknak nyoma sem volt. Bekopogott. Mivel nem kapott választ, várt egy darabig és újra kopogott. Megint semmi. Óvatosan rátette mancsát a kilincsre. Az engedett, és az ajtó kinyílt. Balikó bekukucskált.

Bent halvány mécsesfény derengett, és a hátsó sarokban megpillantotta Naftalin Rufust és a pocok boltost, amint elmerülten vizsgáltak valamit. Balikó belépett, de a két öreg úgy el volt merülve, hogy még az ajtó csukódására sem kapták fel a fejüket. Balikó udvariasan köhintett párat, aztán megköszönte a torkát.

- Jó estét kívánok!
- Nahát, megjött a mi kis egerünk! Gyere csak, fiam, gyere – intett neki Rufus barátságosan.

Balikó közelebb lépett, és szemügyre vette a mókusvarázslót. Fényes, gesztenyeszín bundáját fekete bársonyköpeny fedte. Látszott rajta, hogy nem fiatal már, de okos szemei olyan élénken csillogtak, hogy Balikó kételkedni kezdett az öreg pocok szavaiban. Lehetetlen, hogy ez a mágus háromszáz éves. Rufus mester elmosolyodott, aztán derűsen bólogatva így szólt:

– De bizony. El is múltam már. Télen töltöm be a háromszázegyvet.

Balikó hüledezve nézett az öregre.

– Honnan tudta, hogy én...?

– Ugyan fiam, háromszáz év alatt volt időm egyet s mást megtanulni. Szép kis mágus lennék, ha még azt sem tudnám, mit gondol a boltomba lépő idegen.

– Azt is tudja, miért vagyok itt?

Naftalin Rufus felnevetett.

– Hát ehhez igazán nem kell nagy tudomány. Vakarcsik barátom – mutatott a pocok boltosra – elmondta már, hogy a látószelencém érdekel.

Balikó bólintott.

– A barátodat szeretnéd megnézni benne.

Balikó megint bólintott.

– Tudod, hol van a barátod? – kérdezte a mókusmágus, és hirtelen nagyon elkomolyodott.

Balikó értetlenül nézett rá.

– Miért, nem mindegy, hol van?

– De nem ám! – rázta a fejét Rufus. – Ha tudod, hogy éppen otthon ül és vacsorázik, akkor egyszerű a dolgunk, csak megmondjuk a szelencének, hol van a barátod, és már mutatja is. De ha mondjuk, elveszett, és meg akarod őt keresni, akkor a szelencének a világon mindenhová be kell néznie, hogy megtalálja és megmutassa őt. Az már nehezebb varázslat, és – Rufus alaposan Balikó szemébe nézett – sokkal többbe is kerül.

Balikó elhatározta, hogy nem hagyja magát megzavarni. Határozottan kérdezte hát:

– Mennyiért keresi meg nekem a szelence a barátomat?

Rufus összehúzott szemmel végigmérte Balikót. A kisegérnek az az érzése támadt, hogy az öreg megpróbál bepillantani a zsebébe, hogy lássa, mennyi pénze van.

– A múltkor egy menyét tíz aranyat fizetett, hogy megnézhesse, mit csinál odahaza a felesége, ugye? – kotyogott közbe Vakarcsik mester.

– Az egyszerű kis mutatóvány volt – legyintett Rufus, és megint Balikóra nézett, de úgy, hogy szegény egészen elvörösödött.

– Rendben van – mondta Balikó. – Maga biztos azt is látja, hogy egy megátalkodott vasam sincs. – Zsebébe nyúlt, és előhúzta a bicskáját. – Ez minden vagyonom. Kérem, fogadja el, és segítsen megkeresni a barátomat. Félek, hogy nagy bajban van, és segítségre szorul.

Rufus elgondolkozott, aztán ravasz hangon válaszolt.

– Tedd el a bicskádát, fiam. Nekem nincs rá szükségem. De hidd el, tudsz nekem adni valamit, amiért cserébe szívesen segítek.

– Mit? – kérdezte Balikó gyanakodva.

– A zsebedben van két tekercs zsinór. Egészen különleges fajta.

Balikó értetlenkedve a zsebébe nyúlt, mert ő ugyan semmilyen zsinórra nem emlékezett, de aztán mindent megértett. Persze, a vékony selyempárga, amivel a fabatkák megkötözték Rolandot, Bandit és Negrót a Batka-szigeten. Rumini szabadította ki őket, és ezek szerint zsebre vágta a spárgát.

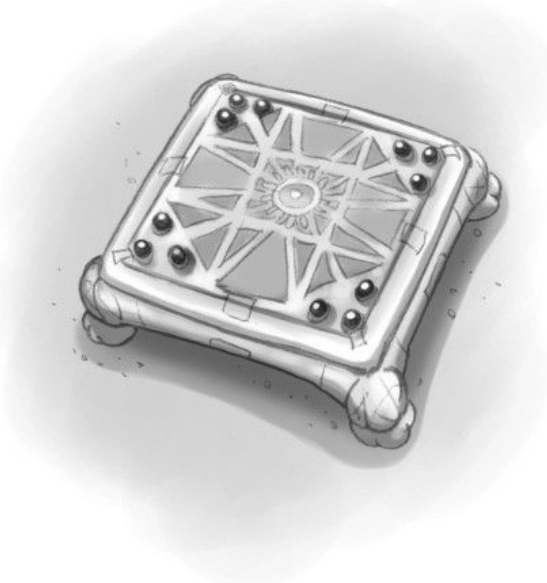
– Még jó, hogy pont az ő kabátjában jöttem – sóhajtott magában Balikó.
– Mutasd csak! – nyújtotta a mancsát Rufus. – Hm. Igen. Elszakíthatatlan fonál. Ilyet a világon egyedül csak a fabatkák tudnak készíteni.
– Maga ismeri a fabatkákat? – ámult el Balikó.
– Már hogy ne ismerném? És azt is tudom, mit őriznek. – Rufus mester kacsintott. – A fabatkák kincese sokat segítettek nekem, hogy öreg mókus létemre ilyen vígan éljek. De a szigeten kétszáz éve nem jártam.

Balikó eltátotta a száját.

– Ez a két tekercs fonál az ára annak, hogy megkeressem a barátodat – jelentette ki Rufus mester.

Balikó átnyújtotta a másik gombolyagot is. Rufus mester óvatosan kis fémdobozba helyezte, aztán egy különleges tárggyal zsúfolásig megrakott polchoz lépett, és levett egy lapos kis dobozkát. Mielőtt felkattintotta volna a fedelét, jobb kezével három kört rajzolt rá, aztán köpenye végével erősen megdörzsölte, s közben egész halkán érthetetlen szavakat mormolt. Végül rákoppintott, és hangosan, éneklő hangon kántálta:

*Szelence, nyíljál,
hatalommal bírjál,
mutassad meg sebesen,
hol van, akit keresek!*

A szelence fedele felnyílt, Rufus intett Balikónak, hogy lépjen közelebb. Balikó szorosán a mókusmágus mellé állt, és belenézett a szelencébe. Nem látott semmit, csak a szelence ütött-kopott, rozsdásodó rézborítását.

– Hogy hívják a barátodat? – kérdezte Rufus.
– Rumini – felelte Balikó.
– Ő is egér?
– Igen.

Rufus mester megint mormolni kezdett. A rézlap egyszerre kifényesedett. Egyre jobban ragyogott, csillogott, Balikó már alig tudta rajta tartani a tekintetét. Aztán hirtelen ködszerű gomolygás váltotta fel a ragyogó fényt. A ködből pedig felsejlett Rumini alakja. Balikó csak homályosan látta, de Rufus mester tovább folytatta a mormolást, és a kép egyre élesebbé vált. Balikó úgy látta, hogy barátja elég rossz bőrben van, soványnak, szakadtnak tűnt a szelence tükrében. És a mancsai. Mintha furcsán tartaná. Mi történhetett vele?

– Ő az? – riasztotta fel gondolataiból Naftalin Rufus hangja.

– Igen.

– Úgy látom, alszik.

Vakarcsik bátyó is a szelence fölé hajolt, és csodálkozva kérdezte:

– Vajon miért van megkötözve?

– Persze! – csapott a homlokára Balikó. Azért tartja furcsán a mancsát, mert összekötözték.

– Hol lehet? – kérdezte a mókusvarázslótól.

– Ötleted sincs? – kérdezett vissza elgondolkozva Rufus.

– Azt gyanítom, hogy az Orom-szigetről kalózkodók hurcolták magukkal, de nem tudom, hová – mondta Balikó.

Rufus újra mormolni kezdett, hol halkabban, hol hangosabban. A szelencében egy pillanatra felvillant

egy hajó képe, aztán egy másiké, de mire tüzetesebben szemügyre vehették volna, eltűnt mindkettő, és egy sötét sikátor sejlett fel helyette.

– Ismerős nekem ez a hely – vakargatta a füle tövét Vakarcsik mester.

– Úgy néz ki, mintha egy elhagyatott utca volna – találgatott Balikó.

– Sikátor – suttogta Rufus.

– Ez az! – kiáltott Vakarcsik mester. – Azért ismerős, mert nap mint nap elmegyünk mellette. Akármi legyenek, ha ez nem a Béklyó köz, a Csavargók tere mellett.

– Mutasd csak! – hajolt közelebb Rufus. Balikónak úgy tűnt, a két öreg nagyon izgatott lett a szelencében látott képtől.

– Nézd csak meg azt a táblát! – bökött Vakarcsik mester egy kis fényes foltra a kép sarkában.

– Ismerős – mormolta Rufus.

Vakarcsik mester kihúzta magát, már amennyire ezt görbe háta megengedte, és diadalmasan jelentette ki:

– Ez Félszemű Morti boltja, Rufus!

– Lehetetlen!

– Márpedig az. Ott tartják fogva azt a Rumli gyereket.

Rufus kételkedve mustrálta a képet. Megpróbálkozott pár újabb varázsigével is, de a szelence nem mutatott többet.

– Hidd el, Rufus! A gyerkőcöt elvitték a kalózok, ahogy a mi kis barátunk is sejtette, aztán szépen elhozták ide Mortihoz, és eladták.

– Igazad lesz – mondta Rufus, de még mindig hitetlenkedve meresztette a szemét a szelencében egyre homályosabbá váló képre.

– Egy szót sem értek az egészből – fakadt ki Balikó, aki eddig hiába próbálta megérteni a két öreg izgalmát. – Itt van Rumini a bazárban?

– Úgy bizony – bólogatott Vakarcsik mester.

– Hát akkor, mondják meg, hol van. Oda kell mennem!

– Lassan a testtel, barátocskám – intette le az öreg. – Nem ártana megtudnod néhány dolgot, mielőtt elrohansz a vakvilágba.

Balikó türelmetlenül toporgott. Most, hogy megtudta, milyen közel van Rumini, egyszerre elfogyott a türelme.

– Félszemű Morti tartja fogva – közölte Vakarcsik mester tudálékosan.

– Ki az a Félszemű Morti?

– Rossz hírű rabszolga-kereskedő.

– De hát...

– Nincs rá engedélye, ha ezt akarod tudni. Ha belépsz a boltjába, csak értéktelen csecsebecséket találsz. A rabszolgákat titokban árulja, mert a törvény tiltja. Föld alatti kazamatákban tartja fogva a rabokat.

– Honnan tudja? – húzta össze a szemét Balikó. – Járt már ott?

– Igen. De nem ez a fontos. Lehetetlen bejutni a kazamatákba. A legszigorúbban őrzik a bejáratot.

– De ha ezt tudják, miért nem riasztják a rendőrséget, vagy a pele király katonáit? Az egész bazár tele van plakátokkal, hogy jutalom jár a kalózok nyomravezetőjének, mindenütt járőrök cirkálnak, maguk meg közben tudják, hol rejtegeti a kalózok foglyait a rabszolga-kereskedő, és nem szólnak egy szót sem? – Balikó egészen fel volt háborodva.

– Értsd meg, hiába szólnánk. Ha ezer katona menne is oda, nem találnának semmit.

– De miért? Lehet, hogy Morti elrejtje a rabokat, de legalább a kazamatákat megtalálnák. Ott biztos van nyoma, hogy foglyokat szoktak őrizni.

– Nem találnák meg a kazamaták lejárátát, pont ez a baj.

– Nem értem.

– Varázslat védi, hogy csak az lássa meg az ajtót és a lépcsőket, akinek birtokában van a varázsigé. A katonák már százszor átkutatták a boltot, mert mindenki tudja, hogy Morti gazember, de soha nem találtak semmit.

– És maguk honnan tudják mindezt? – kérdezte Balikó dühösen.

Naftalin Rufus eddig egy szót sem szólt, de most szomorú szemekkel ránézett Balikóra, és csak ennyit mondott:

– Tőlem kapták a varázsigét.

Balikó teljesen megzavarodott. Eddig úgy tűnt, hogy a két öreg egy csöppet sem szereti ezt a Félszemű Mortit, sőt, nagyon is haragszanak rá. De akkor hogy lehet, hogy mégis Rufus adta a gazembernek azt a varázsigét, ami megvédi a világ összes rendőrétől? Naftalin Rufus Félszemű Morti barátja volna?

– Hidd el, fiam, hogy teljes szívvel gyűlölöm – felelt Rufus Balikó ki nem mondott kérdésére. – Üljetek le, hogy elmondhassuk neked, amit tudnod kell.

Balikó csendben leült egy molyette bordó bársony-karosszék karfájára.

– Morti nagyon régóta úzi ezt a gyalázatos mesterséget – kezdte Rufus. – Mindig tudta, hogy előbb vagy utóbb kiderülnek a gázságai, ezért biztos rejtekhelyet akart. De itt a bazárban nincsenek titkok. A pele király nyomozói eddig még minden gazembert lefüleltek. Persze mindig előbukkannak új alakok, de néhány hónap vagy év alatt ők is kézre kerülnek. Egyedül Mortit nem sikerült még semmi rosszon rajtakapni. Egyszer, amikor már nagyon szorult körülötte a hurok, kegyetlen ötlete támadt.

A mókusmágus hirtelen elhallgatott, nyelt egyet, aztán intett Vakarcsik mesternek, hogy folytassa ő a történetet.

– Morti nem mást talált ki, mint hogy elrabolta Rufus lányát. Megfenyegette Rufust, hogy csak akkor engedi Nadinkát szabadon, ha Rufus nekiadja legerősebb védővarázslatát. Rufusnak nem volt más választása, átadta Mortinak a varázslatot. Azóta senki sem tud Morti közelébe férkőzni, mert Rufus varázsigéje kővé változtatja a rejtekhely ajtaját, és egyedül csak Morti tudja kinyitni.

– Nincsen valamilyen ellenvarázslat vagy átok? – kérdezte reménykedve Balikó.

Rufus a fejét rázta.

– És mi lett Nadinkával? Szabadon engedték? – firtatta tovább Balikó, mert nagyon meglepődött azon, hogy az öreg varázslónak gyereke van.

Vakarcsik mester is nagyot sóhajtott, Rufusra pillantott, aztán szomorúan mondta:

– Mortinál kapott valami fertőzést. Mire eleresztették, nagyon beteg volt. Nem tudtuk már megmenteni.

– És...

– És én megesküdtem, hogy bosszút állok Mortin! – csattant fel hirtelen Rufus hangja. – Börtönbe akarom juttatni, hogy meglakoljon a gázságaiért. Most pedig, minden erőmmel segítek neked, fiam, hogy kiszabadítsuk a barátodat, amíg nem késő.

– Rám is számíthattok – mondta ünnepélyesen az öreg Vakarcsik. – Én is gyűlölöm Mortit.

Balikó meghatottan pislogott.

– Azt ajánlom, ne húzzuk az időt. Morti egy-két nap alatt túl szokott adni a foglyain. Lefogadom, hogy holnapra meg is lesz a barátodra a vevő.

– Még ma éjjel kell cselekednünk! – jelentette ki Rufus.

A kazamaták

- Hogy fogunk bejutni a kazamatába, ha egyszer kővé van változtatva az ajtó, és nem tudjuk a varázsigét? – kérdezte Balikó.
 - Hm. Ezt kellene gyorsan kitalálnunk – mondta Vakarcsik bácsi.
 - Ha tudnánk, hányan őrzik a lejárót – morfondírozott Balikó –, akkor esetleg szembeszállhatnánk velük.
 - Könnyűszerrel el tudom altatni az őröket – szólt közbe Rufus –, de hiába alszanak, ha egyszer nem tudjuk kinyitni az ajtót.
 - Ha egy vasrúddal végigütögetnénk a kőfalat, hallanánk, hol kong. Egy erős csákánnyal fel lehetne törni a követ, és már bent is volnánk.
- Rufus a fejét rázta.
 - A varázsige törhetetlenné is teszi az ajtót, nem fogna rajta a csákány.
 - Hát akkor várjuk meg a reggelt! – mondta Balikó. – Legalább segítségül hívhatom a barátaimat is a Szélkirálynőről. Lesben állunk, és amikor Morti elindul, hogy eladja Ruminit, egyszerűen lerohanjuk.
 - Bátor gyerek vagy, de sajnos ez a terv sem jó – sóhajtott Vakarcsik bácsi. – Morti föld alatti folyosókon szokta a rabokat a vevőkhöz eljuttatni, pontosan azért, hogy elkerülje a támadásokat és az őrzőjáratot.
 - Kell, hogy legyen másik bejárat is. Lehet egészen kicsike is, beférek én akárhová – dünnyögte Balikó.
 - Lyukra gondolsz? Repedésre?
 - Nem! Megvan! – kiáltott fél az egérke. – Egyszer a barátommal ki akartuk hallgatni, miről beszél a kapitány a raktárban. Még régen, amikor az északi Zúzmaragyarmatra szállítottunk narancsot. Akkor a szellőzőnyílás mellé telepedtünk fent a fedélzeten, és a szellőzőn keresztül pompásan lehetett hallani mindent, ami lent a raktárban elhangzott. Biztos a kazamatáknak is van szellőzőnyílásuk, mert különben megfulladnának odalent.
 - Ez az, kölyök! Meg kell tudni, hol a szellőző.

– Nem is lesz nehéz. Megvan még a régi térképrajzolóm – ugrott talpra Rufus.

– Az mi? – kérdezte Balikó kíváncsian.

Miközben Rufus vadul kotorászott egy szüette kredenc alsó fiókjában, Vakarcsik bácsi halkán magyarázott Balikónak.

– A térképrajzó Rufus egyik legjobb masinája. Még a régi időkben készítette egy mágus, hogy könnyűszerrel kiismerje magát bárhol. Tudod, akkoriban még sokkal több vár állt mindenütt, tele kincsekkel. Csak éppen a kincseskamra volt jól elrejtve. De a térképrajzó bármilyen épületnek, várnak, de még egy labirintusnak is le tudja rajzolni az alaprajzát. Sőt, ha megmondod neki, hová akarsz eljutni, még apró nyilakat is rajzol a térképre, hogy megmutassa a legrövidebb utat.

– De hogyan? – ámult Balikó.

– Senki sem tudja, hogyan működik. De egy biztos, Rufus elmond pár varázsigét, és belefúj egy szalmaszába, mintha csak szappanbuborékot akarna eregetni. De a kis csövön nem buborék jön ki, hanem valami sárgás köd. Épp csak kijön, és elszáll. Aztán Rufus kezében megmozdul a toll, és egy táblára elkezd vonalakat húzgálni. A vonalakból pedig a végén összeáll a pontos alaprajz.

– Hú – mondta Balikó.

– Megvan! – egyenesedett fel Rufus. Kicsit poros ugyan, de még működik.

Balikó úgy érezte, megtelik a szíve bátorsággal.

– Remek! – mondta. – Ha megtaláljuk a szellőzőnyílást, csak le kell ereszkednem egy kötélre.

– Már, ha egyáltalán beférsz – hűtötte le Vakarcsik bácsi. – Az is lehet, hogy sűrű rács védi.

– Ez igaz – mormolta Rufus, és visszament a kredenchez.

– Most mit keresel? – érdeklődött Vakarcsik bácsi.

– Vascsőppentőt – jelentette ki Rufus.

Balikó már éppen kérdezni akarta, hogy az meg mi a csuda, de Vakarcsik bácsi közbeszólt.

– Kötélre is szükség lesz, ha a gyerkőc tényleg le akar mászni a szellőzőn.

Rufus bólintott, és kivette a dobozból azt a két tekerics kötelet, amit Balikótól kapott.

– Induljunk, pár óra múlva pirkad. Nem örülnék, ha Morti embereibe botlanánk a sikátorban. Hajnalban már biztos tele lesz velük a környék.

Vakarcsik bácsi kinyitotta az ajtót.

– Van egy lámpásod, Rufus? – szólt hátra.

– Inkább elhozom a szentjánosbogarat, az kisebb helyen is elfér – dünnyögte Rufus, és kabátja zsebébe süllyesztett valamit.

Balikó agyán átsuhant a gondolat, hogy Rufusnak még a zsebe is varázserővel bír, vagy legalábbis feneketlen, mert az öreg mágus minden eszközét odadugta eddig, a zseb azonban még csak nem is dudorodott.

Kiléptek a sötét sikátorba. Az egész bazárban csend honolt, és csak elvétve égett egy-egy lámpa.

– Milyen szerencse, hogy nem egyedül kell mennem – gondolta Balikó. – Nem is tudom, hogy talál-nám meg a Béklyó közt ebben a sötétben.

A két öreg szemmel láthatóan pontosan tudta az utat. Szó nélkül kanyarogtak az egyre szűkülő sikátorokban.

– Nem valami vendégmarasztaló környék – borzongott Balikó, ahogy a sötétben lépegetve innen is, onnan is árnyak mozgását, ismeretlen hangok suttogását észlelte. De senki sem állt útjukba. Nagy sokára kis térre értek. A téren két lámpa is pislákkolt sárga fénnel, másik kettő sötéten meredt az égbe.

– Megint betörték a csavargók – mormolta maga elé Vakarcsik bácsi, ahogy a sötét lámpákra pillantott. A teret minden oldalról kidőlt-bedőlt házak övezték, a földszinti boltokról még a leeresztett redőnyökön át is érződött, milyen nyomorúságosak.

– Mindjárt ott vagyunk – súgta Vakarcsik bácsi Balikónak. – Ez már a Csavargók tere.

Balikó bólintott, és követte a két öreget egy sikátorba, amely a tér egyik sötét sarkából indult. Néhány lépés után Rufus beletúrt a zsebébe, és elővette a szentjánosbogarat, mert az utcácskában olyan sötét volt, hogy szinte vágni lehetett. Két szót mormolt, mire parányi fénypont jelent meg a tenyerén. Ez a kis világosság éppen csak arra volt elegendő, hogy nyakukat ne törjék a girbegurba sikátorban. Néhány perc múlva Rufus megállt, és szó nélkül felmutatott a magasba. Balikó felpillantott, és észrevette azt a táblát, amit már a mókusmágus szelencéjében is látott.

– Ez az – súgta Vakarcsik bácsi teljesen fölöslegesen, mert Balikó magától is kitalálta, hogy félszemű Morti boltja előtt állnak.

Rufus újra a zsebébe nyúlt, és kihúzta belőle a szalmaszálat. Intett Vakarcsik bácsinak, hogy fogja meg a varázseszközt, amíg előkeresi a többi tartozékot is. Hamarosan kezében tartott egy hosszú sas-tollat és egy pergamenlapot. Átvette a szalmaszálat, és érthetetlen szavakat mormolt. Aztán erősen belefújta az egyik végén. A másik oldalon szinte azonnal sárgás fény jelent meg, és szép lassan puha, sárga köd gomolygott elő. A köd egyenesen az ajtó felé úszott, aztán elenyészett, mintha a kulcslyukon keresztül besurrant volna a boltocskába. Szerencsére némi világosságot hagyott maga után, így Balikó is jól láthatta, ahogy pár pillanat múlva megmozdult Rufus kezében a toll. Rufus egészen lazán tartotta, látszott, hogy nem irányítja, hanem engedi, hadd mozogjon szabadon.

A toll néha megállt egy-egy másodpercre, mintha gondolkozna, merre is haladjon tovább, aztán szélsebesen újra írni kezdett.

– Milyen bonyolult térkép. Ki gondolná, hogy ez a kis üzletcske ekkora föld alatti rendszert fed – álméltkodott Vakarcsik bácsi.

Rufus egy szót sem szót, minden idegszálával a toll munkájára összpontosított. Amikor úgy tűnt, elkészült a térkép, Rufus újabb varázsigéket motyogott. A toll megint lendületet vett, de ezúttal éppen csak pár vonalat rajzolt.

– Kész van. Lássuk! – emelte közelebb Rufus a szentjánosbogarat a pergamenlaphoz.

– Amint látjátok, a szellőzőhöz vezető utat is berajzoltattam.

– Ühüm. Nem sokat értek belőle – dörmögött az öreg Vakarcsik, de Rufus magabiztosan elindult előre.

– Látjátok, itt, a Béklyó köz végén áll egy kút és egy téglafal. A nyilak azt mutatják, hogy pont a kút mögötti falszakaszon van a legközelebbi szellőzőnyílás.

– Igen, a kútra emlékszem. Mocskos vize van, nem lehet inni belőle – kotyogott megint Vakarcsik.

A Béklyó köz még egy utolsót kanyarodott, aztán elhagyatott kis terecskébe torkollott. A tér egyik oldala valóban sima téglafal volt, előtte meredezett a piszkos kis kút. Szerencsére ezen a téren a huligá-

nok elfelejtették betörni a lámpát, így a három felderítő viszonylag jól látott. Megkerülték a kutat.

– Itt van, ez lesz az! – mutatott a lába elé Balikó. A fal tövében sűrű vasráccsal fedett szellőzőt pillantottak meg.

– Simán beférek rajta, ha a rácsot sikerül valahogy eltüntetni – jelentette ki magabiztosan a kisegér.

– A rács az én gondom – lépett előle Rufus, és feneketlen zsebébe túrt. Kotorászott benne, végül előhúzza a vascsöppentőt. Vékony, ezüstösen csillogó pumpának tűnt a sötétben. Rufus mester a vasrács-hoz illesztette a végét, és finom mozdulatokkal nyomogatni kezdte az alsó, kiöblösödő részt. Közben persze varázsigt is mormolt. Egy darabig nem történt semmi, de Rufus rendületlenül nyomogatta a vascsöppentőt és motyogott maga elé. Vakarcsik bácsi izgalmában jobbra-balra lépegetett, topogott, kis híján rátaposott Balikó lábára, végül megkönnyebbülten felsóhajtott. A vasrács ezüstös színt öltött, és lassan, mint az olvasztott cukor, legördült rajta egy csepp. Az első cseppet követte a második, aztán a harmadik, egyre gyorsabb iramban. Balikó csak ámult-bámult, mert öt perc sem telt bele, és a szellőzőt fedő vasrács lecsorgott a földre.

– Na, ezzel is megvolnánk – egyenesedett fel Rufus, és zsebre vágta a vascsöppentőt.

– Lássuk, befér-e rajta a mi kis barátunk.

Balikó letérdelt, és óvatosan bedugta fejét a lyukon. Aztán mancsával is benyúlt, és körbetapogatta a falat.

– Ha nem szűkül össze ennél jobban a járat, pont le tudok ereszkedni – jelentette ki végül.

Rufus mester elővette a selyempárgát. Vakarcsik bácsi egyik végét saját derekára erősítette, közben intett Balikónak, hogy ő is kösse magára a kötél másik végét.

– Ez az – mondta. – Ha esetleg megcsúszol menet közben, akkor is megtart a kötél. Én meg olyan nagy vagyok, hogy nem tudsz magad után rántani a szellőzőbe. Indulj, fiam. Ha azt akarod, hogy húzzunk fel, ránts a kötélen hármat!

– Tessék, a szentjánosbogár – nyújtotta át az apró lámpást Rufus. – Neked nagyobb szükséged lesz rá, mint nekünk. Siess, hozd fel a barátodat hamar!

Balikó bólintott, és betolatott a lyukon. Lábával tapogatta az utat. A szellőző majdnem nyílegyenesen haladt lefelé, és a járatban sem voltak kiálló kövek, így Balikó alig tudott itt-ott megkapaszkodni. Ha Vakarcsik bácsi nem tartja őt a kötélén, biztosan lezuhant volna. Szerencsére szűk volt a járat, ezért könyökét kifeszítve meg tudott benne támaszkodni, hogy legalább lassítsa az iramot, és ne horzsolja fel bőrét az érdes kőfal.

Hamarosan érezte, hogy véget ér a szellőzőjárat. A kötélbe csimpaszkodva lógott, és megpróbált körülkémlelni. Koromsötét volt, az orráig sem látott. Fél kézzel eleresztette a kötelet, hogy kihasználja zsebéből a szentjánosbogarat. Másik kezével erősen kapaszkodott, de érezte a kötél feszüléséből, hogy elfogyott a tekercs, ennél lejjebb már nem tudják eresztetni.

– Meg kell néznem, hogy milyen messze van a padló. Hátha le tudok ugrani anélkül, hogy összetörném magam – gondolta. Aztán hirtelen fura érzése támadt. Mintha minden irányból halk szuszogást hallana. – Ugyan, Balikó, képzelődsz! – nyugtatta magát. – Húz be a levegő a szellőzőnyíláson, annak a süvítését hallod.

Végre megtalálta a szentjánosbogarat. Elővette, de abban a pillanatban, amikor kinyitotta a markát, hogy bevilágítsa a termet, a föld felől hirtelen hangos horkanás hallatszott. Balikó ijedten kapta fejét a hang irányába, de közben kicsúszott mancsából a lámpás és a földre pottyant. Balikó várta, hogy koppanjon a kövön, ám ehelyett valami sokkal váratlanabb dolog történt.

– Aú! – jajdult fel valaki a sötétben, aztán rémült hangon még hozzátette: – Valami a fejemre esett fentről!

A sötétben mozgolódás támadt.

– Nyugalom, Zsiga, csak álmodtad – szólt egy dörmögő hang álmosan.

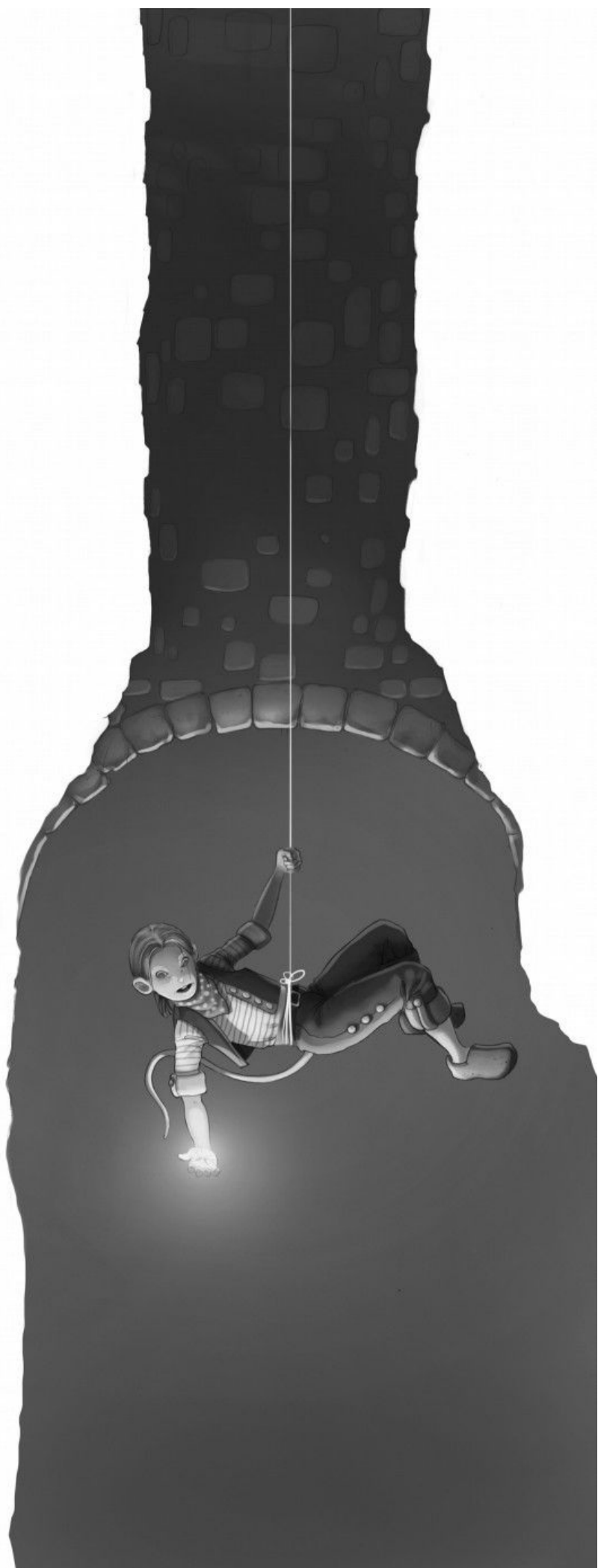
– Hé, Zsiga, menj csak arrébb! – mondta egy fiatalabb hang. – Mintha valami világítana alattad.

– Hagyjál már, Dini! – nyögött Zsiga – nem dugtam lámpást a fenekembe!

– De, tényleg, valami fényeset látok én is – szólt meg egy újabb hang, és Balikó egyszeriben mindenről elfelejtkezett.

– Rumini! – kiáltott fel örömeiben.

Balikó hangjára többen rémülten felvisítottak.

Senki sem számított arra, hogy a fejük fölött megszólal valaki, és szinte halálra váltak az ijedségtől.

– Balikó, te vagy az? – kérdezte Rumini hitetlenkedve.

– Én hát! Jöttem, hogy kiszabadítsalak.

– Juhéj, pajtás, a legjobbkor! Hol vagy?

– Lógok egy kötélén a fejetek fölött. Leereszkedtem a szellőzőn.

– Nagy vagy, öregem! Lámpást nem hoztál? – kérdezte Rumini olyan hangon, mintha csak egy izgalmas kiránduláson lennének.

– Sajnos leejtettem. Egészen kicsi, biztos begurult valahová – mondta Balikó.

– Ott lesz Zsiga alatt. Na, Zsiga, megmozdulsz végre? Rajta ülsz a lámpán – nógatta Rumini Zsigát, de az moccanni sem mert.

– Mi van, Rumini? Ki ez itt? Mit beszéltek?

– Itt van a barátom, Balikó. Értünk jött. Segít megszökni innen.

– Hol van? Nem látjuk! – hangzott a sötétből több bátortalan hang is.

Az ürgék még nem ocsúdtak föl az első riadalomból, mások meg csak most ébredtek, és senki sem tudta biztosan, mi is történt valójában.

– Ha Zsiga végre arrébb megy, látni is fogunk valamit – mondta Rumini türelmetlenül. – Gyerünk, Döme, húzd arrébb a fiút! – szólt most a pocakos tengerésznek, aki Zsigával volt egy párba kötözve.

Zsiga és Döme némi nyögdécselés árán odébb kúszott, a földre pottyant szentjánosbogár-lámpás fénye végre szabadon világíthatott. Nem volt ugyan elég erős ahhoz, hogy jól lehessen látni, de arra elegendő volt mégis, hogy kirajzolódjon a körben gubbasztó ürgék körvonala, és a fent himbálódzó Balikó alakja.

– Gyerünk, Balikó, ugorj le, és szabadítsd ki a kezünket! – rendelkezett Rumini. De Balikó csak lógott, és töprengve szólalt meg.

– Kik ezek, Rumi?

– Ürgék. Együtt kaptak el minket a kalózosok. Majd elmesélem, csak tűnjünk el innen végre.

– Elég nagynak látszanak.

– Nagyok is, öregem, de ne félj tőlük. A barátaim.

– Ki fél? Csak nem fognak kiférni a szellőzőn. Én is éppen hogy le tudtam ereszkedni.

– Akkor betörjük az ajtót, és a rendes kijáraton át megyünk.

– Nem jó. Varázslat védi. Csak Félszemű Morti tudja kinyitni.

– Miről beszélsz, fiam? – szólt közbe Beretva apó.

– Arról, hogy nem lehet betörni az ajtót. Meg kell várni, amíg a gazda nyitja ki.

– Arra nem gondoltál, fiam, hogy segítséget hívj? – kérdezte az öreg.

– Varázslat védi az ajtót, mondtam már. A katonák és pandúrok sem tudják kinyitni. Segítséget pedig hívtam, ők tartják a kötelemet fent.

– Akkor menjetek! – szólt hirtelen Dini. – Legalább Ruminit mentsd meg!

– Persze, most bezzeg megszökik a fiatalúr! – hördült fel egy hang.

– Fogd be a szád, Kasza! – vágott vissza Rumini dühösen. – Egyelőre még itt vagyok.

Aztán Balikóhoz fordult.

– Azt mondod, pajtás, hogy az ajtót, csak az a félszemű gazember tudja kinyitni?

– Igen.

– Akkor várjuk meg, hogy kinyissa. De addigra elvágod a köteleinket, hogy szabadon mozoghasunk. Ha kinyitják az ajtót, lerohanjuk őket, fejbe verjük, megkötözzük az egész bandát. Öten vannak összesen. Aztán, ha már nyitva az ajtó, mehetünk, a pandúrok meg átvehetik a tisztelt urakat itt a helyszínen.

– Na, nézd csak a kis hadvezért! – szólt Kasza gúnyosan.

– Szerintem jó terv – jelentette ki határozottan Dini. – Én a magam részéről benne vagyok.

– Próbáljuk meg! – szólt Beretva apó is. – Ez az egyetlen esélyünk.

– De a patkányok jóval erősebbek nálunk – jajdult fel Zsiga.

– Ej, Zsiga, ne legyél már ilyen gyáva – korholta Dini. – Erősebbek, de nem számítanak támadásra.

Ha váratlanul csapunk le rájuk, felocsúdni sem lesz idejük.

– Ez az! – helyeselt Döme, és több hang is csatlakozott hozzá.

– Akkor felmegyek, és szólok Rufuséknak a tervről – jelentette ki Balikó. – Ők riasztják addig a pandúrokat. – Azzal hármát rándított a kötélen.

– Ha tudsz, hozz magaddal köveket vagy egy fatuskót, hogy legyen mivel leütni a patkányokat – szólt utána Rumini.

– Fogadjunk, hogy nem jön vissza – gúnyolódott Kasza.

– Legalább egy követ hozz, Balikó, hogy ezt az agyalágyultat fejbe vágjam! – csattant fel Rumini dühösen.

Vakarcsik bácsi közben nekifeszült a kötélnak, és Balikó egyre feljebb emelkedett. Végül teljesen eltűnt a szellőzőnyílásban. A következő tíz percben az ürgék azt találgatták, hogy bukkanhatott rájuk Balikó. Ruminit faggatták, de ő sem értette az egészet. Jobb híján a vállát vonogatta, és büszkeséggel teli hangon kijelentette:

– Hiába, az én barátom már csak ilyen.

Eközben Balikó beszámolt a két öregnek az eseményekről. Elmondta, mit talált ki Rumini.

– Kockázatos terv – hümmögött Rufus –, de nekem sincs jobb ötletem.

– Vinned kéne fegyvereket – javasolta Vakarcsik bácsi.

– De mit? Csak egy bicskám van.

– Rufus, megvan még az a régi buzogányod? – fordult az öreg pocok a mókusmágushoz.

– Valahol biztos. De nincs annyi időnk, hogy visszamenjünk a boltba.

– Van itt a fal mellett néhány kődarab. A patkányoknak ez is jó lesz – jelentette ki Balikó. – Kössünk batyuba néhányat, hogy levihessem.

Vakarcsik bácsi felajánlotta a tarisznyáját. Balikó gyorsan belerakott öt nagyobb követ. Abban egyeztek meg, hogy először leeresztik Balikót, aztán utána küldik a tarisznyát.

– De ha lent vagyok a földön, nem fogom tudni levágni a tarisznyát a kötélről, mert túl rövid, és nem ér le a földre.

– Sebjaj, majd eleresztjük, és lepottyán a földre. Csak vigyázz, hogy senki se álljon alá. Akkor legalább a kötélnél is nálatok lesz, hogy meg tudjátok kötözni Mortit meg a legényeit – mondta Rufus.

– Mi pedig riasztjuk a pandúrokat. Itt fogunk várakozni, nehogy Morti gyanút fogjon. Ha megkötöztétek, kiálts fel a szellőzőn. Mi csak akkor nyomulunk be a boltba, mert ha véletlenül túl korán menénk, Morti esetleg elvarázsolná a bejáratot.

Balikó bólintott, és derekára csomózta a kötelet.

– Sok sikert, fiam! – szorította meg a kezét Rufus.

Vakarcsik bácsi vállon veregette, aztán nagyot kacsintva szólt:

– A kötélnél készen áll, uram. Adja meg a jelet az indulásra.

Balikó derékig beereszkedett a szellőzőbe, azután mondta csak:

– Mehetünk.

Vakarcsik bácsi katonásan összecsapta a bokáját, tisztelgett, de mielőtt Balikó feje eltűnt volna, előre-hajolt, és odasúgta:

– Nagyon óvatos légy, fiacskám!

A szökés

Balikó hamarosan megint ott lógott az ürgék feje fölött.

– Vigyázzatok alólam, ugrom.

Leoldotta derekáról a kötelet, egy pillanatig belekapaszkodott, aztán eleresztette. Lehuppant a földre.

– Hoztál köveket? – kérdezte Rumini gyanakodva.

– Mindjárt utánam küldik, álljatok el az útból.

Vakarcsik bácsi rögtön felhúzta a kötelet, mihelyst megérezte, hogy Balikó már nem csüng rajta. Néhány perc múlva már a kövekkel megrakott tarisznya ereszkedett lefelé. Amikor elfogyott a kötél, az öreg elengedte a végét, és a nehéz csomag egyenesen Balikó lába elé pottyant. Balikó közben elővette a bicskáját, és sorra elvágta az ürgéket fogva tartó köteleket. Mindenki fájdalmas képpel dörzsölgette elgémberedett végtagjait, és a kötél által elszorított részeket.

– Őket is eloldozzam? – kérdezte Balikó, amikor Kaszához és Savóhoz ért.

– Oldozd el, fiam! – kérte Beretva apó. – Ők is hozzánk tartoznak.

Balikó Ruminire nézett, aki vállat vont, és csak annyit mondott:

– Úgyis kupán vágom, ha valaki ellenünk fordul.

Savó és Kasza morogtak valamit, de hangosan egyikük sem szólalt meg.

Az ürgék megegyeztek, hogy ketten az ajtó mögé állnak kővel a kezükben. Nekik kell majd a belépő patkányokat fejbe kólintani. Ha sikerült leütni őket, a selyempárgával gyorsan megkötözik mindet, aztán jöhetnek a pandúrok.

– Az a lényeg, hogy nem szabad zajt csapni. Ha Morti gyanút fog, rögtön bezárja az ajtót, és soha nem jutunk ki innen! – figyelmeztetett Dini.

– De mi lesz, ha csak néhányan jönnek le, a többiek pedig fönt maradnak? – aggódott Zsiga.

– Egy a lényeg: aki ide beteszi a lábát, azt elkapjuk – jelentette ki Rumini. – Úgysem tudunk mindenre felkészülni.

– És ha egyszerre sokan jönnek? Az első belépőt még le tudjuk ütni az ajtónál, de a mögötte állókat már nem tudjuk meglepni – vetette fel Döme.

– Ez igaz – sóhajtott Beretva apó. – És valószínűleg nem egyesével szállingóznak majd ide.

Mindenki elcsendesedett. Azon törték a fejüket, hogyan tudnák a patkányokat egyszerre lerohanni. Végül Csocsó szólalt meg:

– És ha eljátszom, hogy mindjárt meghalok? Morti már úgyis látta, hogy beteg vagyok. Ha belépnek, hörögni és rángatózni kezdek. Akkor tán körém sereglenek, hogy megnézzék mi bajom. Ha fölém hajolnak, könnyűszerrel leüthetitek őket.

– Nagy vagy, öregem! Ennek biztos bedőlnek! – lelkesedett Dini.

– De addig úgy kell tennünk, mintha még meg volnánk kötözve, nehogy idő előtt észrevegyék a cselet – figyelmeztetett Beretva apó.

– Na és kinél lesznek a kövek? – kérdezte Zsiga.

Újabb tanakodás következett. Végül megállapodtak, hogy Csocsó körül helyezkedik el egy-egy kővel Dini, Döme és Emil, a legizmosabb ürgematróz, Zsiga pedig az ajtó mögé rejtőzik.

Rumini mindenáron azt akarta, hogy neki is jusson kő. Gondolta, az ajtó közelében lapul meg Balikóval, hogy elkapassa azt, aki esetleg menekülni próbál.

– De Rumini a legalacsonyabb közülünk – tiltakozott Emil. – Fel sem éri a patkányokat. Hogy fog

bárkit is fejbe verni?

- Akkor majd a lábára dobom a követ – heveskedett Rumini.
- Persze, hogy az ordításával mindenkit fellármázzon! – replikázott Emil.
- Értsd meg, fiam, ide nem elég a bátorság! Magasságra és erőre is szükség van! – csitította Beretva apó Ruminin.

– Én vállalom – szólalt meg váratlanul Kasza.

– Na ne! – szaladt ki Rumini száján.

Mindenki Kaszára meredt.

– Most mit bámultok? Azt hiszitek, nem merem megtenni?

– Nem, csak... – kezdte tétován Beretva apó.

– Te mondtad, apó, hogy mi is hozzátok tartozunk. Attól még segíthetek, hogy nem kedvelem ezt a nagyképű egérfattyút.

– Fattyú a nénikéd! – fújta föl magát Rumini, de Kasza mintha meg se hallotta volna.

– Én vagyok köztetek a legmagasabb, ti is tudjátok. Szökni akartok? Én is. Utáljátok a patkányokat?

Én is.

Még mindig csend volt. Kasza vállat vont.

– Nekem mindegy. Ha nem akarjátok, hát nem segíték.

Hátat fordított.

– Szerintem legyen Kasza – szólt hirtelen Dini.

Rumini felhördült, de Dini nem hagyta magát.

– Miért? Kasza tényleg erős és magas. Értsd meg, Rumini, most nem a barátság számít, a bőrünket kell menteni.

– Tőlem – vont vállat Rumini.

– Menjen mindenki a helyére, és maradjunk csöndben! – rendelkezett Beretva apó. – Bármikor itt lehetnek. Fogd meg azt a követ, Kasza!

Az ürgék elfoglalták a helyüket. Rumini és Balikó a fal mellé lapultak. Hang nélkül várakoztak. Rumini néha dühös pillantást vetett Kaszára, de aztán belátta: most tényleg fel kell hagyni az ellenségeskedéssel Fél óra sem telt el, amikor távoli zajra, dübörgésre lettek figyelmesek, aztán lépések dobogása hangzott fel.

– Jönnék. Többen vannak! – súgta Beretva apó.

Csocsó hátrafeszítette magát, egészen rádólt az öregre, és panaszosan nyögni kezdett. Időnként feljajdult, aztán zihálva felhúzta a lábát, mintha görcsbe rándulna. Dini halkán elnevette magát, de Csocsó zavartalanul folytatta a színjátékot. Beretva apó aggódalmasan szólongatta:

– Csocsó fiam, mi van veled? Rosszabbul vagy? Szólj!

Nyílt az ajtó, Csocsó pedig hörögve hanyatlott hátra.

– Jaj. Óó. Végem van, jaj.

– Tarts ki, fiam, hamarosan jobb lesz!

Beretva apó úgy tett, mintha nem vette volna észre az ajtóban megtorpanó patkányokat. Csocsó abba hagyta a hörgést, és panaszos nyögdéscselésbe kezdett.

– Szörnyen szenved szegény fiú – jajveszékelt Beretva apó. – Segítsen már rajta valaki!

– Hé, Morti, gyere le! – kiáltott az egyik patkány. – A végét járja a beteg ürge.

Fentről csúf káromkodás hangzott, aztán döngő léptek jelezték, hogy közeledik Morti.

Csocsó dobálni kezdte magát, mintha a hideg rázná. Beretva apó vele együtt rángatózott, nehogy észrevegyék a patkányok, hogy nincsenek már összekötözve. Félszemű Morti dühösen lépett a cellába, lámpáját egyenesen Csocsóra irányította, de még mindig nem fogyott ki a dühös szitkokból.

– Ez az átkozott Láva Leó! Tudhattam volna, hogy átver. Pocsék árut sózott rám, hogy a nyavalya törje ki. Hogy a nyüvek rágják szét a...

Nem fejezte be, mert a lámpa fénye hirtelen egy darab földre dobott kötélre hullott.

– Hát ez meg mi? Zseton, gyertek csak ide! – intett az ajtóban toporgó három őrnök. Azok beléptek, Zseton lehajolt a kötélrészre, de felegyenesedni már nem volt ideje, mert Emil hatalmasat sózott a fejére. Ájultan hanyatlott a földre. Közben Dini és Döme is talpra szökkentek, hogy a másik két patkányt is leüssék. Dini úgy vágta fejbe az egyik őrt, hogy az rögtön elterült Zseton mellett. Döme nem talált, a patkány két ugrással az ajtónál termett. Zsiga eléugrott, de a patkány gyorsabb volt, és hatalmasat rúgott szegény Zsigába. Zsiga fájdalmasan felkiáltott és összegörnyedt, de a patkány már nem tudott elmenekülni. A közelben gubbasztó ürgék rávetették magukat, és addig húzták-vonták, amíg végül Kaszának sikerült őt is ártalmatlanná tenni.

A nagy kavarodásban egy pillanatig mindenki megfeledkezett Félszemű Mortiról. Ő, mihelyst megértette, mi történik, a kijárat felé indult. Az ürgék a menekülő patkányt ráncigálták, és Mortinak már majdnem sikerült észrevétlenül kijutnia, amikor végre hátulról őt is megragadta valaki. Morti vaktában hátrarúgott, de a szorítás nem lazult. Menteni akarta hát a menthetőt, és megpróbálta a varázsigével lezárni a levezető utat, hogy legalább kívülről ne juthasson be senki.

Rumini és Balikó az ajtó közelében tébláboltak, az ürgék és patkányok nagyobbak voltak náluk, nem tudtak igazán részt venni a harcban. Rögtön észrevették Mortit, és az őt hátulról ráncigáló Savót.

– *Alanta mehani* – kezdte a varázsigét Morti, de Rumini hatalmas ordítással rávetette magát:

– Be kell fogni a száját! Be kell fogni a száját!

Belebokszolt a félszeműbe. Mortinak nem fáj nagyon Rumini ütése, de ahhoz elég volt, hogy egy pillanatra elnémuljon. Ekkor következett Balikó. Ő is rávetette magát a gazemberre. Morti megragadta a két kisegeret, és a karjuknál fogva felemelte őket. Hatalmas erő rejtőzött ebben az alacsony patkányban. Szerencsére ekkor megérkezett Dini, és egy jól irányzott ütéssel Mortit is leterítette.

Hirtelen csend lett. Az ürgék gyanakodva kémleltek körbe. Félszemű Morti és három legénye ájultan heverték a földön.

– Gyerünk, kötözzük meg őket! – ocsúdott fel Dini.

– Valaki álljon az ajtóhoz, és nézze, nem jönnek-e még! – rendelkezett Rumini.

Két ürge rögtön az ajtónál termett, a többiek nekiláttak, hogy minél szorosabban összekötözzék a négy patkányt.

– Mortinak a száját is be kell tömni – szólt Rumini. – Nehogy bevarázsolja a kijáratot, ha magához tér.

Beretva apó nagy szakértelemmel gyömöszölt egy rongyot Morti szájába.

– Ne félj, fiam, egy mukkot se szól majd – mosolygott Ruminire.

– Riaszthatjuk a pandúrokat? – kérdezte Balikó, amikor minden patkány gúzsba kötve hevert.

– Lehet – bólintott az öreg.

Balikó a szellőzőnyílás alá állt, és hangosan felszólt:

– Rufus mester, hall engem?

– Minden rendben? – érkezett fentről a válasz.

– Igen. Jöhetnek a pandúrok!

– Máris indulunk! – szólt egy ismeretlen hang. Balikó bólintott.

– Ez biztos a pandúrkapitány. Jönnek már! – magyarázta a körülötte állóknak.

Kisvártatva dulakodás zaja hallatszott a felső szintről. Úgy látszik, a boltocskában is voltak még páran Morti legényei közül. Az ürgék némán figyeltek, és mindenki megkönnyebbülten sóhajtott, amikor meghallották a pandúrkapitány hangját.

– Kötözzétek meg ezt a kettőt! Gyerünk lefelé! Meg kell keresni az ürgéket.

– Itt vagyunk, erre! – kiáltott az ajtó előtt Zsiga.

A pandúrok lámpással a kezükben közeledtek. Elégedetten vették szemügyre a megkötözött patkányokat. Félszemű Morti láttán a pandúrkapitány felsóhajtott.

– Végre! Már azt hittem, sosem kerítjük kézre a gazfickót.

Aztán sorra kezét szorított az ürgékkel és a két kiségerrel.

– Szép munkát végezték! Kérem önöket, hogy szíveskedjenek velünk jönni a pandúrvárba! Feltennénk önöknek néhány kérdést.

– Szeretnénk előtte enni és inni! – szólt Beretva apó határozottan. – Napok óta koplalunk már.

– Természetesen. A várban minden kívánságukat teljesítjük – mondta a pandúrkapitány.

– Nekünk vissza kell menni a kikötőbe – lépett elő Balikó. – A kapitányom biztos nagyon aggódik már.

– Sajnos nem engedhetek el senkit, amíg nem válaszoltak a kérdéseinkre – szólt a pandúrkapitány –, de ígérem, végzünk hamar.

– Nem lesz ennek jó vége, Rumi – súgta Balikó, amikor a pandúrok végre előrementek, hogy állomáshelyükre vezessék a kis csapatot. – Tegnap este nem szóltam, hogy eljövök. Mostanra biztosan égen-földön keresnek már. A kapitány már így is elég ideges.

– Mit akarsz tenni? – húzta fel a szemöldökét Rumini.

– Maradjunk a sor végére. A következő kanyarban szépen lemaradunk, aztán nyomás a kikötőbe. Szólunk a kapitánynak, hogy ne aggódjon, aztán még mindig megkereshetjük a pandúrvárat.

Rumini bólintott, és lassított a tempón. Az ürgék egyenletesen lépdeltek a pandúrok nyomában, elhaldtak a két barát mellett. Mire a következő kanyarhoz értek, Rumini és Balikó már a sor végén baktattak. A sikátor elágazott. A kis csapat befordult jobbra, a pandúrok után, Rumini és Balikó pedig futásnak eredtek a bal oldali utcácskában. Szerencsétlenségükre az egyik pandúr éppen akkor pillantott hátra, és észrevette a két kiséger szökését.

– Menet állj! – kiáltott. – Ketten megszöktek.

Három pandúr azon nyomban Ruminiék után iramodott.

– Megállni! Azonnal álljanak meg! – ordították.

A két kiséger úgy rohant, mintha az életüket mentenék, de hiába. A pelepandúrok híresen gyors lábú őrmestere végül beérte őket. Futás közben sikerült megragadni Rumini farkincáját. A kiséger fájdalmasan felkiáltott. Balikó hátranézett, és abban a pillanatban orra bukott egy kőben. Addigra már a többi pandúr is odaért.

– Hová, hová ilyen széleseben? – kérdezte az őrmester lihegve.

– Biztos valami gázságot csináltak – vélte a másik pandúr.

– Majd a várban kifaggatjuk őket! – határozott az őrmester. – Addig is bilincset rájuk, nehogy megint meglépjenek!

Hiába tiltakozott a két kiséger, hogy ők csak a kapitányuknak akartak szólni, kattant csuklójukon a vaspánt, és bilincsbe verve voltak kénytelenek a pandúrvárba masírozni.

A pele király udvara

A pandúrvárban hatalmas volt az izgalom. Mindenki látni akarta az évek óta keresett Félszemű Mortit, és kíváncsiak voltak a gazemberek kézrekerítőire is. Amint híre ment az eseményeknek, minden pandúr, még a szabadnapos járőrök, sőt a betegségéből lábadozó biztonsági őr is a várba sereglettek, hogy személyesen vehessék szemügyre a hősokeket.

Mortit és társait ponyvával letakart rabszállító kocsin hozták, és rögtön a legmélyebb tömlöcbe vetették, nehogy szökni próbáljanak valahogy. Az ürgéket és a két megbilincselte egérkét kényelmes, napfényes terembe vezették. Naftalin Rufus és Vakarcsik bácsi is itt voltak már, mert nekik is vallomást kellett tenni.

– Kérem, micsoda eljárás ez? – kiáltott felháborodottan az öreg pocok, amikor meglátta, hogy Balikót és Ruminin láncra vezetik a többiek után. – Hiszen nekik köszönhetjük, hogy sikerült elkapni Mortiékat!

– Ez a két fiatalember szökést kísérelt meg – szólt fontoskodva az egyik pandúr. – Gyanítjuk, hogy a rabszolga-kereskedők cinkostársai.

– Hát ez nevetséges! – mennydörgött Rufus mester. – Azonnal eresszék őket szabadon!

– Csak szólni akartunk a kapitánynak – mondta Balikó immáron századszor, de a pandúrok fülük botját sem mozgatták. Az ürgék is könyörgőre fogták a dolgot, és bizonygatták, hogy a két egérke sosem volt Mortiéék barátja, de csak annyit értek el, hogy a pandúrok megígérték: a kihallgatás után, ha nem derül ki semmi gaszág, szabadon bocsátják Rumininét.

A pandúrkapitány nyomban meg akarta kezdeni a kihallgatást, de Beretva apó ragaszkodott hozzá, hogy előbb békésen megreggelizzenek. A peléknek nem volt más választásuk, frissen sült cipót, virslit, mustárt és teát hoztak a korgó gyomrú csapatnak. Azok derekasan neki is láttak. Mivel minden kijáratnál fegyveres őrök álltak, az őrmester megengedte, hogy Ruminin és Balikó is az asztalhoz üljön, de bilincsuiket még most sem volt hajlandó lecsatolni.

Naftalin Rufus Ruminin és Balikó mellé telepedett.

– Ebben a fránya bilincsben meg sem tudom rendesen fogni a virslimet! – mérgelődött Ruminin.

– Tessék, én meg felborítottam a teát! – háborgott Balikó.

– Nyugalom, fiaim – csitította őket az öreg. – Ha megígéritek, hogy nem szöktök meg újra, leszedelem a karperecet rólatok.

– Esélyünk sincs meglépni innen – nézett végig a fegyveres őrökön Ruminin.

– Akkor dugjátok a mancsotokat az asztal alá, és maradjatok veszteg. Tegyetek úgy, mintha majszolnátok valamit! – utasította őket Rufus, és az asztal alatt előhúzta zsebéből a vascsöppentőt.

– Hát ez meg mi? – ámult el Ruminin, de Balikó az asztal alatt bokán rúgta.

– Ne bámulj, mert észreveszik. Majd elmondom később.

– Rágjátok fiaim, mert figyel minket az a pocakos őr – szólt Rufus, és a szájába tömött egy fél cipót. Nagyot nyelt, és közben Balikó láncához tartotta a vascsöppentőt. Balikó pár pillanat múlva érezte, hogy kezei szabadon mozognak.

– Te jössz, fiam – szólt fogai közt Rumininre az öreg. Hamarosan Ruminin is szélesen elvigyorodott, jelezve, hogy sikeresen megszabadult a mancsait összefogó vasláncától.

– Nehogy hadonászni kezdjete nekem – morgott Rufus –, mert ha kiderül a turpisság, engem is vasra vernek!

A két kiségernek azonban eszében sem volt újra bajba keveredni. Jobban érdekelte őket a terített asztal és a reggeli.

Amikor végeztek, az örök leszedték az asztalt, és kezdetét vette a kihallgatás. Mindenkit egyenként hívtak be a kapitány irodájába, ahol válaszolnia kellett a feltett kérdésekre. Az ürgék egybehangzóan számoltak be a történekről. Rumini, Balikó, Naftalin Rufus és Vakarcsik bácsi a végére maradtak, mert őket úgy akarta kihallgatni a kapitány, hogy a történet részleteit már ismeri. De mielőtt rájuk került volna a sor, küldönc érkezett a királyi palotából. A pele király őfelsége is értesült az esetről, megüzente, hogy udvarában várja az összes résztvevőt. A pandúrkapitány be akarta ugyan fejezni a kihallgatást, de a küldönc kijelentette: a felséges uralkodó személyesen szeretné kikérdezni Rufus mestert és barátait.

Így hát kocsikat hozattak, és a királyi palotába hajtottak. Őfelsége tróntermében ülve várta a csapatot. Körülötte mindenütt kíváncsi urak és az udvari főméltóságok lebzseltek. Még a szolgák is a trónteremben kerestek maguknak elfoglaltságot, hogy portörleszt tetteve meghallgathassák a beszámolót. A pandúrkapitány az uralkodó elé vezette a társaságot, és röviden beszámolt a Béklyó közti csetepatéről. Elmondta, hogy végre rábukkantak a kazamaták lejárataira, amit már olyan régóta keresnek. Elmesélte, miként hurcolták az ürgéket a föld alá Morti csatlósai, aztán beszámolt az ürgék hősieles küzdelméről.

– De hogy tudtak a kalózok behajózni a kikötőnkbe egy csapat rabszolgával a fedélzeten? – vonta össze szemöldökét a király.

– A kalózhajót otthagyták valami rejtekhelyen, és ártatlan kereskedőnek öltöztek – magyarázta a pandúrkapitány készségesen.

– Hogy hívják azt a kereskedőhajót? – kérdezte a király.

– Kalmár – felelték kórusban az ürgék.

– Itt vannak még Pelevárban? – kérdezte az uralkodó.

A pandúrkapitány tanácstalanul pislogott. A kihallgatások közepette eszébe sem jutott, hogy a kalózokat is kerestesse.

– Azonnal vágtsa két szakasz járőr a kikötőbe, és tartóztassák fel a Kalmár nevű hajót! – rendelkezett őfelsége dühösen.

– Van még valami más? – fordult újra a pandúrkapitányhoz, aki szégyenkezve állt, amiért elfelejtkezett a Kalmárról. Gondolta, eltereli mulasztásáról a figyelmet, ezért Ruminire és Balikóra mutatott.

– Gyanítjuk, hogy ezek ketten valamilyen módon kapcsolatban álltak Félszemű Mortival. A pandúrvárba menet szökést kíséreltek meg.

– Miért szöktetek meg? – nézett a két egérre szigorúan a király.

Balikó újra elmondta, hogy a kapitányukat akarták értesíteni a Szélkirálynőn. A király újabb és újabb kérdéseket tett fel, minden érdekelte, a Szélkirálynő útja, nehézségei, érkezése Pelevárba. Tekintete egyre haragosabbá vált, végül dühösen toppantott.

– Azt állítod, hogy az én udvarmesterem, Pampogi uraság igazságtalanul bánt el veletek?

Balikó határozottan bólintott.

– Igen. Ahelyett, hogy átvette volna az árut, ezeregyszáz arany büntetést mért ki ránk, és ha a kapitányom nem fizet, holnap reggel lefoglalják a hajót.

– Hát ez hihetetlen! – bődült el a király. – Azonnal hívják ide Pampogi urat, és vezessék elém a Szélkirálynő kapitányát is!

Két szolga futva indult, hogy teljesítse a parancsot. A király újabb kérdéseket akart feltenni a társaságnak, de nyílt az ajtó, és beszáguldott rajta egy futár.

– Felsőes királyom, rossz hírt hoztam. A Kalmár ma hajnalban elvitorlázott, pedig holnapig szól a kikötési engedélyük.

– Biztosan ők is hallották Morti csúfos kudarcának a hírét, és még időben kereket oldottak. Időben kellett volna intézkedni! – nézett a király a pandúrkapitányra olyan szúrósan, hogy az majdnem a föld alá süllyedt szégyenében.

A király nagyot sóhajtott.

– Pedig szívesen kifaggattam volna őket arról, hová is vitték a koronázási ékszereimet.

Bánatosan motyogta maga elé:

– Legszebbik koronámat, jogaromat és uralkodói pecsétgyűrűmet rabolták el a latrok.

Rumini hirtelen fejéhez kapott és nagyot kiáltott:

– De hiszen azokat az Orom-szigeten rejtették el!

– Mit beszélsz, fiam?

– Az Orom-szigeten van egy barlang. Oda hordják a kalózok a rablott kincseket. Múlt héten vitték oda a koronát is.

– Honnan tudod mindezt?

A pandúrkapitány epésen szólt közbe:

– Lehet, hogy mégiscsak Morti besúgója a fiú. Honnan máshonnan ismerné a kalózok rejtekhelyét?

De lehet, hogy a kalózoknak dolgozik.

Rumini sajnálkozva nézett a pandúrkapitányra:

– Nem lehet, hogy maga barátja Kaszának? Ő is mindig ilyeneket mond.

– Vigyázz a szádra, öcskös! – förmedt rá a pandúrkapitány Ruminire, de a király leintette. Aztán újra

Ruminihez fordult. A kisegér részletesen beszámolt Orom-szigeti kalandjairól, hogyan hallgatta ki a kalózokat a barlangban, az északi kikötőről, mindenről, ami csak eszébe jutott.

– Ha ez igaz, fiam, nagy jutalom vár rád – mondta a király. – Tudod mit ígértem a nyomravezetőnek?

– Nem tudom – rázta a fejét Rumini.

– Ötszáz aranytallért.

– Húha! – tátotta el a száját a kisegér.

– Megvan még az a térkép, amiről beszéltél?

– Persze – mondta Rumini, és előhúzta zsebéből a gyűrött pergamenlapot.

– Azonnal készüljön egy felderítőhajó! – rendelkezett a király. – Kíséretnek pedig a királyi flotta vezérhajója menjen vele, nehogy újra lerohanják azok a tengeri csirkefogók.

Két szolgálga máris rohant a kikötőbe, de még be sem csukódott utánuk a trónterem ajtaja, az ajtónálló már nyitotta is újra:

– Megérkezett Pampogi uraság és Bojtos Benedek, a Szélkirálynő kapitánya.

A két belépő mélyen meghajolt a király előtt, és közben vigyáztak, hogy még véletlenül se pillantsanak egymásra. Balikó és Rumini látták, hogy a kapitány arca nyúzott, tekintete fáradt.

– Szegény – gondolta Balikó –, biztos azt hiszi, hogy én is Rumini sorsára jutottam.

A kapitány egyenesen az uralkodó elé járult, nem nézett se jobbra, se balra, így nem is vette észre két kis hajósinasát. Térdet hajtott, aztán határozott hangon szólt.

– Felséges uralkodó, engeddd meg, hogy panasszal éljek színed előtt, és eléd tárjam nehéz helyzetünket!

– Nincs már szükség sem panaszra, sem könyörgésre. Helyzeted ismerem, és azért hívattalak ide, hogy orvosoljuk a bajt.

Aztán Pampogi úrra nézett, aki egészen sápadt volt, és mereven bámulta a cipője csatját.

– Emeld fel a tekinteted, Pampogi uram, és számolj be, kérlek, arról, mi lett az Egérországból érkezett szállítmány sorsa!

Pampogi mester nagy zavarában összevissza beszélt, dadogott, tördelte a mancsait.

– Hát, hogy úgy mondjam, felség, a sok penészes selyemvég ugyebár, és a felségedet ért kár, mindazonáltal, hát igen, tudom, mégiscsak bátorzkodnám kijelenteni, hogy, hm, hm, de mégsem, egyszóval tehát, ha szigorúan vesszük, izé...

– Tehát? – vont a fel szemöldökét a király.

– Voltaképpen – kezdte újra az udvarmester, de a király leintette.

– Voltaképpen egy kapzsi gazember vagy, aki mások szerencsétlenségéből akart hasznot húzni!

– Nem, felség, kérem alássan, én csak felséged iránti tiszteletből...

– Na, ebből elég, Pampogi uram! Megmondom mit teszel: sürgősen átveszed a Szélkirálynő nevű hajó rakományát, és a királyi kincstárból kifizeted a megalkudott árat. Utána pedig saját zsebedbe nyúlsz, és ötszáz arany kárpótlást fizetsz a mi derék kapitányunknak. Elégedett, Bojtos kapitány?

– Köszönöm, felség – hajtotta meg magát a kapitány. – Ha megengedi, még egy ügyben szeretném hatalmasságod segítségét kérni.

– Na, csak nem veszítettél el valamit, kedves kapitányom?

– Ami azt illeti: igen. Tegnap éjjel eltűnt hajómról egy Balikó nevezetű hajósinas. Néhány nappal korábban pedig – az Orom-sziget partjainál – egy másik hajósinasom is elveszett.

– Ej-haj, Bojtos kapitány – mosolygott a király –, van, aki a fél pár kesztyűjét hagyja el mindig, te pedig a hajósinasaidat veszíted el minduntalan.

– Kérem, felség, nagyon aggódom a két pernahajder miatt. Erős a gyanúm, hogy nagy veszélybe kerültek.

– Gyanúd nem csal, jó kapitányom – bólogatott a király –, bizony nem kis kalamajkába keveredtek, de megnyugtathatlak: mindketten épek és egészségesek.

– Felsőged tud róluk valamit? Kérem, árulja el nekem, mi lett a sorsuk.

– Lépjetek elő, gazfickók, és nyugtassátok meg szegény kapitányotokat! – mondta a király, és jóízűen kacagott, amikor a kapitány döbbenetét látta.

– Mielőtt példás büntetést ró ki rátok a kapitány, számoljatok be neki a sok bonyodalomról! – biztatta az uralkodó a két kiséget, akik egymás szavába vágva mesélték el a kapitánynak kalandjaikat. A kapitány álmélkodva hallgatta a beszámolót, de megőrizte szigorú ábrázatát.

– Tudom, hogy haragszol rájuk, kapitányom – bólogatott a pele király –, bizony nem kis bajkeverők az urak. De kérlek, ne büntesd őket túl szigorúan! Volt már elég bajban részük az elmúlt napokban.

A kapitány nem találta a szavakat. Öröm és harag kavargott benne. Végül valami affélét dörmögött, hogy:

– Na, majd még meglátom, magammal viszem-e őket.

A pele király jóindulatúan mosolygott, aztán intett.

– A kihallgatás véget ért. Mindenki távozhat.

Az összes résztvevő mélyen meghajolt, és hátrálva indultak a kijárat felé.

– Majd elfelejtettem – szólt utánuk a király. – Az ürge urak menjenek a kikötőbe, és válasszanak hajóim közül maguknak egy megfelelőt! Bátorságukért ajándékba kapják. A Szélkirálynő pedig addig ne hagyja el Pelevárt, amíg vissza nem tér a felderítőhajóm. Ha Rumini uram nem csapott be minket, akkor hamarosan ötszáz aranytalléros jutalom üti a markát.

Még mielőtt bárki bármit is szólhatott volna, őfelsége felemelkedett aranyos trónusáról, intett, és előkelő léptekkel elhagyta a tróntermet.

Rufus mester ajándéka

A Szélkirálynőn féktelen jókedv uralkodott. A sok megpróbáltatás, izgalom után mindenki megkönnyebbült és gondtalanul múltatták az időt. Ajtony már Rumini és Balikó megkerülése estéjén ünnepi vacsorát főzött, de olyan ízletesét, hogy még a fancsali Negró is megnyalta utána mind a tíz ujját. Amikor már egy falat sem fért le senkinek a torkán, a kapitány szólásra emelkedett.

– Kedves barátaim! Nehéz út áll mögöttünk, de bátran kijelenthetem, hogy mindenki remekül megállta a helyét közületek. Néhány nap múlva hazaindulunk, újabb szállítmánnyal a fedélzeten. Kár volna tagadnom, hogy nehéz lesz a visszaút. Ezért hát kérek, pihenjétek ki magatokat, amíg még itt vagyunk. És hogy szórakozásban se legyen hiány, úgy döntöttem: jutalmul szétosztom köztetek azt az ötszáz aranyat, amit Pampogi úrtól kaptunk bocsánatkérés gyanánt.

– Hurrá! – ordított egyszerre mindenki.

– Éljen a kapitány! – kiáltották többen is.

– Éljen Pampogi úr! – üvöltött Rumini, aztán, amikor a többiek szúrósan néztek rá, vállát vonogatva hozzátette: – Miért, végül is tőle kaptuk a pénzt.

Rumini különösen örült a jutalomnak, mert már azt hitte, lesz alkalma bevásárolni a bazárban. A pele király ugyan megtalálta a koronáját és egyéb kincseit az Orom-szigeten, és ünnepélyesen át is adta Rumininek a nyomravezetőt illető ötszáz aranyat, de a kapitány kijelentette: nem engedi, hogy Rumini mindenféle kacatra költse ezt a temérdek pénzt.

– Legjobb lesz, ha adok neked tizenöt aranyat, a többit pedig megőrzöm én. Majd ha benőtt kicsit a fejed lágya, fogsz örülni, hogy megmaradt a vagyonod.

– De kapitány úr! Tizenöt arany semmire sem elég! A legegyszerűbb távirányítású denevér is kétszer annyiba kerül. És én még acélpengéjű rugóskést, meg láthatatlan tintát is akartam venni!

– Látod, éppen ezért nem adom oda a pénzed! Félek, hogy efféle ostobaságokra költenéd.

– Hát mire költeném, kapitány úr? Vegyek belőle felmosórongyot, hogy Negró is örüljön?

– Ne légy pimasz, fiacskám! Itt van tizenöt arany, ebből gazdálkodhatsz.

– Hadd kapjak legalább ötvenet! – nyafogott Rumini, de a kapitány elzavarta.

Nagy volt hát a kiséger öröme, amikor a Pampogi úrtól kapott jutalomból még tizenöt arany ütötte a markát.

– Tizenöt meg tizenöt az harminc. Abból már csak kapok ezt-azt.

Másnap Rolanddal és Balikóval első útjuk a bazárba vezetett. Nehéz napjuk volt. Annyi érdekességet, csudálatos holmit láttak, hogy estére már egészen belezavarodtak.

– De hiszen itt ezer arany sem lenne elég! – kesergett Rumini, amikor minden bódéban legalább egy varázslatos szerkentyűt vagy illatos édességet megvásárolt volna.

Rolandnak estére megfájdult a gyomra, mert nem tudott ellenállni a bazárban több helyen is árult pirított gesztenyének. Minden árusnál vásárolt egy kis csomagot, amit pont elmajszolt, mire a következő gesztenyeárusra bukkant.

– Nem lesz ez egy kicsit sok? – aggódott Balikó, amikor Roli már az ötödik zacskó tartalmát ropogtatta.

– Ugyan! – legyintett Roland fölényesen. – Életemben nem ettem még ilyen jót. És ami jólesik, abból bármennyit meg tudok enni.

– Én sajnos nem ilyen vagyok – csóválta a fejét Balikó irigykedve. – Múltkor már a tizennegyedik

szilvás gombóc kifogott rajtam, pedig csuda finom volt.

– Hát ez tényleg nem túl dicső – vigyorgott Rumini. – Szilvás gombócból és palacsintából legalább húszat be kell vágni, hogy érjen valamit.

Roland egyetértően bólogatott, és a következő sarkon újabb csomag pirított gesztenyét vásárolt. Estére aztán tisztességes hascsikarása kerekedett, úgy nyöszörgött szegény, hogy még Rumininek is elment a kedve a viccelődéstől. Inkább visszavonult a kabinjába, hogy Balikóval még egyszer szemügyre vegyék aznapi szerzeményeiket. Rumini pénze nagy részét egy dupla fenekű, teknőcpáncélból készült ládára költötte.

– Ilyet használnak a csempészek is – magyarázta fontoskodva Balikónak immáron hetedszer. – Kinyitod, és mit láatsz? Egy csinos kis ládikót. Majd belerakom az új bicskámat meg pár apróságot. De ha jól megnézed, ki lehet emelni a ládika fenekét. Alatta van a titkos rekesz. Ide bármit elrejtethet, és fogadok, hogy még a kapitány sem találná meg.

Balikó komoly ábrázattal bólogatott. Sajnálta, hogy neki nem futotta efféle. Ő csak a jutalomként kapott tizenöt aranyból gazdálkodhatott. Vett is magának két szentjánosbogár-lámpást, mert Rufus mester kis lámpáskája nagyon megtetszett neki. Eredetileg ugyan csak egyet akart venni, de végül másképpen alakult.

– Végre egy mécses, ami nem foglal sok helyet – motyogta a bolt előtt állodogálva.

Az árus, egy pocakos hörcsög, nyomban beljebb tessékelte az üzletébe, és a fülébe súgta:

– Válassza az úr inkább ezt a másikat! Kicsit drágább ugyan, de akciós. Ráadásul, ha kétszer nyomják meg, akkor pirosra vált a színe.

Balikó csak a fejét rázta.

– Pedig jó üzletet köthetne az úr. Ha a piros lámpást veszi, adok mellé még egyet fél áron.

Balikó egy ideig kérette magát, de nagyon tetszett neki a pirosan is világító szentjánosbogár-lámpás, úgyhogy a végén belecsapott a hörcsög mancsába, és megvette fél áron a másikat is. Azt nem tudta ugyan, hogy mire fog két lámpást használni, de úgy gondolta, bármikor jól jöhet még a szerzeménye.

Az este másik nagy öröme az volt, hogy amikor a két kiséger visszatért a Szélkirálynőre, üzenet várt rájuk: Naftalin Rufus és Vakarcsik bácsi kérték, hogy másnap látogassák meg őket Rufus boltjában, mert szeretnének elbúcsúzni.

– Ott aztán kapkodhatod majd a fejed, Rumi! – jelentette ki Balikó. – Az öregnek vannak a világ legjobb varázseszközei.

– Szerinted megengedi majd, hogy kipróbáljunk ezt-azt? – kérdezte Rumini reménykedve.

– Majd megkérem őt, ne félj! – válaszolta Balikó magabiztosan.

Nagy izgalommal készültek a látogatásra. Rumini még azon is elgondolkozott, hogy tiszta inget húz, de ezt végül azért túlzásnak tartotta. Szinte futva tették meg az utat a bazáron át, még nézelődni sem álltak meg sehol. Pontban ötkor ott álltak a boltocska ajtajában. Kopogtak, de szokás szerint nem jött válasz. Rumini kissé elszontyolodott, de Balikó fölényesen legyintett:

– A jó barátok maguktól is betalálnak – azzal lenyomta a kilincset, és belépett.

Nem is csalatkozott, ott ült a molyette bársonyfotelban Naftalin Rufus, vele szemben egy faragott széken foglalt helyet Vakarcsik bácsi. A két öreg pipafüstbe burkolózva beszélgetett. Az ajtó nyikorgására felkapták a fejüket.

– Na lám, milyen pontosak a fiatalurak – bólogatott Rufus mester kedélyesen. – Gyertek csak gyerekek, ánizsos sütemény és mézes-barackos puszedli vár titeket.

Balikó és Rumini nem kérték magukat. Helyet foglaltak a két öreg mellett, és derekasan nekiláttak a finomságoknak.

– Kértek egy kis forralt bort? – kérdezte Vakarcsik bácsi szívélyesen.

Balikó Ruminire sandított. Rumini nyelt egyet, aztán bólintott, de Rufus mester nagyot nevetett:

– Hogyne, még mit nem! Miért nem rögtön pálinkával kínálad őket, barátom? Ne feledd, ezek az urak még gyerkőcök.

A két kiséger bánatosan pislogott.

– Azért legalább megkóstoltam volna – gondolta Rumini. Rufus mester pedig szokása szerint válszolt is a ki nem mondott gondolatra.

– Na jó, de csak egyetlen kortyot, nehogy csalódottan kelljen hazamennetek.

Vakarcsik bácsi egy-egy ujjnyit töltött az illatosan gőzölgő fahéjas-gyömbéres italból. A két kiséger egy hajtásra felhörpintette.

– Ez aztán az ital! – sóhajtott Balikó. Rumini hozzáértő ábrázattal bólogatott.

A két öreg kikérdezte az egérkéket, miként telnek napjaik. A két legényke – a forralt bortól erősen megvidámodva – lelkesen számolt be a bazárban beszerzett kincsekről.

– Látom, érdekelnek benneteket a különleges szerkentyűk – mosolygott a mókusmágus. – Ha van kedvetek, nézzetek szét a boltomban.

Rumini és Balikó azon nyomban talpra szökkentek. Hiszen már érkezésük óta csak erre vágytak. A következő másfél órát lázas kérdezgetéssel, próbálgatással töltötték. Minden érdekelte őket, és mindent rögtön ki akartak próbálni. Rufus mester alig győzött válaszolni a kérdésekre. Türelmesen mutatta meg egy-egy szerkentyű használatának módját, és még akkor sem hagyta faképnél a két kíváncsiskodót, amikor azok tizedszer kérték meg, hogy egy legyintéssel keltse életre a polcon gubbasztó kőbékát. Kuncogva meglegyintette bal mutatóujját, mintha zenekart vezényelne, és mormolt valamit. A kőbéka hirtelen zöldre változott, kőszemeivel pislogott egyet, majd fülsértő hangon brekegett. A produkció végén felugrott, és mire visszapotyant a polcra, újra kővé vált. Rumini és Balikó úgy nevettek, hogy még a könnyük is kicsordult.

– Még egyszer ugrassza meg a békát, Rufus mester! – könyörgött Balikó, de az öreg mókus mosolyogva így szólt:

– Nyolcvanöt éve meg sem mozdult szegény. Tíz ugrás pont elég volt neki mára.

A két egérke bánatos pillantásait látva elnevette magát.

– Ne keseregjete! Most jön a java. Búcsúzóul választhattok valamit a holmimból.

– Úgy érte, hogy...?

– Úgy bizony. Ajándékba kapjátok. Elvihetitek magatokkal.

– Hurrá! Köszönjük! – kiáltott a két jómadár, és lázas keresgélésbe fogtak.

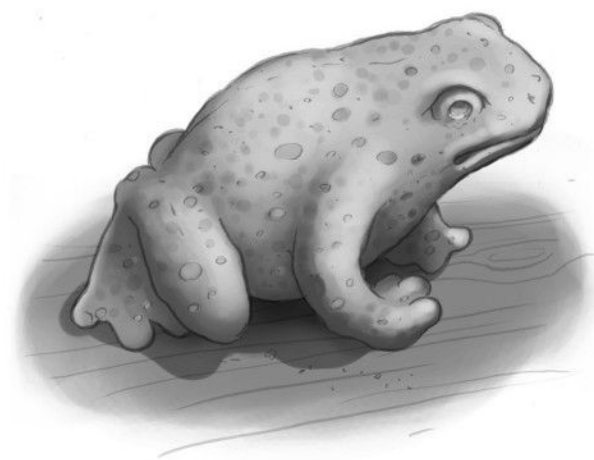
Választásuk végül arra a két varázseszközre esett, amelyeket már korábban megismertek. Balikó a látószelencét emelte ki a dobozból, Rumini pedig, hosszas tépelődés után a vascsöppentő mellett döntött. Vakarcsik bácsi elismeréssel bólogatott, Rufus mester pedig leültette kis vendégeit, hogy indulás előtt kipihenjék a keresgélés izgalmát, és felhajtsanak egy csésze teát.

Rumini és Balikó elégedetten kevergették a forró italt. Balikó még egyszer körbejáratta tekintetét az apró boltban, és megakadt a szeme a kijárat melletti asztalkán porosodó kalapon.

– Az a kalap is varázserővel bír? – kérdezte.

– Valaha azzal bírt – mondta Rufus. – Sajnos megrágták a molyok, és azóta nem működik.

– Mi volt a tudománya? – firtatta Balikó.

– Ez egy láthatatlanná tevő kalap volt – kotyogott Vakarcsik bácsi.

– Azta! – álmélkodott Rumini.

Balikó felpattant.

– Felpróbálhatom?

– Persze, de nincs már varázsereje.

– Nem baj.

Balikó egy ugrással az asztalkánál termett és fejébe nyomta a kalapot. Rumini feszült várakozással leste.

– Na? – kérdezte Balikó izgatottan.

– Nem tűntél el, fiam. Mondtam, hogy nem működik már – legyintett Rufus.

– Nem lehet megfoltozni? Szépen megvarnám, ahol megrágták a molyok.

– Sajnos semmit sem érne. Csak varázserővel bíró cérnával lehetne próbálkozni, de még úgy sem biztos, hogy visszanyerné az erejét.

– És hol lehet ilyen cérnát szerezni? – szökkent talpra Rumini is. Ő is és Balikó is roppant izgatottak lettek attól a gondolattól, hogy esetleg szert tehetnének egy láthatatlanná tevő kalapra. Rufus mester minden bizonnyal nekik adná, hiszen úgysem használja már.

– Nem tudom – tárta szét mancsait a mókusmágus. – Itt Pelevárban biztosan nem kapható.

– Nem kaphatnánk meg a kalapot, Rufus mester? – kérdezte Balikó. – Hátha visszatér a varázsereje.

– Az ugyan nem fog. Ha egyszer a molyok megrágnak egy varázsszövetet, az közönséges anyaggá válik.

– De ha mégis...

– Ne is reménykedj, fiam! De ha szeretnéd, nektek adom. Úgyis azért tettem oda, hogy kihajítsam.

– Köszönjük szépen! – rikkantotta Balikó boldogan, és megigazította a fejfedőt. Kicsit nagy volt rá ugyan, de azért kilátott a karima alól.

Az egérvék hamarosan búcsúzkodni kezdtek. Megígérték a két öregnek, hogy ha legközelebb Pelevárban járnak, feltétlenül meglátogatják őket. Aztán zsebre vágta kincseiket, Balikó még egyszer megigazította fején a kalapot, és kiléptek a sikátorba.

Időközben egészen besötétedett, és lehűlt a levegő. A kikötő felől erős szél fújt. Rufus mester boltcskája közelében még éppen csak sejtették, mert a szűk kis utcába alig-alig jutott egy fuvallat, de a főútra kanyarodva hirtelen szemükbe vágott a hideg. Balikó mindkét mancsával megragadta a kalapot, nehogy elragadjja a vihar.

– Ha ezt tudom, kabátban jövök – morgott Rumini, és barátjára nézett. Aztán döbbenetesen torpant meg.

– Hé, Balikó, hová tűntél?

– Itt állok melletted, vakegér! – szólt Balikó közvetlen közlőről, de Rumini hiába pislogott, Balikónak nyoma veszett. Egy pillanatig döbbenetesen bámult, aztán hatalmasat ordított:

– Működik! Mégiscsak működik!

– Mi? – hallotta barátja értetlen hangját.

– Hát a kalap, te tökkelütött. Nem látlak, érted? Eltűntél!

– Komolyan? – kérdezte Balikó, és ámulva lekapta fejfedőjét, hogy megsejmelje. Persze abban a pillanatban láthatóvá vált ő is, és az ütött-kopott varázskalap is.

- Vedd fel, hadd lássam! – nyújtotta át barátjának. Rumini mohón nyúlt érte, és a fejére illesztette.
- Nem történt semmi – csóválta a fejét Balikó.
- Mit csináltál vele, mielőtt eltűntél? – kérdezte Rumini.

Balikó megrándította a vállát, jelezve, hogy semmi különöset, de hirtelen újabb szellőkés érkezett.

Rumini ösztönösen megragadta a kalapot, és erősen a fejére szorította.

- Ez az! – kurjantott Balikó. – Eltűntél, komám!
- Tényleg? – kérdezte Rumini gyanakodva. – Tessék, mit mutatok?
- Honnan tudnám? Nem látlak.

– Juhéj! – kiáltott Rumini boldogan. Éppen arra haladt egy didergő pele, és két métert ugrott ijedtében, amikor meghallotta Rumini ordítását a lámpaoszlop mellől, ahol azonban senkit sem látott.

A két kisegér boldogan kacagott.

– Hát valami varázsereje csak maradt a jó öreg tökfödőnek – vigyorgott Balikó. A hazafelé vezető úton végig azt próbálgatták, mit tud a kalap. Ha erősen szorították, szinte mindig eltűntek. Olykor, egy-egy szempillantásra azonban megint feltűnt a kalap viselője, majd némi igazgatás után újra köddé vált.

– Ez így nem biztonságos – csóválta a fejét Rumini, amikor már a Szélkirálynő szélvédett kabinjában ücsörögtek. – Semmire sem tudjuk így használni, mert elég egy rossz mozdulat, vagy meglazul a szorítás, és máris láthatóvá válunk.

- Meg kéne varrni valahogy – morfondírozott Balikó.
- De meg ám! – helyeselt Rumini. – Képzeld, mi mindent csinálhatnánk akkor!

Balikó elképzelte, és nagyot sóhajtott.

– Meg kell próbálni varázscérnát szerezni!

– Addig viszont rejtjük jól el! – jelentette ki Rumini. – Nem örülnék, ha Negró azt látná, hogy hol bent vagyunk az éléskamrában, hol nem.

Balikó egyetértően vigyorgott, és Rumini kezébe nyomta a kalapot.

– Remélem, elfér az új ládikódban.

Rumini már nyitotta is a dupla fenekű dobozt, és elégedetten állapították meg, hogy a láda titkos, alsó rekeszét mintha pont a varázskalapnak tervezték volna.

A piros petárda

Elérkezett az utolsó nap. Délelőtt még mindenki kapott néhány óra szabadidőt, hogy utoljára sétáljon egyet Pelevárban. Rumini indítványozta, hogy keressék meg az ürgéket. Szabadulásuk óta nem találkoztak, pedig bazárbeli sétáik alatt mindig figyelték, hátha meglátják valamelyiküket.

- Csak nem mentek el köszönés nélkül! – tűnődött Rumini.
- Lehet, hogy az új hajókkal vannak elfoglalva – vélte Balikó.
- Miért, te tudod, milyen vitorlást kaptak?
- Nem. De lehet, hogy indulás előtt sok rajta a tennivaló.
- Akkor nézzünk szét a kikötőben! A bazárban már jártunk eleget.

A két jó barát a kikötő felé vette útját. Nem volt könnyű dolguk, Pelevár a világ egyik legnagyobb központja, partjainál több száz hajó horgonyoz egyszerre. Ruminiék már egy órája baktattak minden eredmény nélkül. Egyszer csak kiáltást hallottak a hátuk mögött:

- Hé, Rumini! Várjatok!

Megpördültek. Egy hatalmas hajó korlátja mögül Dini integetett. Néhány perc múlva együtt ücsörögtek egy raktár melletti padon.

- A régi hajótok is ekkora volt? – álmélkodott Balikó.
- Dehogy – legyintett Dini. – Nem is vagyunk elegendően ehhez a monstrumhoz.
- De miért nem szóltatok, hogy kisebbet kértek?

Dini sóhajtott.

– Mi hiába mondtuk, Kaszával nem lehet szót érteni.

Rumini és Balikó értetlenül pislogtak.

– Tudjátok, amikor a kalózok megtámadtak, meghalt a kapitányunk. Kasza a helyettes tiszt, így most, amíg haza nem térünk, és a királyunk ki nem nevez valaki mást helyette, ő parancsol.

– De minek neki ekkora hajó?

– Gondolta, nyerjünk valamit az üzleten, ha már a régi rakományt elvitték a kalózok. Most ezt a hatalmas vitorlást rakjuk tele áruval, és ha szerencsésen hazaérünk, tán még nyereségünk is lesz. Ráadásul szerintem Kasza meg akarja tartani magának a hajót. Így neki jól jön, hogy ekkora.

– Azt mondtad, kevesen vagytok hozzá. Hogy fogjátok hazanavigálni?

– Kasza új matrózokat szerződtetett. Egytől-egyig ellenszenves fickók. Naphosszat Kasza meg Savó körül sürgölődnek, nekünk, a régieknek már mukkannunk se lehet.

– Miért nem hagyod itt őket?

– Hova menjek?

– Gyere a Szélkirálynőre! A kapitányunk nagyon rendes, biztos szerződtetne téged is.

– De ti nem mentek az Ürgefoki félszigetre. Nekem ott az otthonom, a családom, ott vannak a barátaim, meg persze itt az Örvényen.

– Örvények hívják a hajót? – fintorgott Rumini.

– Úgy. Nem túl biztató név. Jó, hogy nem Zátónynak vagy Balszerencsének nevezték – mondta Dini.

Balikó felnevetett, aztán együttérző hangon tette hozzá:

– Hát igen. Szép nevű hajón szívesebben dolgozik az ember.

– Én a helyedben meggondolnám – tért vissza Rumini az előző témához. – Egyszer biztos megyünk tifelétek is. Addig meg inkább velünk szolgálj, mint Kasza kapitánynál!

– Mennék én szívesen. De nem hagyhatom itt Csocsót, Zsigát meg a többieket. Hazáig csak kibírjuk valahogy, otthon meg majd átszerződünk egy másik hajóra.

– Sajnálom, de megértelek – jelentette ki Rumini. Még néhány szót váltottak, aztán elbúcsúztak, és kezet ráztak. Ruminiéknek egy óra múlva a Szélkirálynőn kellett lenni.

– Jobb, ha én is megyek – sóhajtott Dini –, a végén még meg találnak büntetni, amiért tíz percig nem voltam a helyemen.

– Ha mégis meggondolnád magad, reggelig megtalálsz minket a hetes dokkban.

– Rendben! Viszlát, fiúk! – intett Dini, és sietve indult vissza a baljós nevű vitorlásra.

A két kiséger igencsak szedte a lábát, hogy időben érkezzenek a Szélkirálynőhöz. Rumini hirtelen megtorpant és a homlokára ütött.

– Elfelejtettük a petárdát!

– Mit? – pislogott Balikó értetlenül.

– Tudod, meséltem már. A Sárkány-szorosnál az a kalózok jelzése, hogy fellőnek egy piros rakétát. A sárkány ebből tudja, hogy ők azok, és simán átereszti őket.

– Akkor futás! Még van időnk beugrani a bazárba.

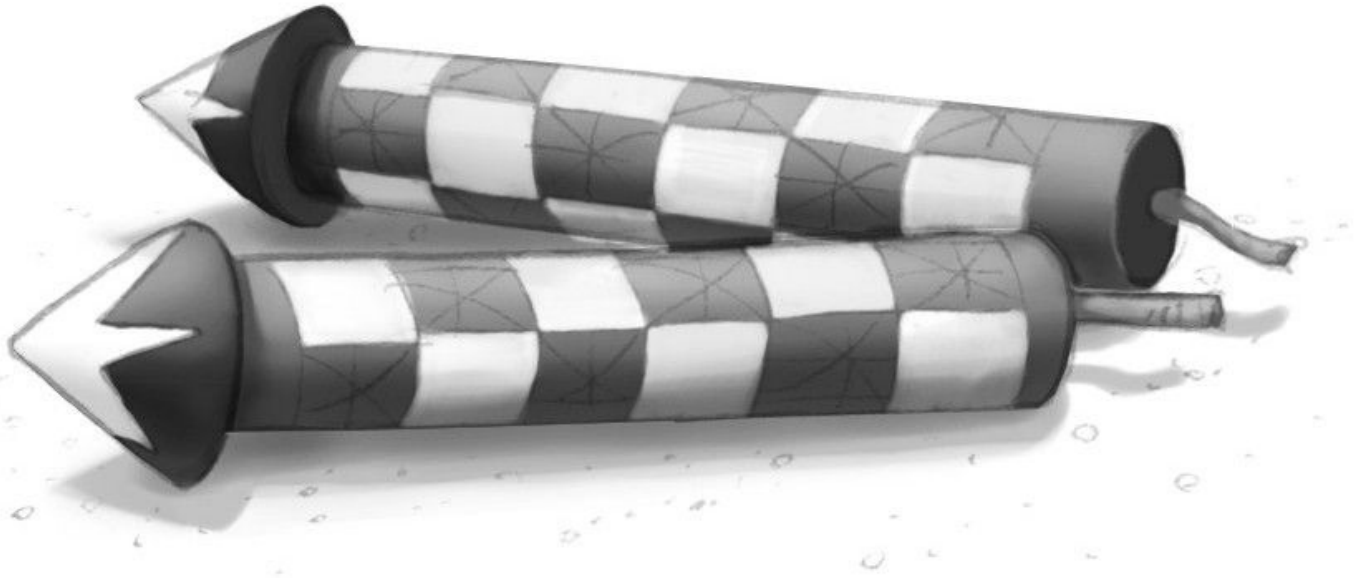
Rohanni kezdtek. Lihegve értek a bazársor ötödik bódéjához, ahol már az elmúlt napok során többször is báméskodtak. Mindenféle égő-durrogó holmit lehetett itt kapni az elfújhatatlan gyertyától kezdve a tűzijátékig. Rumini kedvence egy kis golyócska volt, amire ha ráült valaki, hatalmasat pukkant. Balikónak legjobban a szagos mécsesek tetszettek, főleg az, amelyik eleinte sült hús, később pedig puncstorta illatát árasztja. Jól ismerték tehát a boltocskát és az eladót, Robit, egy vidám képű, fiatal tengerimalacot.

– Örülök, hogy újra látlak, egér barátaim – köszöntötte őket. – Ezúttal is csak nézelődni jöttetek?

– Nem. Most vásárolni szeretnénk, méghozzá gyorsan.

– Mivel szolgálhatok?

- Piros színű tűzijátékpatronot keresünk.
- Nem kérték inkább lilát vagy sárgát? Az sokkal szebb. Sőt, tegnap kaptam színváltós patronokat is.

- Köszönjük, de mindenképpen piros kell.
- Hm. Megnézem hátul, de attól tartok, elfogyott.
- Hogyhogy? Éppen két napja mesélted, hogy nálad mindig minden kapható.
- Igen, de néhány napja járt itt pár fancsali képű patkány, és megvették az összes piros és kék patronot.

Rumini és Balikó összenéztek.

- Fogadok, hogy Káró járt itt – mormolta Rumini dühösen.
- Ismeritek őket? – ámult el Robi. – Tényleg így hívták az egyiket. Meg volt egy nagydarab, ő cipelte a petárdákat.
- Maxi! – kiáltott Rumini.
- Igen, igen – bólogatott Robi. – Ha ismeritek, kérjetek tőlük pár patronot, vettek legalább két tucatot mindegyikből. Biztos adnak egyet-kettőt.
- Kötve hiszem – fintorgott Balikó.
- Sajnos már elhajóztak – sóhajtott Rumini.
- Figyelj, Robi, életbevágó, hogy legalább egy piros petárdát szerezzünk holnap reggelig. Nem tudsz a bazárban másik helyet, ahol kaphatnánk?

Robi a füle tövét vakargatta.

- Nem valószínű. Enyém a legnagyobb üzlet Pelevárban.
- Nekünk egy kis, eldugott hely is jó, ahol véletlenül kallódik egyetlen ócska piros tűzijátékpatron – mondta Balikó.

– Dupla árat fizetünk – jelentette ki Rumini.

Robinak felcsillant a szeme.

- Megnézem, mit tehetek. Gyertek vissza zárás előtt. Ha akad a bazárban piros petárda, megszerzem nektek.

– Köszönjük, Robi. Viszlát este!

A két barát kifordult az üzletből, és teljes erőből rohantak vissza a kikötőbe. A többiek már éppen Ajtony bográcsa körül sorakoztak, hogy megkapják tálkájukba az ebédet.

– Utolsó pillanatban érkeztetek! – csóválta a fejét a kapitány.

– Kapitány úr, szeretnénk valamit mondani! – jelentkezett Rumini. Eddig ugyanis nem beszélt Bojtos Benedeknek a kalózok cseléről. Most azonban eszébe jutott, hogy a kapitányt is be kéne avatni, egyrészt azért, hogy visszaengedje őket este a bazárba, másrészt pedig azért, mert a két kiségernek egy megve-

szekedett vasa sem volt már. Rumini annak reményében ígért dupla árat a piros petárdáért, hogy majd a kapitánytól kapnak pénzt a vásárlásra. Végül is az egész hajó sorsa múltott a tűzijátékon. De a kapitány csak a fejét ingatta.

– Most ebédeljetek. Majd beszélünk ebéd után.

De ebéd után Negró könyörtelenül kiosztotta a délutáni tennivalókat. A legénység nagy része az új árut hordta le a raktárba, néhányan azonban a Szélkirálynő takarítását kapták feladatul. Rumini és Balikó természetesen ezek közé tartoztak.

– Nagy hibát követtünk el, barátom – mondta tragikus arccal Balikó.

– Mit? – hökkent meg Rumini. Ő viszonylag elégedett volt eddigi ténykedésükkel.

– Önműködő keféket kellett volna vennünk a bazárban. Minek a sok jó szerzeményünk, ha közben egész nap takarítunk? Képzeld csak el, ülnénk a mentőcsónak alatt, világítana a két szentjánosbogár lámpás, rágnánk a mogyorót, kártyázgatnánk, a kefe meg sikálná a fedélzetet.

– Höhö. Ez jó – nevetgélt Rumini.

– Örülök, hogy nektek jó a kedvetek így indulás előtt – lépett hozzájuk Dundi Bandi szomorú ábrázattal.

– Mi a gond, Bandi? Csak nem fáj a hasad? – aggódott Rumini.

Dundi Bandi legyintett.

– Nem kaptál rumbatököt Banduskának? – faggatta Balikó.

– De kaptam. A vásárlással nem volt gond. Gyönyörű kis rumbatököt vettem, piros-kék mintásat. Sőt, magamnak is megvettem azt a kis ezüsthúros gitárt.

– És ki is próbáltad már? – csillant fel Rumini szeme. Nagyon szerette a gitárszót és a közös dalolást.

– Még a boltban mutatott az eladó pár egyszerű fogást. Egész könnyűeket. Meg adott egy kottát a legjobb melódiákhoz.

– Hát akkor miért búsulsz? Csapunk este egy zenés mulatságot.

– Megfogadtam, hogy addig nem játszom az új gitáron, amíg el nem múlik felőlünk a baj.

– Baj, milyen baj? Bökd ki, mi aggaszt? – biztatta Balikó.

– A visszaút. A sárkány. Egyszer átjutottunk szerencsésen, de mi lesz hazafelé? Erre senki sem gondolt? Nincs több altató vizünk. Nincs sárkányirtónk. És csak egy életünk van – tette hozzá egészen halalkan.

– Ej, Bandi, a sárkány nem akadály. A kapitány remek tervet eszelt ki. Úgy átjutunk a szoroson, mint a pinty – jelentette ki Rumini magabiztosan.

– Milyen tervet? – ámult Bandi.

Rumini Balikóra nézett. Balikó alig láthatóan megrázta a fejét. Jobb lesz, ha nem mondják el Bandinak a kalózkodás módszerét, mert valószínűleg egyáltalán nem tartaná megnyugtatónak. Ráadásul nem ártana először a kapitányt beavatni. Így hát Rumini titokzatos képpel csak annyit mondott:

– Tudhatod, a kapitány nem szokott hibázni.

– Remélem, hogy most sem fog – sóhajtott Bandi, aztán búcsút intett, és megindult a raktárba pakolni.

Késő délután volt már, mire a két kiségernek sikerült beszélni a kapitánnyal. Bojtos Benedek elgondolkozva hallgatta Rumini történetét.

– Biztos vagy ebben, fiam? – kérdezte végül.

– Igen, uram.

– Rendben van. Siessetek a bazárba. Megvehetitek azt a piros petárdát. Itt van három arany, ennyi biztosan elég.

Rumininek és Balikónak felcsillant a szeme.

– A maradék pénzzel elszámolunk! – szólt utánuk a kapitány szigorúan. – Nehogy elköltsétek nekem!

A két kiséger sietve indult Robi boltjába. A fiatal tengerimalac az ajtóban várt rájuk.

– Rossz hírem van – szólt köszönés helyett.

– Csak nem azt akard mondani, hogy egész Pelevárban nincs egyetlen piros tűzijáték?

– De. Minden készletet felvásároltak a barátaitok.

– A macska rúgja meg! – fakadt ki Balikó.

– A Dénársoron, a lámpaboltban van néhány bordó meg rózsaszín patron, de azt mondja a gazda, hogy három éve ott áll már, lehet, hogy nem is működik.

– Mindegy. Nekünk úgysem jó – szögezte le Rumini.

– Sajnálom, fiúk – tárta szét mancsait Robi.

Hát még hogy sajnálta a két kiséger. Csüggedten battyogtak vissza a Szélkirálynőre.

– Sose búsuljatok, fiaim – vigasztalta őket a kapitány, miután átvette Ruminitől a három aranyat. – Úgyis kockázatos terv volt.

De Rumini nagyon el volt keseredve. Már olyan jól elképzelte a többiek ijedtségét, ahogy behajóznak a ködös Sárkány-szorosba, és álmélkodásukat, amint ép bőrrel át is jutnak rajta. És milyen jó lett volna szegény Dundi Bandit megnyugtatni. De hiába, nem volt mit tenni. Bánatosan mentek lefeküdni.

A kék petárda

Másnap nem volt már idő a szomorkodásra. Hajnalban harsant az ébresztő, és a Szélkirálynő egy óra múlva felvonta a horgonyt. A pele király járőrei az öböl széléig kísérték őket. A szolgálati hajó végül visszafordult, és a pele őrség tisztelgéssel búcsúzott a távolodó Szélkirálynőtől.

Kedvező szél fúj, és az egérhajó vidáman szelte a hullámokat a Sárkány-szoros felé. Éjszaka sem álltak meg, mert a kapitány azt a hírt kapta a járőröktől, hogy három napja felszállt a köd a szorosból. Ezek szerint a sárkány éppen nincs otthon, és a kapitány szeretett volna átjutni a veszélyes szakaszon a fenevad visszatérése előtt. Nagy volt hát a csalódása, amikor a következő nap délelőttjén Sajtos Pedro jelentette:

– Ködöt látok a Sárkány-szoros felett.

Mindenki a korláthoz tódult. A szoros messze volt még, alig derengett valami a látóhatár szélén, de Pedrónak igaza volt: minél közelebb értek, annál jobban látszott szabad szemmel is a felhőszerű fehérség a sziklák között.

– Mi lesz most? – kérdezték egymást a matrózok.

– Olyan közel megyünk, amennyire csak lehetséges. Aztán várunk – döntött a kapitány.

A Szélkirálynő megközelítette a szorost. Egy nagyobb szikla közelében horgonyt vetettek. A kapitány megkettőzte az őrséget, és félrevonult, hogy megbeszélje Sebestyénnel a további teendőket.

– Aggódom, kapitány úr – mondta Sebestyén, amikor kettesben maradtak. – A legénység előtt nem akartam szóba hozni, de egyáltalán nem vagyok nyugodt a kalózok miatt. Rumini szerint errefelé van a rejtekhelyük. A Szélkirálynő tele van áruval. Ha sokáig itt vesztegelünk, könnyen lecsaphatnak ránk.

– Talán nem merik megkockáztatni – tűnődött a kapitány. – A pele járőrök szerint négy katonai hajó cirkál a környéken, a kalózokra vadásznak. Szerintem a gazemberek máshol fosztogatnak most.

– Bárcsak igaza lenne, kapitány úr. Mindenesetre jó lenne tudni, hol az a rejtekhely.

A kapitány bólintott és hívatta Ruminit.

– Meséld el fiam, még egyszer, hol is szálltatok át a kalózhajóról a kereskedőhajóra!

– Sajnos nem tudom, mert végig be voltunk zárva. Csak annyi időre engedtek ki, amíg átszálltunk. Egy egészen kicsi öböl volt, körülvéve magas sziklakkal.

– A ködöt nem láttad?

– Nem. Biztos takarták a sziklák. De valahol a közelben kellett lennie.

Sebestyén sóhajtott és a kapitányra nézett. Ebben a pillanatban felharsant Sajtos Pedro kiáltása:

– Hajó a láthatáron!

– Gyerünk! – szökkent talpra a kapitány, és felrohant a fedélzetre. Sebestyén és Rumini mögötte loholtak.

A hajó az Orom-sziget felől közeledett. Fedélzetéről nem láthatták a Szélkirálynőt, mert a nap pont a szemükbe sütött, ráadásul az egerek hajója mögött ott tornyosult a szikla is. Még hunyorogva is csak a szikla körvonalait láthatták, a Szélkirálynőt egész közlelről fogják csak észrevenni. Az egerek így nyugodtan figyelhettek.

– Látszik a hajó jelzése? – kérdezte a kapitány.

Sajtos Pedro erősen hunyorgott, végül kijelentette:

– Szerintem ezek a kalózok. Fekete a zászlaja.

– Menekülünk? – kérdezte Sebestyén.

– Még nem – mondta a kapitány. – Egyelőre biztosan nem látnak minket. Ha elmozdulunk innen, rögtön észrevesznek. Hozzatok elő a puskaport és a fegyvereket.

Öten indultak a raktárba. A többiek rémülten meredtek a távolba. Szegény Dundi Bandinak hangosan koccantak össze fogai a félelemtől. A kalózhajó közelebb ért, már mindenki láthatta a szélben lobogó fekete kalózzászlót. Vajon mikor veszik észre őket? Nem volt idő ezen tűnődni, mert Sajtos Pedro újabb kiáltása törte meg a csendet:

- Még egy hajó közeledik!
- Micsoda?
- Hol?

Tényleg. A kalózhajó mögött másik vitorlás alakja rajzolódott ki.

- Két hajóval támadnak? – néztek össze ijedten az egerek.
- Ez egy járőrhajó – szólt Pedro. – Üldözik a kalózokat.

Most már egész jól lehetett látni a közelgő kalózhajót, és a mögötte hajrázó, pelekatonákkal megrakott járőrhajót.

- Elébük kéne kerülni, hogy feltartóztassuk őket! – mondta Rumini harciasan.
- Nem keveredünk harcba – jelentette ki a kapitány határozottan.

Ebben a pillanatban hatalmas dörrenés hangzott.

- Mi ez? Lőnek? – rezzent össze Dundi Bandi.
- Odanézzetek! – kiáltott Roland, és a magasba mutatott.

Az égen gyönyörű kék színű csillag rajzolódott ki, aztán süvítve ezer ragyogó fénypontra hullott szét.

– Tűzijáték! – álmélkodott Brúnó.

– Fellótték a kék jelzést – fordult Rumini izgatottan a kapitányhoz. – Induljunk! Még eléjük vághatunk!

– Mondtam, hogy nem harcolunk, fiam – intette le a kapitány, de Rumini nem hagyta magát.

– Nem is verekedni akarok. Hát nem érti, kapitány úr? Ha üldözik őket, azért lövik fel a kék jelzést, hogy a sárkányt figyelmeztessék. Ilyenkor őket átengedi, az üldözőket pedig felfalja. Ez köztük a megállapodás.

– Mire akarsz kilyukadni? – vont össze szemöldökét a kapitány.

– Ha sietünk, előbb érünk a szorosba, mint a kalózkod. A sárkány nem fog támadni, mert úgy szól az egyezség, hogy az első hajó mehet, a második a zsákmány. Így mi átjutunk, mert a sárkány azt hiszi, mi

vagyunk a kalózok, és csak a másodiknak érkezőket kapja be. Ha a kalózok elé vágunk, ők érkeznek másodikként, és őket eszi meg.

– De ha megismeri őket?

– Nem fogja. Épp azért van a jelzés. Hiszen van, hogy a kalózok másik hajón érkeznek. Csak a jelzés számít.

– Nagyon kockázatos terv.

– Kapitány úr, ha most nem megyünk, ki tudja, meddig szobrozhatunk itt. A sárkány néha hónapokig ül egy helyben.

A kapitány elgondolkozott.

– Nincs idő töprengeni, kapitány úr! Ha nem indulunk most, nem tudunk elébük vágni!

– Legyen. Remélem, igazad lesz, fiam.

A kapitány parancsot adott az azonnali indulásra. Többen hitetlenkedve kapták fel a fejüket, de a kapitány úgy sürgette matrózait, mint egy valódi hajcsár.

– Gyerünk! Képzeljétek, hogy versenyen vagyunk! Sebestyén, fordulj egyenesen a szoros felé!

– De akkor nem lesz elég helyem kikerülni a ködöt.

– Áthajtuk a szoroson! Most.

– De...

– Semmi de, gyerünk!

A Szélkirálynő begyorsult. Már egészen közel jártak a ködhöz. Az egerek szorosán markolták fegyvereiket. Dolmányos papa és Frici ugrásra készen álltak az ágyú mellett. A kalózhajó egyre közelített. Fedélzetén észrevették az egerek hajóját, de egyelőre nem törődtek vele. Ám amikor rájöttek, hogy a Szélkirálynő is a szorosba tart, megrémültek. Néhány pillanat múlva lövés dördült. Az egerek az égre pillantottak, mert újabb tűzijátékra számítottak. De a kalózok nem a sárkánynak jeleztek most, hanem ágyúval próbálták megállítani a Szélkirálynőt. Az első lövést három újabb követte, szerencsére a kalózok a nagy kapkodásban rosszul céloztak, így a lövedékek az egérhajó mögött csapódtak a vízbe. Dolmányos papa és Frici kérdően néztek a kapitányra. Bojtos Benedek intett, hogy ne lőjenek. Felesleges. A Szélkirálynő közben beért a ködbe.

– Fegyvereket készenlétbe! – ordított a kapitány. Eddig a kalóztól félték, de most hirtelen minden szem a ködbe fúródott. A sárkányt kutatták. Nem tudták elhinni, hogy a fenevad csak úgy, támadás nélkül engedi őket áthajózni a szoroson. Közben a szoros bejárata felől ordítás hallatszott. A kalózok megértették, hogy nem tudják az egereket megállítani, és hogy ily módon másodikként értek a szorosba. Tudták, hogy a sárkány csak az első hajót hagyja átkelni, a másodikat mindig megeszi. Rádöbentek, hogy a fenevad rájuk fog támadni, megpróbáltak hát gyorsan megfordulni, és kereket oldani. A pele hajó ugyan vészesen közel került már, de még mindig inkább velük szálltak harcba, mint a tűzokádó szörnyeteggel. De elkéstek. A sárkány a kék jelzés fellövése óta a köd szélén várakozott. Láta a ködbe beszáguldó Szélkirálynőt, de nem is hederített rá. Azt hitte, hogy a kalózok érkeztek. Vörös szeméit a második hajóra függesztette.

A kalózhajó majdnem nekisodródott a szorost szegélyező sziklafalnak a hirtelen kanyarban: a tengeri rablók igyekeztek minél gyorsabban hátuk mögött hagyni a sárkány tanyáját. A szörnyeteg látta, hogy zsákmánya menekülni próbál, ezért nem várt tovább, hatalmas lángot fújva lecsapott. A Szélkirálynőn jól hallották a csobbanást, ahogy a sárkány kiemelkedett a vízből, a hörgésre emlékeztető szörnyű hangot, ahogy mindhárom fejéből kilövellt a láng. Jól hallották a kalózok rémült ordítását is, és a sárkány szörnyű vijjogását. Aztán recsegés-ropogás-csattogás következett, végül, mire a Szélkirálynő átért a szoroson, elcsitult a zaj, és nagy csend állt be.

A ködből a napfényre sikló Szélkirálynőn mindenki feszülten figyelt. Úgy tűnt, a sárkány tényleg tartotta magát a megállapodáshoz, mert nem eredt az egerek nyomába. Békésen rágcsálta azt a néhány deszkát, ami az Aranyvadászból még megmaradt. A kalózok mind egy szálig a sárkány gyomrában

végezték, hírmondó sem maradt belőlük.

Az üldöző pelehajóról jól látták, mi történt. Azt hitték ugyan, hogy a Szélkirálynő is a sárkány marta-léka lett, és sajnálkozva csóválták a fejüket. A kalózkodás pusztulását azonban kitörő örömmel fogadták. Ezek a latrok már hosszú évek óta fosztogattak a környék tengerein, rettegetben tartottak mindenkit, és számtalan hajó pusztulását okozták. Nem bánta hát senki, hogy ilyen csúfos véget értek.

A Szélkirálynő legénysége egy darabig még készenlétben állt, aztán szép lassan megnyugodott mindenki. Negró óvatosan lecsúsztotta puskáját a földre.

– Azt hiszem, erre már nem lesz szükségem.

– Megmenekültünk? – kérdezte hitetlenkedve Bandi.

– Átjutottunk. Nincs több veszély – jelentette be hangosan a kapitány. – Irány az Azúr-tenger! Ha kedvező az időjárás, két hét múlva Egérvárosban vethetünk horgonyt.

– Hurrá! – harsant az egerek kiáltása. Már mindannyian nagyon vágytak haza.

A kapitány jelt adott az indulásra, és a Szélkirálynő hamarosan büszkén hasította a tengert.

– Na, Bandi, lesz ma este gitározás? – vont a félre Rumini Bandit. – Ránk férne egy kis mulatás.

– Rendben. De vajon a kapitány nem bánja majd?

– Ugyan! Ez igazán nem számít rosszalkodásnak – nyugtatta Balikó.

– Végül is szabad este lefekvés előtt egy kicsit zenélni, énekelni, rágcsálni – tette hozzá Rumini.

– Rágcsálni? – kapta fel a fejét Roland. – Mit?

– Hát ezt-azt. Mogyorót, kekszet – felelte ártatlan képpel Rumini.

– Egy kis pirított gesztenyét – szólt Balikó kaján vigyorral.

– Jaj, csak azt ne – nyögött Roland és megtapogatta a hasát.

– Hát akkor legyen talán karamellás mogyoró – egyezett bele Rumini.

– Van karamellás mogyorótok? – csillant fel Bandi szeme.

Rumini és Balikó összenéztek.

– Úgy is mondhatjuk – szólt Balikó óvatosan.

– Na, de tényleg – faggatózott Roli. – Nem is mondtátok, hogy vettetek.

– De Rumini, nekem azt mondtad, hogy minden pénzeteket ládára, bicskára meg lámpásra költöttétek – nézett Bandi gyanakodva.

– Nem is csaptunk be! – jelentette ki Rumini.

– Na jó, elég a tréfából. Van mogyorótok, vagy nincs? – kérdezte Bandi dühösen.

A két jómadár megint összenézett, aztán Rumini sokat sejtető hangon súgta:

– Lesz.

– Honnan?

– Bízátok csak ránk.

– Azt már nem. Nem akarunk bajba keveredni.

– Ne legyetek már úgy oda – csitította őket Balikó. Rumini is igyekezett megnyugtatni a két berezelt cimborát.

– Figyeljete! Ötszáz aranyat kaptam a pele királytól. Igen vagy nem?

Roland és Bandi bólítottak. Ismerték a történetet.

– Abból futja egy kis mogyoróra. Igen vagy nem?

Újabb bólítás.

– Láttátok a két nagy barna zsákot az éléskamrában?

A két barát buzgón bólogatott.

– Na. Hát az tele van karamellás mogyoróval.

Bandi nagyot nyelt.

– És az a te mogyoród, Rumini?

– Hát persze. Csak megkértem Ajtonyt, hogy vigyázzon rá.

– De Ajtony lelakatolta az éléskamrát – vetette közbe

Roland.

– Na és? Van kulcsom hozzá – legyintett Rumini.

Erre a hírré még Balikó is eltátotta a száját.

– Tehát? Hozod este a gitárt, Bandi?

– De hozom ám! – buzgólkodott Dundi Bandi, Roland

pedig bejelentette, hogy előkeresi rég nem használt szájharmonikáját.

– Mindenki a helyére – harsant Negró hangja az orrvitorla mellől.

A négy cimbora sietett a dolgára. Rumini és Balikó a raktár mellé húzódtak.

– Tényleg van kulcsod a kamrához, Rumi? – kérdezte Balikó csodálkozva. – Mert különben ugrott a mogyorólopás.

– Van hát! – vágta rá Rumini, és titokzatos arccal előhúzta zsebéből a vascsöppentőt.

– Ez a kulcs minden lakatot nyit a világon! – huncutul Balikóra kacsintott, aztán vidáman fütyörészve nekilátott a munkának.

Eddig megjelent könyvek:

1. Rumini (2006)
2. Rumini Zúzmaragyarmaton (2007)
3. Rumini és a négy jogar (2009)
4. Galléros Fecó naplója (2010)
5. Rumini Datolyaparton (2011)
6. Rumini Ferrit-szigeten (2012)
7. Rumini a Fényvizeken (2013)
8. Rumini kapitány (2016)

